

Giới thiệu Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ !

Thể loại: Xuyên Không , điền viên , không gian

Tình trạng: Đang sáng tác

Giới Thiệu:

Cô bé ngây thơ xuyên qua thời không . không biết gì lại phải làm mẹ , cuộc sống thật khó khăn , làm gì để giúp bé nha , "Dạ Lan :Yên tâm có bàn tay vàng của ta "

"Dạ Lan , cốt truyện củ ý tưởng mới , cảm xúc bất chợt hy vọng đi tới cuối con đường "

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Xuyên qua

Học! học .. học ..

Nguyên Tranh cơ thể mệt mỏi 2 chân không còn cảm giác nhưng vẫn cố gắng chạy nhanh về phía trước, sợ hãi khiến cô bé không dám ngoảnh mặt về phía sau, Những gương mặt méo mó vì hưng phấn gầy gò vì thuốc kích thích đang đuổi theo cô bé, Cô càng cố sức chạy thoát khỏi những bàn tay chực chờ tóm lấy cô .

Cô bé không biết ra sao rơi vào tay bọn họ, cô cảm thấy thật bất an sợ hãi và cố gắng không bị tóm lấy, cô còn muốn tìm cha mẹ của mình, dù viện trường và mấy sơ rất tốt với bé, nhưng trong thâm tâm bé vẫn khát khao một tình thương ấm áp của một gia đình hoàn chỉnh

Bé không biết vì sao ba mẹ lại để bé trong cô nhi viện, nhưng chỉ cần gặp họ bé vui rồi không muốn biết nguyên nhân nữa, bé biết chắc ba mẹ có nỗi khó xử nào đó, bây giờ bé đã 12 tuổi bé đã lớn và có thể giúp đỡ cha mẹ, bé sẽ làm cho họ chấp nhận mình, nắm chặt tờ giấy ghi địa chỉ trong tay như báu vật cố gắng chạy nhanh về phía trước .

Khi tiếng la hét từ phía sau càng lúc càng tới gần, hoảng sợ tuyệt vọng càng lớn, bỗng nhìn tới cuối con hẻm một con đường lớn hiện ra, Nguyên Tranh mừng rỡ cố sức chạy nhanh tới, chỉ cần ra khỏi con hẻm tăm tối này bé sẽ được an toàn, đám người xấu đó sẽ không bắt được .

Một đám người phía sau hiển nhiên thấy được con đường lớn đông đúc xe cộ phía trước, mắng một tiếng

"mẹ kiếp, phải tóm nhanh con nhóc không thôi rắc rối "

Cả bọn liếc nhau hiểu ý gật đầu chân tăng tốc chạy nhanh về bóng dáng nhỏ bé phía trước, Nguyên Tranh cảm thấy hơi thở bất hảo phía sau, bé hoảng sợ nhắm mắt dồn tất cả sức lực chạy nhanh tới đầu con hẻm băng qua khỏi con hẻm xuống tới lòng đường một tiếng " Kít " đầu đón ập đến bóng dáng bé bị dưng bay lên nặng nề rơi xuống trong tay vẫn còn xiết chặt tờ giấy nhàu nát....

Một đám chạy tới cuối con hẻm mắt thấy sắp tóm được con mồi nhìn thấy cảnh tượng đó khựng lại sắc mặt khó coi lui về phía con hẻm biến mất .

Nguyên Tranh nặng nề mở mắt ra, ánh sáng làm bé nhú mắt lại, chớp vài cái quen dần với ánh sáng bé nhìn xung quanh, một mảnh mơ hồ từ từ rõ ràng nhưng xa lạ, bé đang nằm trong một căn nhà bằng tranh, không biết có thể gọi là nhà không vì bé thấy nó rất nhỏ, dưng đơn sơ từng ánh nắng có thể chiếu xiên qua mái nhà xuống gương mặt bé .

" Ở đây là nơi nào ? thật kỳ lạ, bé nhớ mình bị đám người xấu đuổi bắt và cuối cùng có gì đó dưng vào bé thật đau, đau đến bé không còn biết gì nữa "

Gượng ngồi dậy bé đứng lên đi ra cánh cửa, thật yên lặng, chỉ nghe tiếng chim hót và gió thổi, phía trước nhà một cây cổ thụ thật to, xung quanh đầy

cỏ dại , ngôi nhà nhỏ cô bé đang đứng được dựng trong rừng sâu , bé nhìn những khóm hoa dại vài con bướm bay xung quanh , bé ngo ngắc , đây là đầu nhà ,chợt bụng sôi lên bé thấy thật đói , đưa bàn tay lên xoa bụng mình bé nhìn xuống

"trời sao bụng mình to thế ? có phải đã mất bệnh rồi không ,bé không muốn chết nha , còn chưa tìm được cha mẹ , bé còn không biết đây là đâu , không biết phải đi hướng nào "

Nguyễn Tranh thấy thật sợ hãi mệt mỏi , ngồi xồm xuống chôn mặt vào đầu gối của mình Nguyễn Tranh cảm thấy thật ủy khuất bờ vai run rẩy khóc nức lên ,

" Tranh nhi , tại sao con lại khóc , có phải đói rồi không , nương có đem đến đồ ăn cho con đây "

Đang khổ sở bỗng nghe tiếng dịu dàng của một người phụ nữ bé ngẩng đầu lên gương mặt đầm nước mắt nhìn thấy một bóng người đang đi về phía mình

Cô ấy mặt đồ rất kì lạ , giống như trên tivi ở viện mồ côi bé đã từng xem , có điều bộ váy của cô ấy rất nhiều mảnh và lại củ ki không đẹp như trên phim , gương mặt trái xoan hơi sạm đen tóc búi gọn gàng ở phía sau , ánh mắt nhìn bé rất dịu dàng môi nở nụ cười gọi bé

" Cô là ai ? " Nguyễn Tranh nghi hoặc

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nguyễn Tranh gốc gác !

Trần thị nghe Nguyễn Tranh mở miệng thì sửng sốt , đưa con gái đầu lòng này của bà từ lúc sinh ra hoạt bát đáng yêu , nhưng năm 2 tuổi một lần bệnh nặng không kịp chữa khỏi trở nên gốc gác , cả ngày ngo ngắc không biết nói chuyện làm bà đau lòng không thôi , nhưng cuộc sống khó khăn và thêm vài đứa con sau này bà đành phó mặc cho số phận của con bé , vốn nghĩ chỉ cần cố gắng không để nó bị đói bị lạnh , nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy , bà đau lòng hối hận vì không đủ quan tâm mà đứa con vốn đã thiệt thòi của bà lại gánh chịu thêm bất hạnh này .

" Hôm nay nữ nhi của nương đã chịu mở miệng nói chuyện rồi sao ? Ta là Nương của con , đây nương có đem thức ăn cho con nè , mau ăn đi " Trần thị mở miệng miếng gói trong bàn tay ra trong đó có vài củ khoai lang còn hơi nóng đưa tới trước mặt Nguyễn Tranh .

"Nương là gì nhi , có phải giống mẹ không ?" Nguyễn Tranh khó hiểu nhưng nhìn người phụ nhân dịu dàng trước mặt không hiểu sao cảm thấy thân thiết , ngại ngần nhận lấy khoai lang chậm rãi ăn , cô bé rất đói

Trần thị thấy nữ nhi từ tốn ăn cảm thấy hôm nay Nguyễn Tranh đã tinh táo hơn thường ngày , gương mặt có vẻ bớt an nhưng lạnh lợi , bà mừng rỡ

" Con ăn xong ngoan ngoãn nằm ở trong nhà , đừng đi lung tung trong rừng sẽ nguy hiểm .biết không ? chiều nương cố đem cho con thức ăn khác ngon hơn " bà nhẹ vuốt mái tóc xơ xác của nữ nhi dịu dàng chỉnh sửa búi lên thành búi song kê đơn giản yêu thương nói

Nguyễn Tranh hàm hồ gật đầu , bé có rất nhiều thứ muốn hỏi , nhưng cảm nhận sự yêu thương tình cảm của phụ nhân này thì im lặng nương theo có chút quyền luyến .

Trần thị nhìn Nguyễn Tranh ăn uống xong cẩn thận dọn dờ một phen , mọi khi mặc cho bà có nói gì thì con bà cũng ngo ngắc không phản ứng lại , nhưng hôm nay bà cảm thấy nữ nhi bà hiểu hết những gì bà nói , lưu luyến một phen bà mới từ già vội vàng đi về phía dốc bờ rừng xuống núi , trong nhà còn rất nhiều việc cần bà làm

Trần thị nhà mẹ đẻ vốn rất đơn bạc , phụ thân bà là một thợ săn kiếm sống ,nương bà vì sanh bà vào mùa đông lâm bệnh mà mất đi , từ đấy chỉ còn 2 cha con phụ thân bà , một lần phụ thân bà lên núi tình cờ cứu được Nguyên Lão , vì muốn trả nợ ân tình nên đã hứa hôn bà cho con trai đầu của ông là Nguyên thủ Mộc

Gia đình của Nguyên Lão ở thôn Trường Xuân cũng là nghèo khổ , nhưng ai cũng thành thật chăm chỉ nên không đến nỗi đói khổ , Nguyên Lão có 3 người con , Nguyên thủ Bình là con cả năm nay 29tuổi , tới một nữ nhi là Nguyên bình Xuân đã gả đi ở gần Thôn Trường Xuânvà như từ thứ ba là Nguyên thủ Văn nhỏ nhất năm nay 18tuổi chưa cưới nàng dâu

Trần quang Đông vì một lần săn thú gặp phải con hổ hung mãnh bị thương mất một tay , sức khỏe yếu đi , sợ chậm trễ hôn nhân của Trần Thị nên nhanh chóng gả Trần thị cho Nguyên Thủ Mộc , tất cả tiền dành dụm mấy năm ông đều cho nữ nhi làm của hồi môn , nên cuộc sống của Trần thị không khó khăn lắm ,thấy gia cảnh nhà chồng khó khăn bà không ngại đem vốn liếng của mình mà giúp đỡ , làm cho Nguyên Lão và Vương thị đều thương tiếc và áy náy nàng dâu này . gả qua Nguyên gia 2 năm phụ thân bà Trần quang Đông qua đời vì không có con trai nên tang lễ không ai đưa tang lo liệu

Nguyên Lão không đành lòng kêu Nguyên Thủ Mộc đứng ra lo liệu hậu sự cho Trần quang Đông như một đứa con trai , điều ấy làm Trần thị rất cảm kích . phải biết dù là con rể nhưng vì thể diện của gia tộc không ai muốn khi phụ thân còn sống mà để nữ tử để tang cho người khác , điều ấy chứng tỏ Nguyên Lão là một người trọng tình nghĩa và biết trước biết sau .

Trần Thị làm dâu ở Nguyên gia , Nguyên lão và vương thị đều là người thành thật nhân hậu ,Nguyên giachi có 3 mẫu ruộng xấu , mỗi năm chỉ trồng được một vụ lúa nước , còn lại thì trồng một ít ngô và khoai , phần lớn đều để làm lương thực chính cho cả gia đình , còn lúa nước thì đem bán để mua những vật phẩm cần thiết . Nguyên Thủ Mộc thường xuyên cùng Nguyên Thủ Văn đi lên thị trấn Trường Xuân mà làm công kiếm thêm thu nhập cho cả nhà .

Trần Thị có 3 người con Nguyên Tranh là nữ nhi đầu lòng của bà , phía dưới còn 2 đứa con trai sinh đôi , là Nguyên Thủ Bình và Nguyên Thủ Khang năm nay 10 tuổi ,đều rất ngoan ngoãn nghe lời , mặc dù con đông là phúc nhưng mấy năm nay sau 2 đứa con trai bà không dám sanh nữa , vì sợ không lo nổi , Nguyên gia mấy năm nay cần kiệm tích cóp 3 bữa chỉ ăn 2 bữa cố gắng kiếm tiền cưới nàng dâu cho Nguyên Thủ Văn nhưng vẫn không đủ . Đi tới ngôi nhà 2 gian củ ki có rất nhiều chỗ tu sửa lại để tránh dột nước, Trần thị thở dài bước vào

" Con đem com cho Tranh nha đầu à , nó thế nào rồi ?" Vương thị thấy nàng dâu trở về thì ân cần hỏi

" Dạ, con bé vẫn ổn ,hôm nay có vẻ hiểu biết một chút con mừng lắm , nhưng sợ vài hôm nữa tới mùa đông , một mình con bé ở trên đó sẽ không chịu nổi " Trần thị rầu rĩ nói

Vương thị thở dài tức giận mắng " Đúng là đồ ác độc vô lương tâm , ngay cả một đứa bécũng ra tay được , thứ quân này cho thiên lôi đánh xuống chết hết dòng họ nhà nó đi "

Trần thị thấy mẹ chồng mắng chửi trong lòng biết bà thực tâm đau lòng cháu gái .

Con gái ngốc của bà mới 14 tuổi lại bị người làm hại mà mang thai , cũng không biết thủ phạm là ai , đến khi phát hiện thì bụng đã to rồi , cả nhà lo lắng sợ ảnh hưởng tới việc tìm nàng dâu cho Nguyên Thủ Văn đành để con bé lên rừng tránh tạm tìm đường giải quyết .Dù Nguyên Tranh ngốc nhưng cả nhà ai cũng không ghét bỏ con bé , mọi người đều biết vì không có tiền chữa bệnh nên đứa cháu gái đầu lòng phải chịu ủy khuất như vậy , bây giờ bản thân con bé con không lo được cho mình lại có con , gia cảnh thì lại như vậy mọi người đều nặng nề l âu tương lai phía trước .

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ông lão kì quái !

Nguyên Tranh đứng nhìn theo bóng dáng lam lũ của người mà bé gọi là nương đi xuống núi , trong lòng có chút không nỡ với người cô mới gặp lần đầu tiên cảm thấy thân thiết này

Tay còn dư lại 2 củ khoai nhỏ Nhuyễn Tranh bước vào căn nhà tranh nhỏ .

Mới vừa rồi chưa quan sát kĩ giờ nhìn mới biết bên trong không có gì , ngoài mộtmiếng ván gỗ to lót trên mớ cỏ khô là chỗ cô bé nằm . còn có vài bộ đồ củ ki xếp gọn gàng để trên đầu miếng ván gỗ ,một cái chăn mỏng cùng với nhiều miếng vá , dù ở trong cô nhi viện nhưng cô bé và các bạn chưa bao giờ các sơ cho mặc đồ vá như thế

Thở dài rồi rấm Nguyên Tranh nhìn xuống người mình , ngoài cái bụng to bất thường với tay chân dài hơn , cô cảm thấy mình lớn lên hơi nhanh thì phải , nhưng rất ốm yếu khẳng khiu và đen nhem nhìn kĩ thì là bụi bẩn giống như đã lâu không tắm . cảm thấy khát nước đảo mắt nhìn thấy một cái vại đựng nước nhỏ ở góc phòng cô mở nắp ra nhìn xuống

" A Aaaaa "

Cái bóng nước phản chiếu trong gương làm Nguyên Tranh hoảng sợ , đây là ai nha ? , một gương mặt thon gọn hơi đen , ánh mắt to bờ môi tái nhợt nhìn thế nào cũng không giống cô , Bé được các sơ khengiống những cô diễn viên đóng phimvì có một đôi mắt một mí rất đặc biệt , mặt cô lại phúng phính trắng hồng rất dễ khiến cho người ta muốn cắn véo một miếng

Bây giờ nhìn gương mặt xa lạ , nơi đây cũng lạ lắm , cô hoảng sợ nhìn tay chân mình càng nhìn càng thấy không phải là mình , Nguyên Tranh bắt chập hét âm lên

"Ây da , òn quá có cho lão già tangủ không ?" bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên khiến Nguyên Tranh giật mình quên cả hét

" Ai đấy ?"

Đôi mắt to đảo xung quanh tìm kiếm bốn bề vắng lặng khiến cô không khỏi run rẩy

" Ai vừa lên tiếng đấy ?" cô run giọng hỏi

Lại im lặng

Nguyên Tranh sợ hãi mở miệng sắp la lên thì bỗng giọng nói ấy lại vang lên

"Người nghe được tiếng của ta à?" giọng nói kì lạ nghi hoặc

"Ông ở đâu sao cháu không thấy?" Nguyên Tranh chạy ra ngoài tìm kiếm sau đó khóc lên

"Nín, nín khóc cái gì? Người là ai? sao nghe được giọng của ta?" giọng nói thiếu kiên nhẫn nghe Nguyên Tranh sắp sửa khóc tiếp

"Cháu là Nguyên Tranh nha" Nguyên Tranh sợ hãi trả lời

"Quán người Nguyên Tranh hay Nguyên gì...ta chỉ hỏi sau người nghe được giọng nói của ta, Người là người hay là thần thánh phương nào?" giọng nói tức giận cắt ngang

"Ô, ô cháu không biết, cháu chính là nghe thôi." Nguyên Tranh sợ hãi không kìm được khóc nức lên

Xung quanh bỗng nhiên im lặng chỉ nghe tiếng khóc thút thít của cô, một hồi lâu Nguyên Tranh từ từ nín khóc chỉ còn tiếng hít mũi ừ ừ khụt

"Ta xin lỗi, vì đã lớn tiếng với cháu! thật kì lạ vì cháu lại nghe được tiếng của ta, nên ta hơi ngạc nhiên thôi" Giọng nói lại vang lên lần này ôn hòa không ỉt

"Dạ! Không sao, nhưng ông ở đâu sao cháu không thấy người?" Nguyên Tranh nghe giọng nói không còn giận giữ lại ôn nhu làm cô quên sợ hãi thân thiết hỏi

"Ta đang ở... à cháu có muốn đến nơi ở của ta không?"

"Cháu muốn nhưng phải đi bằng cách nào ạ?, nơi này cháu mới đến lần đầu tiên, cháu rất sợ"

Không hiểu sao khi nghe giọng nói muốn cô đến nơi ở của ông ấy Nguyên Tranh không sợ hãi lại cảm thấy có chút chờ mong

Bỗng trước mắt Nguyên Tranh một quả cầu như một đám mây nhỏ phát sáng trước mắt cô lơ lửng

"Cháu hãy nhả một giọt máu ở tay mình lên quả cầu này, nó sẽ dẫn cháu đến chỗ của ta" Giọng nói chỉ dẫn

Nguyên Tranh hiếu kì nhìn đám mây trước mặt, cô không ngần ngại đưa ngón tay lên miệng mình cắn mạnh, thật đau, lưỡi nếm được vị tanh ngọt của máu, cô nhả một giọt máu đỏ lên đám mây đó. giọt máu thấm vào trong đám mây hòa tan từ màu trắng chuyển sang màu hồng bay lên hướng tới Nguyên Tranh nhập vào người cô tan biến chỉ trong chớp mắt

"Bây giờ cháu hãy nhìn xuống cổ tay dưới lòng bàn tay mình bên trái mình"

Nguyên Tranh đưa bàn tay lên dưới cổ tay trái bỗng xuất hiện một vòng tròn nhỏ màu hồng như mặt đồng hồ, trong đó khắc họa những hoa văn kì lạ tinh xảo làm cô ngạc nhiên không thôi

"Bây giờ cháu hãy lấy ngón tay xoay nhẹ trong vòng tròn đó một vòng đi"

Nguyên Tranh vô thức làm theo lời giọng nói, trước mắt lóe lên ánh sáng làm cô nhắm mắt lên, khi mở ra thấy mình đang ở trong một đám sương trắng bồng bồng không thấy rõ. Một làn gió thổi lên sương trắng tự động tan ra nhường một lối đi dẫn tới phía trước

"Nào tới đây cháu gái" giọng nói quen thuộc vang lên

Nguyên Tranh chậm rãi đi tới hình ảnh phía trước càng hiện rõ ra, một khu vườn có rất nhiều cây ăn quả, dưới đất từng luống rau xanh mướt mơn mớn, và cả một đám thảo dược mà Nguyên Tranh không biết tên, chỉ thấy tất cả đều rất tốt rất sức sống chỉ nhìn thôi đã yêu thích, một hồ nước trong vắt nằm dưới một cây cổ thụ to đùng, Nguyên Tranh mãi mê ngắm nhìn quên trời đất

"Cháu gái thấy thế nào? có thích khu vườn này của Lão không?"

giọng nói bất chợt vang lên có phần dặt ý

"rất thích ạ, ông ở đâu thế?" Nguyên Tranh hưng phấn nói

"Cháu hãy vào nhìn hốc cây cổ thụ, ta đang ở đây"

Nguyên Tranh bước tới bên cây cổ thụ, cây này rất to một vòng tay cô không thể nào ôm hết được, giữa thân cây có cái lỗ to bằng cái miệng tô sâu ruột Nguyên Tranh nhìn vào đó, thấy một ông Lão nhỏ xíu râu tóc bạc phơ tay cầm chiếc gậy cao bằng thân ông đứng khoan thai vuốt râu tìm tìm nhìn cô

" Woa , ông thật nhỏ nha , ông ơi ông là ông tiên phải không ? " Nguyên Tranh sung sướng hỏi , vì cô thấy ông lão rất giống như những ông tiên trong chuyện cổ tích mấy sơ kể

" ha ha ha , ta mới không thèm làm tiên ,mấy tên kia làm sao tự tại bằng ta " , ông Lão cười không tim không phổi như một lão ngoan đồng .

"Cháu gái có thể gặp được ta cũng là nhân duyên ngàn năm có được , đưa tay cháu cho ta xem nào "

ông lão lấy đầu chiếc gậy chạm vào lòng bàn tay của Nguyên Tranh , bỗng nhiên trong đầu cô có rất nhiều hình ảnh đang xen rối loạn như bức phá từng tầng không gian chuyển vào trong đầu cô , hỗn loạn rồi rầm Nguyên Tranh theo bản năng lắc đầu chống cự

" Bình Tĩnh ,nhắm mắt lại " Ông Lão nhắc nhở

Nguyên Tranh cố gắng làm theo lời ông lão những hình ảnh trong đầu hiện ra rõ ràng hơn

Nguyên Tranh thấy một bệnh viện , một người phụ nữ vừa mới sanh một bé gái ,cô ta ôm bé gái thất thần không một chút vui mừng . Ngày xuất viện phụ nữ ôm con về căn nhà chật hẹp , có một người đàn ông cao lớn đang ngồi uống rượu , hai người cãi nhau sau đó cô ta ôm con vào phòng khóc , mấy ngày sau đó sự việc cứ lặp đi lặp lại như

Một ngày người đàn ông trở về nhà , gương mặt vui vẻ phấn khởi ôm cô ta vào lòng nói gì đó , chỉ thấy họ thu xếp như chuyển nhà , người đàn ông nhìn về đứa bé , người phụ nữ do dự , sau đó nghe người đàn ông nói gì đấy cô ta gật đầu , Một chiếc xe tải lớn chở tất cả đồ đạc của 2 vợ chồng trẻ dừng lại chiếc một công nhi viện lớn , Nguyên Tranh thấy rất quen thuộc , người phụ nữ cẩn thận bỏ con mình xuống nhét cẩn thận một tờ giấy vào chiếc khăn quấn em bé . Cô ta bấm chuông cửa cô nhi viện , thấy một sư cô bước ra , cô ta vội vàng lên xe cùng người đàn ông chạy đi .

Nguyên Tranh thấy cô sơ bông bé gái ấy vào viện , cho uống sữa chăm sóc yêu thương , bé gái ấy từ từ lớn lên , biết lật biết bò biết đi , càng lớn bé gái ấy càng giống Nguyên Tranh , một lần Viện trưởng nhận được cú điện thoại , cùng nói chuyện trong phòng , cô bé núp sau cánh cửa nghe thấy , và thấy cô bé ấy lên vào phòng tìm tòi ghi vào một mảnh giấy một đêm tối ôm vài bộ quần áo trốn khỏi viện . hình ảnh chợt tua nhanh , thấy cô bé bị một đám người xấu đuổi bắt trong một con hẻm , và cuối cùng là nằm giữa lòng đường mình mẩy đầy máu , nhìn tới đây toàn thân Nguyên Tranh đau đớn rùng mình lại .

Hình ảnh trong đầu bỗng chuyển nhanh tới một khung cảnh khác , Một đêm đầy tuyết trong một ngôi nhà tranh hai gian đã củ kỉ , ba người đàn ông và một phụ nữ đứng ngoài chiếc phòng ngủ về mặt lo lắng chờ đợi , bên trong có tiếng rên rỉ đau đớn của một phụ nữ lại sắp sanh ,

Một đứa bé gái được sanh ra trông nghèo khổ , nhưng được mọi người trong nhà rất yêu thương,dặt tên là Nguyên Tranhnăm hai tuổi đứa bé ấy bệnh nặng và trở nên khờ khếch , nưng bé lại sanh thêm hai đệ đệ , vì nghèo nên cô bé ưa bị những đứa bé hàng xóm trêu chọc khi dễ , chỉ là cô bé không biết và không quan tâm , suốt ngày ngơ ngẩn , khi đói bụng thì sẽ ăn , Một ngày Nương cô ta phát hiện nữ nhi nghèo của mình mang thai mà không biết ai là thủ phạm , đau lòng sợ hãi nên tạm thời đẻ nữ nhi nghèo một mình sống trên rừng mà tranh tai tiếng.hình ảnh cuối cùng trong đầu Nguyên Tranh là bóng lưng người phụ nhân ấy xuống núi .

" Những gì cháu thấy đó là hình ảnh hai kiếp của cháu " Ở kiếp trước cháu vì bị người xấu đuổi theo nên bị người lấy xe đụngchết , nhưng vì kì ngộ cơ duyên nào đó để hồn cháu xuyên thời không nhập vào thiếu nữ cùng tên nguyên Tranh nhưng nghèo này , có lẽ vì vậy cháu mới có duyên gặp được ta "

" Vậy bây giờ cháu phải làm gì ?"

Nguyên Tranh linh hồn 12 tuổi sau khi nhìn thấy hình ảnh của mình kiếp trước và hiện tại ,hoi mơ hồ lạc hướng

"Ta chỉ có thể nói với cháu , Sống ở đâu thì yên ở đó , kiếp trước của cháu đã tận , đừng nghĩ về nó nữa , Hiện tại cháu vẫn là Nguyên Tranh có nương có phụ thân và đệ đệ , họ là người thân và gia đình cháu sau này " Ông lão nhìn về mặt mê mang của Nguyên Tranh thương tiếc nói .liếc xuống bụng cô bé ônglão lắc đầu thờ dài , " Cũng là một kiếp số a "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hôn sự của Nguyên Thủ Văn

Nguyên Tranh sau khi nghe ông lão chỉ dẫn liền an tâm chấp nhận cuộc sống mới ở nơi xa lạ này , nơi nay cô có nương , và phụ thân " theo cách ông lão nói " còn có cả đệ đệ , nhưng nghĩ đến tình cảnh hôm nay gương mặt đang vui vẻ bỗng xụ xuống

" Tiên gia gia , người nói có phải nương và phụ thân không thương nên không cần Nguyên Tranh phải không ? vì sao cháuphải sống ở đây một mình , cháu rất muốn sống cùng nương và phụ thân còn cả đệ đệ nữa " Nguyên Tranh ủy khuất nói

" Cũng là cuộc sống khó khăn nha , ta nhìn thấy họ đều yêu quý ngươi , không lâu nữa họ sẽ đón ngươi về lại thôi " Tiên Lão đoán trước nói

" Thật không ạ?" Nguyên Tranh vui sướng

Tiền lão ông không đành lòng nhìn Nguyên Tranh một bộ trang phục dơ bẩn cả người gầy gò xanh xao vì thiếu chất , dù sao con bé này cũng đã khổ trong nhiều kiếp , bây giờ được kì ngộ với ông , xem ta nên giúp một tay để kiếp này của con bé được viên mãn hơn

" Cháu có thấy dòng suối đó không , hãy xuống tắm rửa sạch sẽ đi " Tiền lão ông vừa nói vừa gơ cây gậy chỉ dòng suối phía sau gốc cổ thụ

" Dạ ,Tiên gia gia " Nguyên Tranh ngoan ngoãn làm theo cô cũng cảm thấy mình rất bẩn , cởi hết y phục trùm mình xuống dòng suối , hơi nước ấm áp khiến toàn thân thoải mái nhẹ nhõm không ngờ , Nguyên Tranh nhẹ chà xát lên thân thể mình , từng mảng nám đen tróc ra , lộ làn da trắng hồng mềm mại , cô hơi do dự xoa nhẹ cái bụng tròn xoe của mình bỗng cảm nhận được cái gì đang động đậy trong bụng đá nhẹ vào nơi tay cô đang xoa . Nguyên Tranh sợ hết hồn rút tay lại

" Tiên gia gia có cái gì trong bụng cháu đang cử động "

Tiền lão ông đang nằm trong hốc cây chờ Nguyên Tranh tẩy rửa chợt nghe tiếng cô , bộ râu dài hơi giật

" Trong bụng người đang có hài tử !"

" hài tử là gì ạ ? " ai đó vẫn không hiểu

" Hài tử là em bé đấy "

" Tại sao em bé lại chui vào bụng cháu được ạ " còn đang thắc mắc kinh khủng

" Có người thừa dịp người không biết , lén bỏ em bé vào bụng người , " Tiền lão dần mất kiên nhẫn , gương mặt đen lại

" A , ai lại bỏ em bé vào bụng cháu , cháu không muốn bụng mình to như thế này hoài đâu , thật là khó chịu " gương mặt nhăn nhó khổ não

" Yên tâm không bao lâu nữa nó sẽ chui ra " Tiền lão ông tốt bụng giải thích .

" Thật ạ , vậy thì tốt quá , không biết em bé trong bụng cháu có hình dạng gì nhỉ " phát huy tò mò tối cao

" tới lúc đó người sẽ biết "

Nguyên Tranh tắm rửa xong cả người nhẹ nhàng khỏe khoắn sắc mặt hồng hào lộ ra vẻ đẹp thiếu nữ trắng tròn , dù sau thể xác này cũng gần cập kê ở thế giới này rồi , Tiền lão ông nhìn rất hài lòng nhìn bộ dạng xinh xắn thanh tú của cô , nhìn Y phục bẩn thỉu của cô , cây gậy trong tay tiền lão phát lên toàn bộ bụi bặm biến mất , vẫn là bộ đồ đầy miếng vá ấy nhưng sạch sẽ vô cùng

" Cảm ơn tiên gia gia " Nguyên Tranh rất hài lòng cười ngọt ngào nói

" Cô lỏ , cô lỏ " Nguyên Tranh xoa bụng mình nhìn Tiên Lão ông , " Không biết sao , cháu lại đói bụng nữa rồi " rõ ràng mới ăn mà , gương mặt ngượng ngùng đỏ ửng

Tiền lão ông một bộ dạng hiểu rõ cười hiền lành , cây gậy trong tay chỉ lên cây táo gần đó , hai trái táo tự động rời cành rớt xuống cạnh gốc cây cổ thụ

" cho người , muốn ăn gì ở trong khu vườn này cứ việc hái , dù sao chúng nó ở trên cành mấy ngàn năm rồi , cũng nên thay đổi giống mới "

Nguyên Tranh nhìn hái trái táo to chín mọng ướt át tỏa ra mùi thơm mê người , cô nuốt nước miếng , cầm một trái lên cắn xuống , nước ứa ra đầy khoang miệng ngọt ngào khiến cô thỏa mãn không thôi , ăn hết hai quả táo cảm giác no căng bụng ,

" Tiên gia gia , thật ngon , cháu chưa từng ăn táo nào ngon như thế "

" tất nhiên , táo người từng ăn làm sao so sánh được táo của tiên lão ta . ta cho người biết thường ăn những thứ có trong vườn của ta . Cơ thể người không lo bệnh tật , bốn giác quan sẽ tinh tường hơn người khác , vì thực vật ở đây hấp thụ tinh khí ngàn năm a " Phát bộ râu rung rung Tiền lão ông kêu ngạo nói

" Woa , lợi hại vậy sao " Nguyên Tranh một bộ dạng sùng bái ngưỡng mộ

Nguyên Tranh ở trong khu vườn trò chuyện với Tiên gia gia , quần quýt theo ông hỏi hết cái này tới cái kia đến tảng đêm xuống mới lưu luyến rời khỏi , vì Tiên gia gia nói cơ thể cô còn yếu không nên tiếp xúc nhiều với linh khí sẽ không chịu nổi , quả nhiên cô cũng cảm thấy chóng mặt , dù cơ thể rất thoải mái .

So với sự vui vẻ thích thú của Nguyên Tranh trong khu vườn kì lạ của Tiên lão ông , còn ở Nguyên gia không khí đang nặng nề , ai cũng đầy tâm sự

Vừa mới dùng xong cơm chiều , Trần thị chăm một bình trà nóng để lên chiếc bàn đặt ở phòng khách nhỏ của Nguyên gia , Nhà của Nguyên gia có hai gian .tiền viện chính giữa là phòng tiếp khách và nơi tụ họp của đại gia đình khi có chuyện cần bàn bạc cũng là đại phòng nơi hai vợ chồng nguyên lão ở , bên trái tiền viện là đông sương phòng là một Nguyên Thủ Mộc cùng vợ con Trần thị ở , Tây sương Phòng là nơi em trai nhỏ nhất của Nguyên Thủ Mộc là Nguyên Thủ Văn ở , kế bên tây sương phòng là một gian nhà bếp nhỏ nấu ăn , Nguyên gia không nuôi heo , chỉ có nuôi vài con gà thả quanh sân , có một khoảng trống rau sau nhà để cải thiện bữa ăn trong gia đình

Hiện giờ Vương thị ngồi xếp bằng trên bộ ván gỗ đang sửa lại đôi giày cho Nguyên thủ Văn , Trần thị cũng ngồi kế bên may vá , Nguyên Lão cùng

Nguyên Thủ Mộc Nguyên Thủ Văn, cùng ngồi trên ghế quây quần bên cái bàn có ấm trà, ai cũng trầm mặc

"xem rã lần này lại thất bại nữa rồi" Trầm mặc hồi lâu Nguyên Lão hít một hơi thuốc gà nặng nề lên tiếng

Cả nhà không ai lên tiếng chỉ im lặng, Nguyên Thủ Văn cuối đầu có chút khổ sở, đầu năm nay cả nhà đều đánh tiếng tìm nàng dâu cho Nguyên thủ Văn, vì tuổi tác hẳn cũng đã lớn nhưng vẫn chưa tìm được người vừa ý, cao không với tới thấp cũng không xong.

vốn dĩ Nguyên gia mọi người đều biết là nghèo khó, nhưng bù lại đàn ông Nguyên gia ai cũng thật thà chịu khó làm việc, mẹ chồng Vương thị hiền lành không khắt khe với con dâu, biết là vậy nhưng ai có khuê nữ cũng không muốn cho con mình chịu cực chịu khổ, nên ai cũng e ngại không tiến tới.

Nguyên Thủ Văn cùng đại ca mình Nguyên Thủ Mộc những tháng trong nhà hết việc đều lên trấn trên làm thuê, một lần tình cờ thấy tên côn đồ trêu chọc thiếu nữ nhà lành ra tay ngăn cản cứu một cô nương là khuê nữ của Mặc gia, Mặc tú tài

Mặc văn Hiến thi đỗ tú tài mười năm, trong nhà có ba nữ một nam, Mặc tú Uyên là chị cả năm nay 17 tuổi còn có Mặc tú Nhã 15 và Mặc Tú Liên 13 tuổi nhì từ Mặc Văn Khiêm 11 tuổi

Gia cảnh Mặc gia cũng không khấm khá, ruộng vườn không có, chỉ có một căn viện nhỏ trên trấn Thanh Xuân do cha mẹ ông ta để lại, cả nhà sinh sống bằng tiền công do ông ta dạy học ở trường tư thực trên trấn, dù có tiếng là tú tài có ba khuê nữ cũng tới tuổi nghị thân, nhưng trên trấn ai cũng biết ông ta, ngoài danh tú tài thì không có gì cả, lại không đành lòng gả nữ nhi mình về nhà nông chịu khổ, nên mãi dây dưa tới bây giờ, mất thấy nữ nhi lớn nhất nay 17 tuổi vẫn chưa hứa hôn, khiến cho vợ chồng ông cũng gấp gáp, biết được Nguyên Thủ văn cứu Mặc Tú Uyên nhìn tướng ta khôi ngô lịch sự hiền lành đoan chính, tuổi 18 chưa có nàng dâu, cũng rất vừa lòng, hỏi thăm gia cảnh có phần thất vọng nhà nông đã đành lại ít của cải khó khăn hơn nhà khác, cả đại gia đình chỉ có 3 mẫu ruộng cạn, mỗi năm một mùa lúa nước, thu hoạch không được bao nhiêu, gia đình lại còn đang ở chung, nếu về sau ra riêng mỗi nhà chỉ có một mẫu ruộng làm sao sống nổi a

Nhưng thấy nữ nhi của ông cũng vừa lòng với con trai Nguyên gia, nên mới đánh tiếng bà mai thương lượng.

Về phần Nguyên gia đang rầu rĩ vì chuyện hôn nhân của nhi tử, đột nhiên bà mai tới nhà muốn làm mai con gái Mặc tú tài trên trấn cho Nguyên thủ Văn, cái này như miếng bánh từ trên trời rơi xuống khiến họ trở tay không kịp, hỏi thăm mới biết con trai mình có ân với người ta, biết nữ nhi kia 17 tuổi ôn nhu, hiền lành rất là vui sướng muốn bàn bạc tiến tới bỗng bà mai nói điều kiện

"Bên nhà gái Mặc tú tài rất thích Nhi tử nhà ông, khen ngợi Nguyên thủ Văn là người nghĩa khí lại thật thà chịu khó, nên có lòng muốn kết thông gia với Nguyên lão. Đại cô nương nhà tú tài cũng là người xuất sắc tướng mạo xinh đẹp lại giỏi giang. Kim chi khéo léo lại biết chút chữ nghĩa, nên gia đình luyến tiếc tới bây giờ chưa gả đi. Nay thấy tuổi cũng vừa đủ gặp người vừa ý cũng rất vui lòng, nhưng lòng cha mẹ nhà, sợ con gái mình cực khổ, thấy gia cảnh nhà Nguyên Lão dè dặt chỉ có ít ruộng nên cũng băn khoăn, nếu có thể Nguyên lão sắm sửa thêm 3 mẫu ruộng tốt nữa cho hai vợ chồng trẻ lấy nhau về có thể không lo đói khổ. Đáng thương lòng cha mẹ cũng chỉ muốn lo cho con cái mình thôi" Nói xong bà mai thở dài rầu rĩ ra chiều cảm thông

Nguyên Lão cùng Vương vốn rất vui vẻ vì tâm bệnh cưới dâu của mình sắp chữa khỏi, khi nghe bà mai nói xong thì cứng đờ khổ sở. xưa nay ông bà ta đều nói "Cưới thấp gả cao" cưới nữ nhi nhà tú tài là bọn họ trào cao, điều kiện nhà bên ấy cũng không qua đáng, làm cha làm mẹ ai cũng không nỡ để con mình chịu khổ, nhưng hoàn cảnh Nguyên gia bây giờ, Nguyên lão thở một hơi dừng nói là 3 mẫu ruộng, 1 mẫu nhà họ cũng không có khả năng mua nổi, trong tay chỉ có vài lượng bạc để dành cưới dâu cho nhi tử, lẽ nghĩa khách sáo tiền bà mai đi nói sẽ trả lời sau, nhưng cả nhà biết hôn sự không thành, đáng tiếc

"Dù sao hôn sự này cũng không xong, không bằng chúng ta rút Tranh nhi về đi, giờ trời lạnh rồi bỏ con bé trên đó con thấy không đành lòng"

Nguyên Thủ Văn cố gắng bình thần nói, hẳn không muốn cả nhà vì hôn sự của hắn mà khổ não, hẳn biết tình cảnh gia đình mình hiện tại không thể nào đáp ứng nổi yêu cầu của Mặc gia, nhớ tới gương mặt thẹn thùng của cô nương kia hẳn giấu chưa xót trong lòng "thôi đành vậy"

Vì hắn, mà mấy năm nay Phụ thân và nương hắn, ăn không dám ăn mặc không dám mặc, ngay cả đại ca đại tẩu cũng tiếm trăm bề lo cho hắn, nhìn mấy đứa cháu mặc những bộ đồ vá đến thăm thương, không khỏi chua xót trong lòng.

Trong 3 đứa cháu của đại ca, hẳn đau lòng nhất là cháu gái gốc Nguyên Tranh

Khi đại tẩu sanh Nguyên tranh hẳn gần 5 tuổi, có một đứa cháu nhỏ nên rất thân thiết, năm đó vì hắn bị té bể đầu phải để đại phụ băng bó hốt thuốc, nhà khó khăn đại tẩu đem hết tiền có được lo cho hắn. Vài tháng sau đó Tranh nhi vì nhiễm lạnh nên phát sốt, vốn chỉ nhẹ thôi nhưng vì không có tiền cho cháu đi khám chỉ để ở nhà chăm sóc, càng lâu càng nặng tới khi mình mấy con bé nóng như lửa bắt đầu co giật đại tẩu và đại ca mới hoảng sợ ẵm bé đi đại phu, nhưng đã muộn, sau lần bệnh ấy đứa cháu hoạt bát lanh lợi của hắn biến thành ngốc.

Bây giờ lại vì chuyện của hắn lại để con bé một thân một mình trên rừng với đứa bé trong bụng. Hẳn nợ đứa nhỏ ấy quá nhiều rồi, không thể để con bé một mình gánh chịu thêm nữa.

Cả nhà sùng sốt khi Nguyên Thủ Văn lên tiếng, Nguyên Lão, Vương Thị chưa xót vì nhi tử hiểu chuyện của mình, Trần thị khoe mắt hồng cúi đầu không nói

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Dĩ Làm Mẹ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Về Nhà !

Nguyên Tranh mỗi ngày đều vào khu vườn thămTiên gia gia phụ ông chăm sóc tưới nước từng luống rau khóm hoa trong ấy , mặc dùTiên gia gia chỉ cần phát cây gây trong tay nước sẽ tự động bay lên tưới khắp vườn , nhưng Nguyên Tranh vẫn thích tự mình xách nước lên tưới từng cây một , nhìn mỗi cây trong vườn xanh tươi , những chậu hoa Hải Đường Thủy Tiên , Những chậu Phong Lan đủ loại đủ màu sắc rực rỡ không thôi , còn những đám chậu xương rồng đầy hình thù kì dị , Tiên gia gia nói hoa ở đây đều là trân quý khó gặp , ông đã trồng rất lâu nên càng tình quý , mặc dù không hiểu lắm Nguyên Tranh chỉ cảm thấy rất đẹp mà thôi .

" Tiên gia gia ,đây là cây gì ? có cần tưới nước cho nó không ạ ?"

Dưới gốc cây cổ thụ của Tiên gia gia , rất nhiều thân cây có lá hình chân vịt đan xen nhau bao vòng xung quanh cây cổ thụ xanh mướt .

" là nhân sâm củ! người không cần tưới nước cho nó , " Tiên lão ôngkhông quan tâm

" Là một loại rau ạ "

" Không nó là một thực vật rất quý hiếm , là thuốc là thức ăn đôi khi là bùa cứu mạng khi cần "

" Thật lợi hại " Nguyên Tranh nhìn chăm chăm vào những cây nhân sâm mắt sáng rỡ

" Có người đến , cháu ra ngoài đây ạ " Nguyên Tranh nghe thấy bước chân tiến tới ngôi nhà tranh vội vàng tạm biệt Tiên gia gia ngón tay xoay nhẹ vòng tròn ở cổ tay chớp mắt có mặt tại phòng .

Nguyên Tranh cắt rau dại trộn chung với mấy con giun cô đào lên hồi sáng cho mấy chú gà , bà nội cô vương thị nuôi được bốn chú gà mái và một chú gà trống . một trong chú gà mái lên ổ ấp ra một mười một chú gà con , bây giờ nhiệm vụ chăm sóc gà là của cô .

Từ khi Trần thị đón cô về nhà đây cũng được vài ngày , lúc đầu sống chung với nhiều người xa lạ như vậy mặc dù là người thân của cơ thể này , nhưng cũng khiến cô ngại ngùng bất an , nhưng mọi người đềuđối với cô tốt lắm rất thân thiện và chăm sóc cho cô . nên Nguyên Tranh cũng rất nhanh hòa nhập của sống nơi này , hàng ngày cô giúp Trần thị quét dọn phòng sân vườn , cắt rau dại chăm sóc mấy chú gà , mấy việc nhẹ nhàng , dù gì bụng của cô một cũng một ngày càng lớn .

Sáng nay ăn bữa sáng với cháo ngô loãng và củ cải trắng muối , một ít khoai luộc , mấy ngày nay Nguyên Tranh đã quen với bữa ăn đơn giản của Nguyên gia ,ăn sáng xong Phụ Thân Nguyên thủ Mộc cũng chú út Nguyên Thủ Văn sẽ được Trần Thị gói theo một túi khoai lang một bình nước lên trần trên làm việc , Trần thị cùng Vương Thị Nguyên Lão ra đồng làm việc .

" Tỷ tỷ ,đệ có cái này cho tỷ nè " Nguyên Thủ Bình bỏ xuống bó củi tay ao chùi sơ gương mặt ướt mồ hôi nhìn Nguyên Tranh háo hức nói

" Cái gì thế " Nguyên Tranh nhìn đệ đệ của mình vui vẻ nói

Lòng bàn tay Nguyên Thủ Bình cẩn thận xòe ra , trong đó khoảng bốn , năm trứng chim nhỏ , nhưng cậu bé xem như vật quý dâng lên cho Nguyên Tranh .

" Tỷ đệ cũng có hái ít mận rừng cho tỷ nè " Nguyên Thủ Khang cũng không chịu thua kém tiến lên nói

Nguyên Tranh nhìn hai đệ đệ đã mười tuổi nhưng cơ thể gầy gò như mấy đứa trẻ bảy , tám tuổi gương mặt ướt đẫm mồ hôi cười nhìn cô nở nụ cười lấy lòng ,tâmNguyên Tranh mềm nhũn . dù mới chung sống mấy ngày nhưng thật tâm cô rất thích hai đệ đệ đáng yêu lúc nào cũng thích bám lấy cô , có gì tốt cũng nhường cho cô .cảm giác này là gia đình đi rất tốt rất ấm áp .

" Đệ tỷ đem luộc lên cho hai đệ , hai đệ đi nhặt củi cũng mệt rồi , tỷ không cần ăn đâu "

Nguyên Tranh sùng nịnh cười xoa đầu Thủ Bình

" Tỷ có em bé cần phải ăn trứng , tui đệ ngày nào cũng đi nhặt củi quen rồi , không mệt "

Nguyên thủ Bình khẩn trương nói . cậu vất vả lắm mới tìm được ổ chim có trứng này , nghe nương nói cơ thể của tỷ hiện giờ rất cần ăn trứng để bồi bổ , nhưng trong nhà tiếc kiếm trứng gà đều dành để bán , ai cũng không nở ăn , nên cậu tìm trứng chim cho tỷ tỷ ăn .

"Được rồi tỷ rất khỏe không cần ăn , tỷ thích ăn mận rừng hơn , " nói rồi cầm mấy trái mận đỏ nho nhỏ chà nhẹ vào tay áo đưa lên miệng cắn , chua chua ngọt và hơi chát , thật là đối với trái cây trong vườn tiên gia gia thì một trời một vực nha .

Hai cậu nhóc nhìn tỷ tỷ của mình ăn trái cây dại cười híp mắt vui vẻ , hai cậu bắt giặc cũng vui theo , hai cậu thật thích tỷ tỷ bây giờ , trước đây tỷ tỷ thường ngồi ngó ngán hai cậu rảnh thường theo bởi tỷ tỷ sợ bị mấy đứa trẻ trong thôn khi dễ .

Lúc ấy dù cậu nói gì làm gì tỷ tỷ đều không đáp lại, không như bây giờ nương nói tỷ tỷ đã hết ngốc, cả người hoạt bát thân thiện hơn thường xuyên theo hai cậu hỏi cái này cái kia nhưng hai cậu một chút cũng không thấy phiền ngược lại rất thích, tốt cuộc không ai trêu chọc hai cậu có một tỷ tỷ ngốc nữa.

"tỷ tỷ có muốn theo hai đệ đệ đi câu cá không?"

"Muốn, câu cá ở đâu," Nguyên Tranh háo hức

"Ở sông Hà Giang gần cuối thôn, ở đây cá nhiều lắm"

Mấy tỷ đệ bàn bạc xong, Nguyên thủ Khang xách cái giỏ đi đào giun làm mồi, còn Thủ Bình lấy hai cây cần câu làm bằng trúc, và một giỏ tre đi ra, ba người cùng hướng về phía thôn đi tới

Thôn Trường Xuân không lớn lắm có khoảng 100 hộ gia đình sinh sống, phía sau thôn được bao phủ một dải núi cao rộng lớn, gọi là Thanh Sơn

Đi càng về phía thôn thấy những ngôi nhà tranh hoặc nhà ngói làm bằng gạch và đất nung, có những nông phụ ngồi trong nhà thấy ba tỷ đệ Nguyên Tranh đi qua thường nhìn ngó soi mói, hoặc chỉ chỏ vào bụng Nguyên Tranh thì thầm ánh mắt bất thiện. Nguyên Tranh không để ý lắm, thật ra Nguyên Tranh không cảm giác mình có cái gì không đúng, nên không sợ hãi xấu hổ trước hành động chỉ chỏ của họ, nhưng hai đệ đệ của cô rõ ràng hơi khẩn trương, mặt cuối xuống nắm tay cô bước nhanh hơn.

Tới bờ sông Hà Giang cậu bé tách ra kiểm chỗ bóng mát ngồi để giỏ tre xuống chuẩn bị câu cá, Con Sông Hà Giang này giống như một con Trăn lớn đang nằm uốn người trước thiên nhiên, diện tích con sông rất dài bắt đầu từ thượng nguồn chảy về hạ nguồn, là nguồn nước duy nhất cho cả thôn trông trọt và sinh hoạt.

"A, Tú Mai tỷ, tỷ giặt quần áo sao"

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Dì Làm Mẹ!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Niềm vui nhỏ, nỗi lo lớn!

"Tú Mai tỷ, tỷ đến giặt quần áo sao?"

Một nữ tử đang cầm chậu quần áo tiến đến bờ sông, thấy ba tỷ đệ của Nguyên Tranh đang chuẩn bị câu cá, tự động đi cách một khoảng xa để giặt quần áo, nghe Nguyên Thủ Khang chào hỏi chỉ ngẩng đầu lên cười một cái, sau đó lại trầm mặc làm việc

Nguyên Tranh nhìn cô gái tầm khoảng 16, 17 tuổi, trên người mặt bộ bạc màu nhưng lạnh lặn, mái tóc thắt hai bím ngọn ngang ngang nhưng cố ý để tóc mái che gần nửa khuôn mặt, nên không nhìn rõ dung mạo nàng ta.

"Tú Mai, hôm nay giặt đồ à, sao dạo này không thấy cháu" Một phụ nữ mập mạp gương mặt hiền lành cũng tới bờ sông giặt giũ

"Thím Trương sớm! mấy hôm nay cha con đau chân, nên phải ở nhà" Tú Mai lí nhí nói

Trương Thím nhìn Tú Mai thở dài cũng là số khổ nha, đúng là mà nói so với gia cảnh nhà Tú Mai không tệ lắm. Cha nàng là Triệu Lâm vốn là thợ săn giỏi vùng này, cuộc sống cũng khá khá, lại cưới được nàng dâu xinh xắn ở Trần giathon. hai năm sau nương tử hán Trần Túsanh nữ nhi là Triệu Tú Mai gia đình nhỏ sống êm ấm vài năm, một lần Triệu Lâm đi săn gặp phải lão hổ, may mắn nhặt được cái mạng nhưng một chân bên phải phé đi. Vài tháng sau Trần Tú Lăng lên thị trấn hốc thuốc như thường lệ nhưng lần này đi lại không thấy về. có người thấy nàng ta đi theo một tên lái buôn vài vốc trên thị trấn đi đâu không rõ, lúc ấy Triệu Tú Mai mới 6 tuổi.

Triệu Lâm không biết có phải vì tàn tật hay bị vợ mình phản bội, nên sau cú sốc đó cả người trầm mặt ít nói, càng không quan tâm tới nữ nhi của mình, Triệu tú Mai cứ thế lầm lì lớn lên gánh vác gia đình lo cho phụ thân của mình tình cách cũng trở nên tự ti ít nói, mờ nhạt dù tới tuổi nghị thân đã lâu nhưng không ai tới cửa làm mai

Trương Thím nghĩ tới đây thì thở dài, tiếc hận

"Ồ! đó không phải là nữ nhi ngốc nhà Nghiêm Thủ Mộc sao? thay đổi nhiều thế, nghe nói con bé lúc còn ngốc ghêch bị ai hãm hại nên có thai, nhưng bây giờ lại tỉnh ra, nhin cũng xinh xắn, ây da! Nghiêm gia cũng số khổ nha!" Trương thím lại cảm thán

Tú Mai ngược nhìn bóng dáng Nguyên Tranh đằng xa, gương mặt cười vui vẻ nhìn thấy đệ đệ Nghiêm Thủ Bình câu được một con cá nhỏ, thần sắc thỏa mãn, nhìn xuống bộ dáng trắng trẻo mịn màng cái bụng to đội lên trong thấy, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng nàng ấy, gương mặt Tú

Mai phức tạp

Ở bên này ba tỷ đệ của Nguyên Tranh thu hoạch không tệ nên ai cũng vui vẻ phần khởi. Thủ Khang câu được ba con chép bông vừa, con Thủ Bình được vài hai con cá trắm may mắn thêm một con cá trích to, hôm nay cá nhà có món mặn ăn rồi thật tốt.

Ba tỷ đệ hào hứng đi về, ngang qua Trương Thím cùng Tú mai, Cả ba cùng chào hỏi, nhìn Tú Mai trạc cỡ mình Nguyên Tranh vui vẻ nở nụ cười ngọt ngào với nàng ta, Triệu Tú Mai sùng sốt hơi bất ngờ, sau đó vội cúi đầu né tránh.

Đường về nhà cũng là con đường củ phải đi men theo dải bìa rừng phía sau là núi, Nhà của Nguyên Gia xây nằm sát bìa núi như biệt lập với những người trong thôn, một phần là khi xưa ấy Nguyên lão khai hoang miếng đất này làm nhà, được Thôn trưởng cấp cho đủ biết Nguyên lão khi xưa thật là hai bàn tay trắng lập nghiệp, dù bây giờ có thêm ba mẫu ruộng nhưng đối với người trong thôn thì vẫn là khó khăn nhất, nhưng nhờ Nguyên gia ai cũng siêng năng nên cố gắng chống đỡ qua ngày.

Nguyên Tranh vừa đi vừa trò chuyện với hai đệ đệ, bỗng nàng cảm giác có ai đó đang quan sát mình, vội vàng nhìn xung quanh không thấy ai, phía khu rừng vắng lặng có vài nhánh cây vì gió mà rung rinh, nàng vội lắc đầu không nghĩ nhiều đi tiếp

Một người đàn ông đứng vững vàng trên một nhánh cây cao nằm khuất trong rừng, ánh mắt nhìn theo ba tỷ đệ Nguyên Tranh, ánh mắt lóe lên phức tạp, chân điểm nhẹ lên nhánh cây dùng lực bay lên nhanh chóng biến mất.

Com tối Nguyên gia hôm nay nhờ có bọn trẻ mà hiếm hoi có được món mặn, Trần thị làm một món canh cá chép bông, kho tàu, còn con cá trích lớn thì ướp muối để dành lần sau. Mỗi người ai cũng thỏa mãn ăn cơm dù gạo tẻ vốn rất khô nhưng vì muốn được được tiếc kiệm lúc nấu Trần Thị thường hay đổ rất nhiều nước, cho hạt gạo nở ra hết cỡ vị ngọt của gạo vì thế mất đi phần mềm mềm nhưng bỏ nhưng không thêm ai để ý, có cơm ăn là đã tốt rồi,

"à nương! đây là tiền công hôm nay của hai chúng con" Nguyên Thủ Mộc đặt chén cơm xuống móc một xâu tiền đưa cho Vương Thị

"Sao hôm nay được nhiều thế" Cầm trên tay khoảng hơn một trăm văn tiền Vương thị không nhịn được cao hứng, phải biết rằng mỗi ngày làm của cả hai chưa tới năm mươi văn một người. lại rất cực khổ, bà cũng rất xót cho hai nhi tử của mình, nhưng cuộc sống nhà thật không dễ dàng

"Vì hôm nay, có nhiều người nghỉ, tụi con tranh thủ làm nên được nhiều hơn ạ" Nguyên Thủ Văn vui vẻ nói, một chút cũng không thấy mệt mỏi

ở trên thị trấn mấy người đàn ông như Nguyên Thủ Mộc và Thủ Văn thường công việc họ làm là, bốc vát hàng cho bến cảng, mỗi ngày tụ họp tại bến cảng làm việc tới cuối ngày sẽ nhận tiền công trong ngày, công việc rất vất vả nặng nhọc, đòi hỏi phải nhanh nhẹn vì tính theo từng chuyến công nhân vác được bao nhiêu hàng, dù vậy người xin làm cũng rất đông, ai cũng tranh thủ sáng sớm đến bến cảng chờ nhanh nhất đăng kí xong

trời chờ đợi từng chuyến tàu thương lái cập bến. đông người làm nên dù cố gắng tiền lương cũng không được nhiều, hôm nay may mắn có nhiều người không đến làm nên hai huynh đệ họ cố gắng làm nhiều hơn, dù vất vả hai vai ê ẩm nhưng cầm được nhiều hơn mấy văn tiền ai cũng cao hứng a

"Cha, thúc thúc hai người mệt rồi, uống thêm nhiều canh cá đi" Nguyên Tranh cười ngọt ngào múc hai chén canh cho hai người! mỗi ngày đều thấy hai người trở về quần áo đầy bụi bặm, nàng biết hai người đi làm rất cực khổ, nhưng về mặt lúc nào cũng vui vẻ, đối với người cha và chú út này Nguyên Tranh thấy rất thân thiết và ấm áp

"Ồ! Tranh nhi càng ngày càng hiểu chuyện rồi, còn biết quan tâm tới cha và thúc nữa" Trần thị nhìn nữ nhi càng ngày càng giống người bình thường cao hứng vui vẻ mở miệng trêu.

Mọi Người nhìn Nguyên Tranh chỉ thấy nàng từ tốn ăn cơm ánh mắt cong cong rất vui vẻ, gương mặt trắng nõn dưới ánh đèn càng thêm sinh động, làm người nhìn vui mắt không thôi

"Lại càng ngày càng xinh xắn nữa" Vương thị không keo kiệt khen cháu gái mình.

Nguyên Tranh xấu hổ cúi gầm mặt, Nguyên Thủ Mộc sùng sùng nhìn nữ nhi của mình. Nguyên Thủ Văn cũng vui vẻ, ánh mắt loé thương tiếc, phải chi con bé không phải gặp chuyện đó, thì bây giờ tốt biết bao nhiêu

"Con và Đại ca cố gắng làm thêm kiếm ít tiền nữa, cũng sắp tới ngày Tranh nhi sinh rồi, có nhiều thứ tốn kém" Nguyên thủ Văn buộc miệng nói

Không khi đang vui vẻ ấm áp bỗng chùng xuống, ánh mắt mọi người không hen mà tập trung vào cái bụng của Nguyên Tranh, lo lắng có thương tiếc có, bất đắc dĩ cũng có, nhưng tất cả chỉ nén lại thành tiếng thở dài thật sâu

"Ừ, cần phải vậy" Nguyên lão ánh mắt già nua như già thêm kiềm nén nói

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Nghèo cũng bị nhớ thương !

" Nha đầu , sao hôm nay người im lặng vậy ?" Nguyên Tranh tưới luống được liệu cuối cùng , buông thùng nước xuống mặt đầy tâm sự

" Có chuyện gì? hay mọi người trong nhà có ai làm gì cho nha đầu người buồn lòng? "

Tiên lão nhân suy đoán , từ khi có Nguyên Tranh bầu bạn , Tiên lão nhân cảm thấy cuộc sống bớt buồn chán hơn . mấy ngàn năm nay một mình ở trong thế giới của ông tạo ra , đã lâu rồi không thấy cuộc sống thu vị như vậy , nha đầu này lúc nào cũng lủi rủ bên ông kể đủ thứ chuyện hàng ngày , hiền lành trong sáng càng ngày khiến ông thật tâm yêu thích . Hôm nay nhìn nha đầu này mặt đầy tâm sự khác hẳn thường ngày khiến ông lo lắng không thôi.

" Tiên gia gia , Tranh nhi cảm thấy mình rất vô dụng "

" Tại sao người lại nghĩ như vậy ?"

" Trong nhà ai cũng vất vả làm việc , hai đệ đệ còn nhỏ như vậy ngày nào cũng lên núi nhặt củi để cho cả nhà dùng .trời lạnh vậy cháu thấy tay hai đệ đều nứt nẻ sưng đỏ hết , còn phụ thân và chú út mỗi ngày đều đi lên thị trấn làm việc , tối hôm qua thấy nương xoa thuốc ở bả vai cho phụ thân ta rất đau nhứt ,chỉ có ta mỗi ngày đều rảnh rỗi còn phải khiến cho mọi người lo lắng , Tranh nhi thấy trong lòng rất khó chịu "

Nguyên Tranh rầu rĩ nói

Tiên lão ông thương tiếc xoa đầu của Nguyên Tranh

" Nha đầu ,người không nên tự trách mình , trên đời này mỗi người đều có số phận sắp đặt sẵn cho mình ,nhân duyên giữa người và người cũng vậy , giàu nghèo .sướng khổ đều là nhân duyên của mỗi kiếp số của mỗi người tạo nên . Người lo lắng cho họ vì người xem họ là người thân của mình , đôi ngược lại họ đau lòng chăm lo cho người , vì người là cháu là con của họ , "

" Tranh nhi ước gì mình có thể làm gì giúp mọi người đỡ vất vả ,đã không làm được gì còn phải ôm cái bụng này thật chán ghét , vì nó mà phụ thân và chú út vất vả kiếm tiền thêm "

Nguyên Tranh hờn dỗi , tối bây giờ nàng vẫn không cảm thấy mình đang mang một đứa bé cùng chung huyết thống của mình , nàng chỉ cảm thấy vì cái bụng này nàng không thể làm gì giúp mọi người , lại thường xuyên bị tập kích từ bên trong làm nữa đêm giật mình tỉnh giấc , tức giận không thôi

Tiên lão ông thấy bộ dáng trẻ con của Nguyên Tranh thì phì cười , nha đầu này

nhìn bụng nàng Tiên lão ông bấm đốt ngón tay lăm lăm . sau đó cười nói

" người đừng oán hận nó , có thể nó là may mắn cho người và gia đình người đó " Tiên lão ông cười thần bí nhìn Nguyên Tranh ngờ ngác không hiểu

Nguyên Tranh đang ngồi nhặc thóc cùng Vương Thị , vì cả nhà đều ăn gạo tẻ , nên lâu lâu phải đem ra sàng lại nhặc thóc cùng sấu gạo , để khi nấu lên không còn thóc trộn lẫn , Trần Thị ngoài đồng hết công chuyện , nên bây giờ cùng hai nhi tử nhỏ lên núi tranh thủ nhặt củi ,sợ mùa đông không đủ dùng .trời càng ngày càng lạnh , cả nhà đều mặc áo bông củ mọi năm đã sờn hết không đủ ấm . Nguyên Tranh sợ lạnh dù ở trong nhà nhưng gương mặt tái đi , môi cũng xanh lại .

" Vương nãi nãi có nhà không ? " bỗng hàng rào có tiếng phụ nhân kêu

" Ai đấy , mời vào " Vương thị ngạc nhiên lên tiếng , phải biết Nguyên gia nằm nép bên chân núi nhà nghèo khách cũng ít qua lại

Nguyên Tranh mắt cũng hướng ra sân nhìn , một phụ nhân nhìn trẻ hơn Vương thị , mặc bộ áo bông không mới không cũ , tóc búi lên gọn gàng gác cây trâm bạc , lại gần thấy trên tay bà ta cầm một cái khăn thêu hoa , vành tay đeo một hoa tay bằng vàng , cổ tay một chiếc vòng bạc , ngón tay cũng đeo nhẫn bạc , vóc người tròn trịa miệng cười toe toét , bước vào nhà ánh mắt không kiêng nể quan sát xung quanh , khoe miệng kín đáo trẻ xuống ,nhưng rất nhanh hướng Vương thị cười thần thiện nói

" ngàiđây là Vương tỷ tỷ ? ta là bà mối trấn trên mọi người thường gọi ta là Hoa nương "

" Không biết Hoa nương từ đến nhà ta có chuyện gì" Vương thị nghi hoặc nói , bà mối đến đây làm gì , chẳng lẽ làm mai , hay là Nguyên Thủ Văn chuyện , trong lòng hưng phấn có chút mong đợi mời Hoa nương thị vào nhà , rót nước mời Hoa nương thị

"Ta hôm nay ghé nhà tỷ là có chuyện vui muốn thưa với tỷ," Hoa nương thị cầm chung trà lên uống, bỗng thấy vị nhạt nhẽo không có mùi thơm ghét bỏ để xuống vừa chậm rãi nói

"Không biết chuyện vui gì"

"Nhà Vương tỷ tỷ có một nhi từ đến tuổi kiếm nàng dâu? ta cũng có nghe nhà tỷ đang tìm mối, sẵn đây có hộ gia đình vừa ý nhi từ nhà tỷ đến nhờ ta hướng nhà tỷ nghị thân"

"Không biết nhà gái là khuê nữ nhà ai?" Vương thị vui mừng hỏi

"Nhà gái cũng là cùng thôn Trường Xuân, nhà đơn chiếc mẹ góa con cô nhưng cũng có tài sản, là nhà họ Triệu góa nương từ tên là Liễu thị, nữ nhi Triệu ngọc Dung năm nay 19 tuổi, là một cô nương tốt, Liễu thị chồng mất đã vài năm một mình chồng môn hộ, nhà có 5 mẫu ruộng tốt trong nhà có nuôi heo cuộc sống cũng dễ dàng," Hoa nương thị rành rọt nói xong ngưng mắt nhìn Vương thị

"19 tuổi xem ra lớn hơn Thủ Văn nhà ta 1 tuổi, không biết tại sao lại chưa nghị thân?" Vương thị mặc dù cũng rất muốn nhi từ cưới được nàng dâu, nhưng cũng chưa hồ đồ vội hỏi

"Đây không phải nương nàng luyện tiết khuê nữ sao? thật ra ta cũng xin thưa thật với Vương tỷ tỷ, Nương nàng muốn chiêu con rể để quán xuyến trong nhà, tỷ xem nhà có ruộng tốt heo, gà không thiếu, nhà có hai mẹ con, nếu Nguyên Thủ Văn nhi từ của tỷ chịu hôn sự này, Nhà gái sẽ đưa lễ 5 lượng bạc, thật sự là chuyện tốt khó gặp nha" Hoa nương thị nói tới đây hưng nước miếng văng tung

"đây là chuyện gì nhà, muốn Nguyên Thủ Văn nhà ta ở rể sao, không được đâu nha" Vương Thị kích động có chút tức giận

"Ở rể thì có làm sao chứ, thành thân rồi nữ tử đều thuận theo chồng không phải sao? chỉ là ở bên nhà vợ thôi, nhà người ta lại đơn giản, tài sản cũng có Thủ Văn nhà Tỷ đỡ vất vả hơn, người ta đưa sinh lễ lại hậu nữa, tỷ xem bây giờ cưới dâu còn phải tốn tiền đáng này không tốn tiền lại có thêm 5 lượng bạc cái này hộ nông dân làm một năm cũng chưa có được đâu nha"

Hoa nương thị hèn mọn nói, bà ta vốn xem thường nhà Nguyên lão nổi tiếng nghèo khổ này, Nhưng vì 2 lượng bạc nhận được bên Liễu thị nên bà ta phải làm cựa hôn sự này, vốn tưởng điều kiện tốt như vậy, chuyện này dễ dàng sẽ thành, dù sao nhà này cũng không có tiền cưới con dâu đáng hoàng, hơn nữa sự kiện khuê nữ là Mặc tú tài cũng khiến cho người ta khó có thể gả khuê nữ vào chịu nghèo khổ.

Vương thị càng nghe càng thấy lời nói Hoa nương chói tai, cái này không phải là đem bán nhi từ sao? dù nhà họ nghèo nhưng cũng chưa từng nghị tới cho nhi từ đi làm rể nhà người, huống chi nhà họ chỉ có hai nhi từ, thời đại này ai không biết làm rể là nhục nhã thế nào, có con cũng không thể lấy họ của mình, khắp nơi bị người dè bỉu, nhưng trong lời của Hoa nương thị xem như ở rể là chuyện cơ nào vinh quang, đừng tưởng bà không biết ngấm khi dễ nhà bà không có tiền cưới nàng dâu chứ gì? Vương thị cảm thấy tức giận lại không thể phát tiết, gượng cười nói

"Chuyện này ta không thể làm chủ được, đợi ta và người trong nhà bàn bạc lại sẽ trả lời, Hoa nương tử cũng đến lâu rồi ta không giữ lại nữa, làm phiền rồi"

Hoa nương tử ngấm lại cũng đứng nên cũng khách khí nói chờ tin tốt của Vương thị, liền đứng lên lắc mông đi ra, tới cửa liếc nhìn Nguyên Tranh ánh mắt soi xuống bụng to của nàng hèn mọn khinh thường hướng cửa rào mà đi.

Nguyên Tranh nhìn sắc mặt không thân thiện của bà ta thì khó hiểu, vào phòng khách thấy Vương thị mặt xanh mét ngồi đó. ngực phập phồng giận dữ

"bà nội, bà không sao chứ?"

"Nương, có chuyện gì vậy?" Trần thị vừa bước vào nhà thấy vậy cũng hoảng hốt, bà làm dâu ở Nguyên gia cũng mười mấy năm chưa từng thấy mẹ chồng bà giận dữ như vậy

"Thủ Văn của ta, thật là sao lại khổ như vậy, cũng tại ta làm nương vô dụng mà" Vương Thị nghĩ tới người ta tới kết thân nhưng khắp nơi đều khi nhục nhi từ nhà bà, ủy khuất khóc rống lên, Nhi từ bà hiểu chuyện hiểu thảo lại giỏi giang như vậy.

"Bốp! Thật là khi người quá đáng mà" Buổi tối sau khi đi làm về nghe chuyện Hoa nương thị đề cập Nguyên Thủ Mộc tức giận không kìm được vỗ lên mặt bàn

"Cha, ta và đệ đệ lên trần trên làm nghe không ít chuyện của Khuê nữ nhà đó, vóc dáng cũng bình thường nhưng tính tình giống nương nàng rất cương liệt chanh chua, ta còn nghe mấy người làm chung nàng ta cùng quản sự trên bến tàu dây dưa không rõ, mấy hôm trước bị vợ ông ta làm âm ỉ, người như vậy sau không biết xấu hổ hướng Thủ Văn nhà ta qua làm rể chứ, tưởng mọi người đều là ngốc sao, cái gì mà 5 lượng bạc sinh lễ, tưởng mua người sao?"

Nguyên Thủ Văn cúi đầu không nói, như bàn tay siết chặt nỗi giận xanh tiết lộ cảm giác không dễ chịu của hắn.

"Cái gì? có chuyện này nữa sao?" Vương thị cùng Trần thị khiếp sợ nói, vốn tưởng nhà kia khi dễ nhà họ mới tới chiêu con rể, ai ngờ khuê nữ nhà họ lại có cái đức hạnh này. thật là muốn bịch mắt lừa gạt họ mà

"Ngày mai trả lời không chấp nhận hôn sự này! Cũng đừng làm lớn chuyện" Nguyên lão hít một hơi thuốc trầm giọng nói.

Nguyên Tranh nhìn mọi người ai cũng không vui vẻ , không khí trầm mặc nặng nề , nàng biết chuyện này là có liên quan tới người đàn bà hồi sáng tới nhà ! tối nay vào thăm Tiên gia gia hỏi ngài một chút

" Ngoài lề "

Nguyên Tranh . " Tiên gia gia , chú út bị người nhớ thương nha "

Tiên lão ông " nha đầu ! Nhớ thương này không nên mừng nha "

Nguyên Tranh " Tiên gia gia ! Cuộc sống thật khó khăn " rầu rĩ

Tiên lão ông " sao thế "

Nguyên Tranh " Không có thịt ăn nha "

Tiên lão ông " ??? "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nói xấu !

Cứ tưởng chuyện Nguyên Thủ Văn ở rể trôi qua như vậy , nhưng ai biết Liễu thị vốn đưa lễ 5 lượng bạc cứ tưởng Nguyên gia sẽ vui vẻ chấp nhận mối hôn sự này ,bà vốn cũng kính trọng gia cảnh nghèo khổ của Nguyên gia , nhưng con gái bà Triệu Ngọc Dung xảy ra chuyện tai tiếng với quản lý bến cảng , e là không thể kiếm được mối nào vừa ý trên trời , còn làm dâu nhà nông không bằng bà bỏ tiền chiêu con rể về nhà , nữ nhi của bà cũng không phải nhìn sắc mặt mẹ chồng mà sống

Liễu thị là một người khôn khéo thủ đoạn , dù chồng bà mất một mình bà vẫn chống đỡ bên nhà cha mẹ chồng ra riêng nuôi nữ nhi và giữ nguyên tài sản của chồng để lại dù không có con trai , Triệu Ngọc Dung là nữ nhi duy nhất của bà nên được Liễu thị rất chiều chuộng dù ở nhà nông nhưng Liễu thị không cho nữ nhi xuống ruộng làm việc , Liễu thị một lòng nuôi dưỡng nàng ta thành khuê nữ mong gả vào môn hộ nhà giàu có kẻ hầu người hạ , bà ta đầu tư cho nữ nhi mình chịu khổ .

Lý do bà chọn Nguyên thủ Văn là một phần bà biết Nguyên gia đang nôn nóng kiếm nàng dâu cho nhi tử , nhưng ai cũng chê gia cảnh bần cùng của Nguyên gia nên chưa ai đáp ứng , một phần Nguyên gia còn cưu mang đứa cháu gái gốc rể nhà đại nhi tử , cho dù bây giờ đã tỉnh trí nhưng lại bị người hại mang thai , nhà nông luôn miễn cảm với những chuyện tai tiếng , dù biết nữ nhi nhà đó bị hại nhưng thông cảm thì ít lời đồn không hay thì nhiều

Nguyên gia còn không có ở riêng ai lại nỡ để nữ nhi nhà mình về nhà ấy chăm lo cho cục nợ đó , Liễu thị tự tin Nghiêm gia đang lúc khó khăn này mà bà ta đề cập để chuyện hôn sự này cũng như đưa than trong ngày tuyết , phải biết 5 lượng bạc nhà nông ai nỡ bỏ ra huống chi nhà bà cũng có gia sản so với mọi người làm nông quanh đây còn tốt hơn . Bà nhin đau bỏ tiền vì nhìn trúng Nguyên Thủ Văn là cái thành thật chịu khó , người lại cao ráo so với mấy thanh niên ở đây thì nổi bật hơn , nên rất vừa lòng , chỉ cần hắn ta về đây làm việc vài năm thì lo gì không lấy lại được 5 lượng bạc đó ai ngờ bên Nguyên gia lại cự tuyệt , Liễu thị không ngờ đến , bà không hiểu điều kiện tốt như vậy không lý do gì lại từ chối , dù sao chuyện Nguyên gia cự tuyệt làm cho bà mất hết mặt mũi , làm sao cũng không khiến Liễu thị cam lòng nuốt trôi cục tức này

Mấy ngày nay trong thôn Trường Xuân nổi lên lời đồn đãi , ở Triệu gia bà goá Liễu thị bỏ ra 5 lượng để chiêu con rể con nữ nhi nhà mình , mà nhà trai lại Nguyên thủ Văn của Nguyên gia

Nhưng Nguyên gia chê sinh lễ ít không chấp nhận , phải đòi 10 lượng mới đồng ý , trời ạ nhìn nhà đó muốn tiền đến điên rồi , 10 lượng ở nông thôn này cũng dám mở miệng , thật là sư tử ngoạm mà , chỉ tội cho nhà Liễu thị vì đau con gái mới muốn chiêu con rể về nhà , ai ngờ lại gặp phải nhà như vậy , Nguyên gia vì nhà gần sát chân núi cũng ít qua lại với người trong thôn . cũng phải thôi mấy năm nay nhà ấy vẫn chưa cưới được nàng dâu cho nhi tử mà .cháu gái hết gốc nhưng lại như vậy , dù khó khăn cũng không nên như vậy nha , có khác nào bán nhi tử đâu , Thủ Văn nhà ấy cũng hiền lành chịu khó ôi đúng là bị nhà đại ca mình liên lụy mà .

Tin đồn càng ngày càng nhiều càng ác ý , vô tình không ai tìm hiểu sự thật nữa , mà cố tình xa lánh Nguyên gia , ở trong mắt của họ , Nguyên gia đã nghèo nhân phẩm lại có vấn đề , nên không ai muốn giao tiếp .

Vương thị mấy ngày nay khóc hết nước mắt , đã nhiều lần bà muốn tìm Triệu gia , Hoa nương tử làm cho ra lẽ nhưng đều bị Nguyên lão giữ lại , ông biết nhà ấy là không cam lòng nhà họ cự tuyệt nên gieo tiếng xấu cho nhà ông , biết là vậy nhưng nữa đời khổ cực bán mặt cho đất bán lưng cho trời kiếm một ngày hai bữa cơm cho gia đình , Nguyên lão từ lâu đã không thường giao tiếp với người trong thôn , Trưởng thôn thấy nhà ông thành thật sống mấy chục năm ở đây cũng không làm gì méch lòng ai , khi Nguyên Tranh xảy ra chuyện Nguyên lão lần đầu tiên mới mặt xin Trưởng thôn thông cảm mà bỏ qua cho , vì một phần ngốc nghếch của Nguyên Tranh vô tình giữ lại cho nàng một cái mạng , chứ trong thôn nữ tử chưa có chồng mà có thai thể nào cũng bị đim lông heo hay trục xuất ra khỏi thôn rồi .

Mà lần này Trưởng thôn tự động tìm đến Nguyên gia , Trưởng thôn là Trương Sâm một người tiếng nói rất có quyền lực trong thôn , Trương Sâm hơn 50 tuổi vóc dáng không mập không ốm người nhanh nhẹn rắn rỏi , gương mặt chữ điền chân mày rậm nhìn người chính trực và khôn khéo , sau vài lời hỏi thăm khách sáo Trương Sâm đề cập tới chuyện đồn đãi .

" Trương Sâm huynh , Huỳnh là Trưởng Thôn của Thôn Trường Xuân này , xưa nay làm việc dựa theo lương tâm và lẽ phải , chuyện của cháu gái ngốc nhà ta cũng là Huỳnh cho Nguyên gia tamột nhân tình , ta luôn khắc ghi trong lòng , Nguyên Bình ta đây mặc dù nghèo khổ nhưng ta tự nhủ chưa bao giờ làm chuyện gì thẹn với lòng , càng không bán nhi tử mình cầu bạc , Hôm nay Huỳnh ở đây xin huynh làm chứng dùm cho ta , Ta cũng già rồi chỉ lo chonhà lão đại còn nhi tử nhỏ bị ảnh hưởng cuộc sống lại càng khó khăn thêm , ?" Nguyên Lão nói tới đây thì nghẹn lại

Trương Sâm nhìn Nguyên Lão lại quan sát phòng Nguyên gia thì thờ dài , ông tin cách làm người của Nguyên Lão , Triệu gia mẹ góa con côi , nếu âm ỉ thì làm ảnh hưởng danh dự khuê nữ nhà bọn họ , Nguyên gia là cái thành thật không ưa so đo , nhưng Liễu thị cũng quá đáng đi , Không ăn được nho thì bảo nho chua . có lý nào không kết thân gia được thì hủy danh dự của nhà người ta .

" Nguyên Bình ! Ngươi yên tâm , chuyện đồn đại ta sẽ giải quyết , nhiều người trong thôn luôn thích hóng hớt chuyện mà hồ đồ , ngươi làm người ta đây luôn tin tưởng , còn chuyện nhà Triệu gia cứ cho qua đi , dù sao nhà họ cũng mẹ góa con côi , làm lớn chuyện cũng không tốt , " Trương Sâm tức giận

Nguyên Lão thở dài " Ta hiểu , Cám ơn Huỳnh , lần này lại ra mặt giúp ta "

Từ lúc Trưởng Thôn ra về mấy ngày sau trong thôn lời đồn biến mất không ít , dù vẫn còn nhưng không ai dám ồn ào bàn tán nữa , Nguyên gia cũng trở lại cuộc sống bình thường , mùa đông đến , Nguyên thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn không lên thị trấn trên làm việc nữa , mỗi ngày lên núi nhặt củi trời càng lạnh tuyết rơi càng nhiều nên hai người không để cho cháu trai và nhi tử làm việc nữa .

" Thủ Mộc Thúc , thủ văn , hai người đi nhặt củi sao ? "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lâm khiêm

" Ngươi là nhi tử nhà ai ?"

Nguyên Thủ Mộc ngạc nhiên hỏi , Người trước mặt là một nam tử khoảng 20 tuổi , cao gầy nhưng nhìn rắn chắc , gương mặt sáng sủa ánh mắt rất có tinh thần mang một chút sắc bén , mặc bộ đồ đi săn , bên hông mang một bộ cung tên , nhìn hai người họ cười ôn hòa

" Nhi tử phụ thân là Lâm Từ Thụ "

" À ! là nhà Lâm gia gần đầu thôn sao ? sao trước giờ ta không thấy ngươi " Nguyên Thủ Văn nhớ ra .

" Ta Phụ Thân đã không còn , từ nhỏ cùng nương đi làm xa , nên không thường ở trong thôn "

Lâm Khiêm thân thiện nói

" Lần này về đây cùng nương với một muội muội , sẽ không đi nữa , sau này mong mấy vị thúc chiểu cố cho , ta không có gì , " Nói tới đây xách hai con gà rừng hướng hai người họ " Đây là ta mới săn được , mong hai người nhận cho "

" Không được ! không được , đây là ngươi khó khăn mới săn được , nên giữ lại " Nguyên Thủ Mộc hoảng hốt nói , hai con gà to mập này một nhà có thể ăn được mấy ngày . đem lên trấn cũng bán được bộn tiền , hãnh không thể chiếm được tiện nghi của người ta được

" Thủ Mộc thúc đừng ngại , cái này ta săn cũng không khó lắm , Thúc nhìn xem ta vẫn còn " Nói xong đưa con mèo trong tay có hai con thỏ với một con gà to không kém , cười nói

Nguyên Thủ Mộc Nguyên Thủ Văn nhìn thấy khâm phục không thôi, cái này sản cũng quá dễ dàng đi, nếu họ có thể có tài nghệ sản như hân thi cuộc sống trong mùa đông này đỡ hơn rồi

" Dù sao ta cũng không thể nhận, Vô công bất thụ lộc, Ngươi vẫn nên giữ lại bán đi "

Nguyên Thủ Mộc vẫn kiên trì

" Thủ Mộc thúc, tava nướng rồi đi đã lâu về đây không tránh khỏi có chút lạ lẫm, hôm nay gặp hai người xem cũng có duyên, Thúc đừng từ chối nữa, ta thật tâm muốn gửi hai người, cái này cũng không quý giá gì, " Nói xong bỏ hai con gà rừng xuống bước đi, không để hai người họ cự tuyệt

" Đây, này Lâm nhi tử " Nguyên Thủ Mộc sốt ruột kêu

" Ta là Lâm Khiêm, Hai vị thúc đừng ngại nữa, hẹn gặp lại " giọng Lâm khiêm hào sảng vang lên

" Người này sao lại như vậy ? " Thủ Mộc bắt đất dĩ nói

" Ca! ta thấy hân cũng không có ý gì xấu, thôi thì có dịp cần thì chúng ta sẽ giúp, ta không có gì chỉ có sức lực này thôi " Thủ Văn này giờ im lặng lên tiếng nói, nhìn xuống hai con gà rừng béo mập ánh mắt phức tạp nói

" Huống chi đã lâu rồi Cha, nướng với mấy đứa nhỏ chưa ăn được thịt, Ca đừng lo lắng nữa, ân tình có dịp thì chúng ta sẽ trả "

" Ừ, khi không tự nhiên nhận được lễ ta có chút không quen, vẫn là đệ thông suốt, thôi ta và đệ về nhà, nghỉ tới bữa cơm tối nay mấy đứa nhỏ chắc vui lắm đây " Nguyên Thủ Mộc cười có chút chua xót

Nguyên gia sau khi hai người Nguyên Thủ Mộc và Thủ Văn trở về, hai bố cùi lớn tay còn xách hai con gà rừng làm cả nhà ngạc nhiên không thôi, sau khi nghe Nguyên Thủ Mộc nói cả nhà thôn thúc có chút lo ngại, tuy có hơi bất an trước lòng tốt đột ngột của Lâm Khiêm, Nguyên gia quanh năm sống ở gần chân núi, ít có qua lại với người trong thôn, nên chưa bao giờ nhận lễ của ai, người trong thôn sau lời đồn đại đối với nhà họ lạnh càng thêm lạnh nhạt, Nguyên gia cũng đã quen nên không để trong lòng, nay có người nhiệt tình với nhà họ có chút không quen.

" Hình như vợ con Trương từ Lâm gia vừa mới trở về thôn ít lâu, nghe nói sẽ xây nhà và ở lại trong thôn " Lâm Thủ Văn nói

" Lâm từ Thụ là Trương từ, căn nhà đại phòng không phải nên để cho họ ở sau ? " Vương thị ngạc nhiên nói

" Nghe nói căn nhà ấy bây giờ là gia đình nhị gia Lâm Từ Tấn ở, Lâm Từ Thụ qua đời không lâu vợ hân Dương Trân mang theo nhi tử cùng nữ nhi đi đâu không rõ, bây giờ mới trở lại " Lâm Thủ Văn nói, mặc dù không thường qua lại trong thôn, nhưng vì thường xuyên lên thị trấn làm công, nên lời đồn hân nghe không ít

" nhà ai cũng có chuyện khó xử riêng " Nguyên Lão nói

Cơm tối Nguyên gia hôm nay thật thịnh soạn, hai con gà béo Trần Thị trở tài nấu nướng vặt lông làm sạch, một con gói cẩn thận vùi trong đồng tuyết để dành, đun một nồi gà kho tàu, cổ và đầu cánh nấu một tô canh với bắp cải, thêm một đĩa dưa chua củ cải, một nồi cơm gạo tẻ đun khoai. mùi thơm của thịt gà làm bụng mọi người khó nhịn, Nguyên Thủ Bình, Thủ Khang háo hức nhìn nồi thịt gà không chớp mắt ứa nước miếng, cả Nguyên Tranh cũng thèm không thôi. thức ăn nấu xong mọi người quây quần ai cũng vui vẻ, mong đợi

" Hôm nay không phải tết mà có thịt gà ăn, thật tốt " Nguyên Thủ Khang nhìn thịt gà cười ngây ngô,

" Xem bộ dáng cháu tham ăn chưa kìa, hôm nay sẽ cho cháu ăn đỡ thèm " Nguyên Lão kêu mọi người ăn cơm, Vương thị yêu thương tôn tử, tự tay gấp thịt vào bát ba đứa, Nguyên Tranh cầm một miếng thịt gà, cảm giác sung sướng như muốn nuốt luôn đầu lưỡi, mấy tháng qua toàn ăn rau, cơ thể lại đang mang thai thiếu chất, dù mỗi ngày vẫn vào vườn Tiên gia hái trái cây, nhưng vẫn không thể thay thế thịt được nha.

Trần Thị nhìn ba đứa trẻ nhà mình vui sướng vì được ăn ngon, lòng vừa mừng vừa chua xót, bản thân bà lại ăn rất khiêm tốn như muốn tiết kiệm cho mọi người được ăn nhiều, nên chỉ ăn rau. bỗng một miếng thịt gà to được gấp lên chén, ngạc nhiên ngược mặt lên thấy trượng phu Nguyên Thủ Mộc nhìn bà cười hiền lành

" Ăn đi, còn nhiều, lâu lắm rồi mới được ăn ngon, nguoidã vất vả nhiều rồi cũng nên ăn, " Trần thị cảm động hốc mắt đỏ lên, cúi gầm mặt ăn cơm

Mọi người thấy hành động nhỏ của hai vợ chồng ai cũng không nói gì, bữa cơm hôm nay ai cũng ăn thật no bụng, sung sướng, cảm thấy mùa đông cũng không còn lạnh như vậy nữa.

Lâm Khiêm xách con mèo vào nhà, Dương Trân đang ngồi thêu cùng nữ nhi thấy nhi tử thì đứng lên đón

" Nương đã nói trong nhà thức ăn còn nhiều, không cần phải lên núi săn thú, trời lạnh thế này "

" Ca ! uống trà đi cho ấm " Lâm Phụng cười ngọt ngào đưng trà cho Lâm Khiêm

" Không sao, ở nhà không có làm gì, rảnh rồi quá ta cũng chán, không bằng đi săn kiếm thức ăn ngon cho hai người " Lâm Khiêm nhận uống một ngụm nước trà, cơ thể ấm áp hân lên

Lâm Lão gia có 4 người con ba nhi tử và một nữ nhi ,Trưởng tử Lâm Từ Thụ , Lâm Từ Tấn và Lâm Từ Lễ . nữ nhi là Lâm Từ Lan

Lâm Từ Thụ là Trưởng tử , cưới vợ cùng thôn là Dương Trân có hai nhi tử một nữ nhi , Lâm Khiêm là con kế trước Lâm Khiêm có đại ca là Lâm Phong đã mất lúc nhỏ vì bệnh , còn một nữ nhi là Lâm Phụng năm nay 15 tuổi , Lâm Từ Thụ lúc còn nhỏ cũng đi học ,khi Lâm lão gia còn sống Lâm Từ Thụ chuẩn bị thi tú tài , nhưng không may năm đó Lâm lão gia bệnh nặng qua đời , cuối năm Lâm lão thái cũng theo luôn . Một năm trong nhà phụ thân phụ mẫu đều mất , Lâm Từ Thụ vì hiếu tang nên từ bỏ đèn sách , Nhị nhi tử thứ hai Lâm Từ Tấn cùng tam nhi tử Lâm Từ Lễ nháo đời ở riêng .Lâm Từ Thụ cùng vợ con được ở đại phòng của Lâm lão gia , Lâm Từ tấn cùng Lâm Từ Lễ ở hai hai gian phòng còn lại , sau ở riêng Lâm Từ Thụ vì từ nhỏ không thường làm nông , nên phần ruộng của ông , ông đưa cho Nhị đệ Lâm từ Tấn thuê , mỗi năm Lâm Từ Tấn sẽ đưa lương thực cho nhà ông , Nương tử của ông Dương Trân có bản tay thêu khéo nên cuộc sống trôi qua cũng không tệ .

Nhưng năm Lâm Khiêm được 8 tuổi , Lâm Từ Thụ mắc bệnh , lúc đầu chỉ ho khan bình thường , nhưng đi đại phu hốt thuốc uống cũng không bớt , cả người càng ngày càng gầy gò , Một ngày Lâm Từ Thụ ho ra máu , có người đồn Lâm Từ Thụ mắc bệnh khó trị dễ bị lây cho người khác , lời đồn càng ngày càng nhiều , tới một ngày vị đại phu xác nhận bệnh này tiếp xúc trực tiếp có thể bị lây .Dương Thị buộc lòng bán đất đại cho nhà nhị đệ của chồng , đem Trương phu cùng nhi tử nữ nhi , lên thị trấn kiếm đại phu chữa bệnh , tiền hết nhưng bệnh tình của Lâm Từ Thụ vẫn không suy chuyển , sau vài tháng vầy vô Lâm Từ Thụ mất , Dương Thị đem thi thể của chồng về thôn chôn cất chung với mộ phần Lâm gia , sau đó đem hai đứa con đi từ đó , thậm chí thoát cũng đã 12 năm , Dương thị nhìn ngoài trời tuyết rơi phủ đầy của Thôn Trường Xuân lòng cảm khái không thôi .

" Nương , ta muốn bàn với người một chuyện " giọng Lâm Khiêm vang lên kéo Dương thị thoát khỏi kí ức

" Chuyện gì , nhìn con nghiêm túc vậy " Dương thị cười đùa

" Ta nghĩ muốn cưới nàng dâu "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Món quà từ Tiên lão ông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

" Ta nghĩ muốn cưới nàng dâu ! " Lâm Khâm ngập ngừng nhưng kiên định nói

Nguyên Tranh nghe tiếng động mà thức dậy . Trong bếp Trần Thị đã làm việc , Nguyên Tranh lau mặt với nước ấm ,khoát thêm áo đi vào nhà bếp

" Nương ! Trời lạnh mà người dậy sớm thế ?" Nguyên Tranh nhìn ngoài trời , tuyết vẫn rơi , mặt trời còn chưa lên , khí lạnh thổi vào mặt như muốn đóng một lớp băng mỏng ,khiến nàng không nhìn được rừng mình một cái

" Nương quen rồi , còn con trời lạnh sao không ngủ thêm , bụng nặng nề như vậy đi đứng cẩn thận tuyết dưới chân , tron lấm " Trần thị lo lắng dặn dò

"Tiểu tử trong bụng con nó cứ động đập hoài ,con không ngủ được , Nương nấu gì thơm thế "Ngửi thấy mùi thơm Nguyên Tranh có chút đói bụng cười hỏi

" Nương hầm cháo với thịt gà , thơm là phải rồi , để nương múc cho người một chén ăn đỡ , đói bụng rồi phải không ? " Trần Thị cười yêu thương nói

Bữa sáng của Nguyên gia , thường là cháo trắng với đĩa củ cải muối , một ít khoai luộc , nhưng hôm qua có gà rừng , nên sáng nay Trần Thị bằm một ít nấu với cháo vừa thơm vừa ngon , bồi bổ cho cả nhà , đảo nồi cháo gà thơm phức ,ngửi tới cả nhà ăn ngon gương mặt Trần Thị nhu hòa không ít .

" Nương không gấp , con đợi cùng ăn với mọi người luôn " Nguyên Tranh cười ngọt ngào nói , tình thương của Trần Thị đối với nàng luôn khiến nàng ấm áp hạnh phúc , dù thiếu thốn nhưng lúc nào Nương cũng dành các nàng những gì tốt nhất .

Cả nhà ăn sáng xong , mọi người đều đi làm việc .mùa đông nhưng ai cũng không để mình rảnh rỗi , hôm nay Nguyên Thủ Mộc một mình lên núi nhặt củi , Trần Thị thì lo lót ổ sưởi ấm thêm mấy con gà , mọi người thường bán hết gà lớn trong mùa đông vì sợ gà chịu lạnh không nổi chết rét , mọi người lại không nỡ ăn , Vương Thị cũng bán hết nhưng còn ổ gà nhỏ để chăm sóc vì bán cũng không được bao nhiêu tiền , cố gắng chăm sóc giữ giống cho mùa sau nuôi tiếp . Nguyên Thủ Văn thì ra bờ sông bắt cá , Mùa đông chỗ cuối nguồn sông Hà Giang sẽ đóng băng , muốn bắt được cá thì phải phá lớp băng , dùng cây giáo đầu sắt nhọn đâm xuống cá . dù rất lạnh nhưng vì bữa ăn của gia đình nên dù lạnh cũng không ai để ý .

Nguyên Tranh vì có thai nên cũng không thể làm được gì , bèn tránh vào phòng không ai để ý xoay nhẹ vòng tay vào không gian thăm Tiên gia gia .

" A! Tranh nha đầu , người tới rồi à , Ta cũng đang trông người đây " Tiên lão ông nhìn thấy Nguyên Tranh thì mừng rỡ , nôn nóng

" Tiên gia gia ! có chuyện gì thế ạ "

"Ta tính rời khỏi đây một thời gian"

"Người đi đâu ? khi nào trở lại . vậy từ nay con không thể vào đây thăm người sao ? " Nguyên Tranh buồn rầu

"Ta đã ngủ hơn 1000 năm trong đây . không nhớ Nha đầu người ồn ào ta cũng không thức dậy nha , bây giờ ta nhận được lời mời của một lão nhân bạn ta đi tham dự lễ cây nhân sâm quả của ông ta ra trái nha , Ta mong đợi ngày này lâu rồi ,khó có dịp gặp lại mấy lão đó ,suốt mấy ngàn năm cứ chui trong động của mình hiếm khi nào lộ mặt " Tiên lão ông hào hứng , giọng nói không che dấu vui vẻ cùng mong đợi

"Vậy khi nào người trở lại ? " Nguyên Tranh luyến tiếc nói

"Ta cũng không biết , lần này ta cũng đi thăm thú nơi ở của mấy lão ấy, coi có gì hay không ? mấy Trăm năm trước mấy lão cứ chê chỗ ta quê mùa , thật đã kích người mà " Tiên lão ông nhớ lại vẫn còn tức giận

"Nha đầu người đừng buồn , trước khi đi ta sẽ cho người một món quà , người có duyên với ta , ta cũng không yên tâm về người " Tiên Lão ông nhưng Nguyên Tranh ủ rũ thì có chút thương tiếc nói

"Quà gì ạ ?"

"Người hãy đưa bàn tay trái ra , " Tiên Lão ông cầm lấy bàn tay trái của Nguyên Tranh cầm chiếc gậy đặt nhẹ vào lòng bàn tay của nàng , Một luồng khí trắng tích tụ Nguyên Tranh cảm thấy lòng bàn tay nóng dần lên , khí ấm áp cứ xoay vòng vòng trong lòng bàn tay của nàng cho tới khi hoàn toàn biến mất , trong lòng bàn tay ẩn hiện một hiệu vòng tròn như bàn tay bên phải , nhưng rõ ràng hơn

"Ta đây tặng cho người một không gian , khác hẳn với ở đây , nơi đây của ta là do tích tụ linh khí cùng nguyên khí hàng triệutriệu năm ta tu luyện , nó thuộc về tiên nhân ònha đầu người không thể ở được nơi này , Nhưng không gian ta cho người sẽ lấy từ nguyên khí của người nuôi dưỡng , người muốn làm thế nào tùy người nó sẽ theo người suốt đời .còn đây ta cho người ba viên đan dược . Người hãy nhớ khi tính mạng của người thật sự nguy kịch thì hãy dùng tới nó , nó sẽ cứu mạng người . "

Tiên Lão ông đưa ra ba viên đan dược màu đen sáng bóng tỏa mùi thơm dịu trước mặt Nguyên Tranh

Nguyên Tranh cẩn thận nhận lấy , ánh mắt cảm kích nhìn Tiên gia gia

"Cảm ơn Tiên gia gia , người thật tốt với ta "

"Nha đầu , có không gian ta không lo lắng cho cuộc sống của người , đừng cho người nào biết không gian của người , trừ khi người thật sự tin tưởng , biết không "

Tiên Lão ông nhìn gương mặt ngây thơ của Nguyên Tranh thờ dài bất đắc dĩ nói , ông nhìn ra nha đầu này thật sự đơn thuần , nếu có người biết được tác dụng của không gian này mà làm hại nha đầu này , chẳng phải uổng phí tâm tư của ông sao?

Tiên lão ông khổ não hàm râu theo tiếng thờ dài của ông mà rung rung , Nguyên Tranh nhìn Tiên gia gia lo lắng cho mình rất cảm động

"Tiên gia gia , ta không sao ngài đừng lo lắng , "

Bỗng gương mặt Tiên gia gia sáng lên . ông cầm cây gậy bay tới dưới gốc cây cổ thụ , cây gậy lướt qua đám nhân sâm , dừng lại cây sâm lớn nhất nhổ lên , củ nhân sâm rất to những nhánh của nó dài cùng với rễ nhìn hình dáng rất giống người . hai ngón tay điểm trên đầu của nhân sâm , sau đó tới thân của nó , hai nhánh tay chân của nó , " Nha đầu tay người đâu ?" Nguyên Tranh vội đưa tay ra . Tiên lão ông nhẹ chạm vào đầu ngón tay của Nguyên Tranh một giọt máu chảy ra , ông cầm tay Nguyên Tranh nhỏ từng giọt lên tứ chi của cây nhân sâm , xong lại niệm chú , Cây nhân sâm bỗng bay lên , một vòng linh khí trắng bao xung quanh cây nhân sâm ,Nguyên Tranh kinh ngạc nhìn những rễ nhân sâm từ từ rút lại lộ ra bàn tay bàn chân nhỏ xíu , cái đầu tròn nhỏ hiện ra , hai mắt linh động , chiếc mũi nhỏ cái miệng hai bên má có hai cọng râu dài , toàn thân vẫn bằng như củ nhân sâm bay lơ lửng , rất đáng yêu

"Tiên gia gia , đây là cái gì ? " Nguyên Tranh kinh ngạc nói

"Đây là củ nhân sâm 5 ngàn năm của ta , ta cho nó nguyên khí cùng với máu của người , nên tứ chi nó có thể hoạt động . sau này người là chủ nhân của nó , có nó bên cạnh người ta cũng yên tâm "Tiên Lão ông rất hài lòng nói

"Chủ nhân , chủ nhân ! người là chủ nhân của ta sao ?" Cây nhân sâm vui vẻ bay xung quanh Nguyên Tranh , giọng nói non nớt như đứa trẻ

"Thật đáng yêu , Tiên gia gia , sau này nó sẽ theo ta sao ? " Nguyên Tranh yêu thích nói

"Đúng nó sẽ theo người , chỉ có người mới thấyvà nói chuyện đượcvới nó"

"Cảm ơn Tiên gia gia , ta rất thích " Nguyên Tranh cười ngọt ngào nói

"Vậy ta nên kênngười là gì ? "

"Chủ nhân ! người đặt tên cho ta đi "Nhân sâm lú rú nói

" Nhìn người nhỏ như vậy , gọi người là Quả nhi đi "

" Quả nhi , quả nhi cảm ơn chủ nhân , " Nhân sâm ngâm thơ nói

Lời tác giả ngoài lề:

"Nguyên Tranh : " Quả nhi từ đây kêu ta là tỷ tỷ "

Quả nhi: " vâng chủ nhân ! "

Nguyên Tranh : " Kêu tỷ tỷ , không cần phải chủ nhân "

Quả Nhi " À , vâng tỷ tỷ chủ nhân "

Nguyên Tranh" ????"

Dạ Lan : Quả nhi siêu cấp đáng yêu xuất hiện

, hôm nay có cảm xúc viết , nhưng con gái ta nó quậy không ra hai chương được , 🤔"

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không gian mới

Nguyên Tranh đứng trước không gian mới mà Tiên gia gia tặng cho nàng , từ khi tiếp nhận được không gian này , thì bàn tay phải của nàng lồi vào không gian của Tiên gia gia đã biến mất . Nguyên Tranh biết Tiên gia gia đã đi , nên cảm xúc có chút không nỡ Nguyên Tranh tò mò quan sát không gian của riêng mình .

Ở đây nhìn hoang sơ hơn rất nhiều , một mảnh đất trống rộng bạt ngàn nhưng không có gì cả , Một hồ nước rộng trong vắt , bầu trời trong hơn không khí thoáng mát , không có nhiều sương mù như chỗ của Tiên gia gia , Nguyên Tranh cảm thấy khí hậu trong không gian gần gũi thân thuộc hơn .

" Chủ Nhân , Chủ Nhân , ở đây là ở đâu nha ? " Quả nhi bay vòng vòng xung quanh nhìn ngắm xong lại bay về đứng trên vai Nguyên Tranh hỏi

" Đây là không gian ta nhận được của Tiên gia gia , Quả nhi thấy thế nào ? " Nguyên Tranh sờ nhẹ vào đầu Quả nhi cười nói

" Quả nhi thật thích ở đây , nơi đây thật dễ chịu , thật thoải mái " Quả nhi nhắm mắt lìm dìm thần thái thỏa mãn nói

Tiên gia gia từng nói , Quả Nhi được tạo thành bằng linh khí vào máu của Nguyên Tranh , và Không gian này cũng nuôi từ nguyên khí của nàng , có lẽ vì vậy Quả Nhi cảm thấy thân thiết đi

" Vậy từ nay ta sẽ để Quả Nhi ở lại trong đây nha , người thấy thế nào ? "

" Chủ Nhân ở đâu , Quả Nhi sẽ ở đó , Quả nhi rất thích ở bên cạnh người " Quả nhi dựa vào Nguyên Tranh làm nũng nói

" Thôi được rồi người thích thế nào thì sẽ như vậy đi , " Nguyên Tranh cười nói , nàng không hiểu Tiên gia gia làm cho Quả nhi ở bên nàng để làm gì , Quả Nhi ngây ngô như một đứa bé , Nhưng nàng không biết ý định của Tiên gia gia dù sao nàng cũng rất thích Quả Nhi .

" Quả Nhi , người hãy đi xung quanh xem không gian ở đây có hạt giống không ? ta nghe Tiên gia gia nói không gian này là nơi trồng trọt rất tốt , ta muốn trồng thử "

Nguyên Tranh từ nhỏ còn ở hiện đại nàng chưa từng tiếp xúc với công việc nhà nông . xuyên qua nơi này cũng được vài tháng , nhưng vì cơ thể bất tiện cả nhà cũng không cho nàng ra ruộng làm việc , mỗi ngày vào không gian Tiên gia gia giúp ông chăm sóc khu vườn nói chuyện cùng ông . Nguyên Tranh mới biết tầm quan trọng của lương thực cùng công việc của người nông . Mọi người đều cần lương thực ăn để sống , mấy tháng ở Nguyên gia Nguyên Tranh đã hiểu vì nghèo nên mọi người càng tiết kiệm và quý trọng lương thực như thế nào , lương thực tốt đều được bán đi đổi lại lương thực xấu để

được nhiều hơn mọi người ăn lâu hơn .

" Vâng ! Quả nhi đi xem " Quả Nhi bay một vòng tới con sông , sau con sông có một ngôi nhà gỗ , nó không gần ngay bay thẳng vào , bóng dáng nhỏ lọt lọt tìm kiếm trông ngộ nghĩnh và đáng yêu

" Chủ nhân ! Chủ nhân , ta tìm được rất nhiều hạt giống trong nhà gỗ , người mau tới xem "Tiếng Quả nhi trong vất hớn hờ nói

Nguyên Tranh bước tới nhà gỗ , bên trong căn nhà chỉ có một chiếc bàn để gần cửa sổ , bên trong chiếc bình phong bằng trúc là một chiếc giường mộc đơn giản , trên giường được trải một chiếc chiếu tre mát mẻ , chiếc gối gỗ và cái chăn mỏng nhìn rất sạch sẽ , bên cạnh chiếc bàn có một cái rương bằng gỗ không nắp , bên trong chia rất nhiều từng ô nhỏ , trong ô rất nhiều hạt giống khác nhau , Nguyên Tranh nhìn không phân biệt được đó là những hạt giống gì .

" Nhiều hạt giống như vậy , Quả nhi , người nhận thức được hết không ? "

" Ta biết hết nha , đây là hạt của tiểu cà chua , cà tím , đây là bạn chân vịt , đây là tên lúa nước , lúa mỳ , đây là khoai tây , khoai lang , a còn đây là hạt của mấy tên đào , táo nha , còn có dâu , nho ,v.vv."

Quả nhi chỉ từng ô và nói tên hạt giống , hào hứng vui vẻ , làm Nguyên Tranh tròn mắt kinh ngạc

" Quả Nhi , người thật tài giỏi nha , làm sao người biết hết được nha "

" Chính là ta biết thôi , dù sao trên mũi của từng tên ta đều nhận biết được " Quả nhi được chủ nhân khen rất tự là đất chí , cái mũi nhỏ ngược lên trời

Nguyên Tranh nhìn bộ dáng tiểu nhân đất chí của nó , không khỏi phì cười , bây giờ hạt giống đã có rồi , Nguyên Tranh nghĩ cách trồng xuống . Nguyên Tranh nhìn mảnh đất trống , cô nghĩ nên chia ra từng khoảng trồng các loại riêng thì sẽ tốt hơn nhi . Trước tiên là xới đất , làm cách xới hết đất cần trồng nha , ý niệm trong đầu vừa chuyển , bỗng cái cuốc dựng bên nhà gỗ bay lên thẳng tới khoảng đất và bắt đầu xới đất , nhìn cái cuốc không ngừng xới đất nhanh tới nàng chỉ thấy một lớp bụi nhỏ bay lên theo động tác xới đất của nó .

Khoảng 10 phút cây cuốc cũng ngừng lại , nhìn mảnh đất xới lên lớp đất mới ẩm ướt trải dài , sẵn sàng cho việc trồng trọt .

Nguyên Tranh bây giờ đã hiểu mình có thể dùng ý niệm để điều khiển sự việc trong không gian , điều này thật kinh hi ngoài ý muốn , chứ để một mình nàng với Quả Nhi trồng trọt hết trong không gian này , không biết tới khi nào nha .

Đầu tiên là trồng lương thực chính trước , lúa nước và lúa mỳ , Ý niệm trong chuyển ra , từng hạt giống trồng rương gỗ bay lên xếp từng hàng ngay thẳng xuống đất . Nguyên Tranh dùng ý niệm ngăn ra hai bên trồng hai loại xuống . một bên trồng năm mẫu , dù sau trong đây cũng rất rộng . lần đầu trồng Nguyên Tranh không trồng nhiều cứ thử trước đã

" Chủ Nhân , thật lợi hại nha " Quả Nhi thấy những hạt giống tự động trồng xuống . nhìn không được khâm phục nói

Trồng xong hai loại lương thực xong , Nguyên Tranh dùng ý niệm trồng một vườn cây ăn quả , Táo , lê , hồng , cùng đào . tất cả những loại trái cây cùng thực vật nàng biết đều dùng ý niệm trồng xuống , sau cây ăn quả , Nguyên Tranh định trồng một vườn rau , bỗng ý niệm chưa phát ra , đầu chuyển đến từng trận đau đớn , chóng mặt làm tâm mất năng mớ hồ ,ngất đi ,trước khi ngã xuống bên tai còn nghe giọng của Quả Nhi thất thanh

" Chủ Nhân , Chủ Nhân "

Lời tác giả ngoài lề:

"Nguyên Tranh : quả nhi , ta thật tài giỏi đi

Quả Nhi xem thường: Chủ Nhân , người cây mạnh !

Dạ Lan : Cuộc sống đã có hy vọng , cả hai cố gắng lên"

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 12: Đông vũ mặc

"Lâm Khiêm, người hôm nay tìm ta có việc?" Nam nhân cao ngất, mặc bộ trường sam màu đen, tay áo thêu từng nhánh trúc bằng chỉ vàng nhạt tinh xảo, nhìn vừa tao nhã vừa sang trọng, gương mặt tuấn tú, ánh mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao ngất, nước da hơi xanh xao, nhưng không làm cho hắn ta có cảm giác nhu nhược nào.

"Đông gia, người còn nhớ hôm bị tập kích ở trên đường về kinh thành?" Lâm Khiêm thận trọng cung kính nói.

Nam nhân trên người hàn ý toát ra, ánh mắt lướt qua sát khí, sự việc lần đó hắn đã xém bỏ mạng, nếu không nhờ Lâm Khiêm nhanh trí kim thiên thoát xác, một mình đưa hắn đi thì đã không giữ được cái mạng này.

"Nói rõ một chút có chuyện gì?"

"Đông gia, người hôm ấy trúng tên độc, pha lẫn xuân dược cực mạnh, tiểu nhân vì tình thế nguy cấp, sợ những kẻ đó không ngừng truy sát, không dám mang người trở lại Đông phủ, nên đưa người đến nhà tiểu nhân ở thôn quê." Lâm Khiêm thận trọng nói.

Đông Vũ Mặc đối với sắp xếp của Lâm Khiêm không có ý kiến gì, lúc ấy hắn bị thương nặng mê mang mấy ngày sau khi tỉnh lại đã trở về Đông phủ, đối với tình huống lúc đó hắn cũng không rõ ràng, ánh mắt Đông Vũ Mặc nhìn Lâm Khiêm ý bảo hắn nói tiếp.

"Độc trên người Đông gia đã có thuốc giải, nhưng xuân dược hòa với độc này lại không cách nào giải được, chỉ có hoan ái với nữ tử còn thuần khiết trong vòng 12 canh giờ độc mới được giải." Lâm Khiêm nhìn ánh mắt của Đông Vũ Mặc càng lạnh trong lòng thấp thòm, từ khi theo Nương hán bán mình cho Đông phủ, hắn được làm tiểu đồng cho Đông Vũ Mặc. Đông gia học gì hắn sẽ được học theo cái đó, công phu, chữ nghĩa thậm chí học thêm y thuật để chăm sóc cho cơ thể ốm yếu của Đông gia.

Đông Vũ Mặc thân phận cao quý, văn võ song toàn, nhưng ít ai biết hắn mang trong người hai loại độc dược. Một thai độc mang từ trong bào thai của mẫu thân hắn. Một loại độc từ khi 5 tuổi đã bị người ta rót vào. Hắn lúc nào cũng dùng công phu của mình mà ép chế chất độc trong người. Thái Y đã nói, hắn không thể có con nối dõi được, vì khi nữ tử quan ái với hắn có con, thì độc trong người hắn sẽ theo đó mà lây sang cho đứa bé, không thể tránh khỏi đứa bé sẽ bị ảnh hưởng. Hắn không dám mạo hiểm thử nghiệm, đó là nhược điểm trí mạng của hắn. Những kẻ đó đã sớm hoài nghi, nhưng không cách nào biết được thực hư, vì Đông Vũ Mặc nổi tiếng lạnh nhạt không gần nữ sắc. 22 tuổi trong phòng không thông phòng cũng không thể thiếp. Lâm Khiêm là người duy nhất biết được bí mật này, tất cả những lương y từng biết bệnh trạng của hắn đều đã chết hết. Lâm Khiêm luôn nghiên cứu tìm cách giải độc, nhưng vẫn bó tay vô ích.

"Xuân dược trên người ta, người giải bằng cách nào?" Giọng Đông Vũ Mặc bình tĩnh.

"Tiểu Nhân đã bắt một cô nương giúp ngài giải độc, bây giờ cô nương ta đã có thai." giọng Lâm Khiêm càng nhỏ.

Cũng không trách được hắn, lúc ấy tình thế rất nguy cấp, không thể tìm được một cô nương thuần khiết ở nơi lâu xanh được, Đông Vũ Mặc lại đang nằm trong Thôn Trường Xuân, hắn không dám đi xa, đành cưỡng chế bắt cô gái trong thôn, hôm ấy trời gần đổ về chiều, hắn đang sốt ruột, bỗng thấy một bóng dáng nữ tử từ ngòi ngơ ngẩn dưới chân núi, quần áo chắp vá, tóc tai không thấy rõ mặt, chỉ biết còn rất trẻ, vội bắc mạch nữ tử, là một nữ tử trong sạch điểm huyết cô ta đưa cho Đông Vũ Mặc giải độc. Sau đó hắn đưa nữ tử mê man lại chỗ củi, để bên người cô ta một trăm lượng rồi rời đi. Chỉ là một người vô tội hắn không nhân tâm thù tiểu.

"Dạ Lan: một trăm lượng đó, đã bị Nguyên Tranh ngốc nghếch vứt đi rồi, tiếc quá".

Không ngờ mấy tháng sau hắn quay lại thôn, mới biết nữ tử đó là nữ nhi ngốc nghếch nhà Nguyên gia, trời ạ Đông gia biết hắn tìm một người như vậy cho hắn không biết sẽ xử hắn như thế nào nha, Nữ tử ấy một lần lại mang thai, cuộc sống nghèo khổ của Nguyên gia hắn thấy không đành lòng, nhìn cái bụng của nàng ta hắn kích động, đó là đứa bé của Đông gia, Hắn muốn tự mình xác nhận rốt cuộc đứa bé ấy có ảnh hưởng chất độc hay không. Đông gia tới bây giờ còn chưa có con nối dõi, mấy người kia đã không yên rồi, còn vị trong cung kia bên gió thổi tai, Hoàng Thượng chỉ hôn sợ là thân thể của Đông gia không giấu được. Hắn mới muốn cưới nữ nhân kia về chính mình chăm sóc cái thai của nàng ta nha.

"Một lần đã mang thai, người nói xem ta là may mắn hay nàng kia bất hạnh đây. hử!" Đông Vũ Mặc giọng nói lạnh lẽo.

"Lâm Khiêm người có tính toán xử lý nàng ta?"

"Tiểu Nhân giữ nàng ta bên cạnh để xem đứa bé thế nào, dù sao đó là tiểu thiếu gia." Lâm Khiêm thấp thòm mong đợi nói.

"Không cần!" Đông Vũ Mặc lạnh lùng cự tuyệt. "Người đừng quan tâm tới nàng ta, bây giờ bọn họ đang nhìn chăm chăm chúng ta, đừng làm gì gây chú ý, tạm thời người đừng quay về thôn, ta có việc giao cho người."

"Vâng! Đông gia." Lâm Khiêm cúi đầu nói.

Nguyên Tranh mặt mũi mở mắt ra , thấy mình đang nằm trên nhà gỗ trong không gian , Quả Nhi đang bay lơ lửng bên cạnh thân sắc lo lắng . nhìn thấy nàng tỉnh lại thì mừng rỡ ,

" A ! chủ Nhân người tỉnh lại rồi , làm Quả Nhi sợ muốn chết "

" Ta bị làm sao nha ?" Nguyên Tranh cảm thấy đầu đau nhứt

" Quả Nhi nghĩ người dùng tinh thần làm việc quá nhiều nên người kiệt sức đi , Quả Nhi đã cho người máu của ta nên rất nhanh sẽ khỏe lại thôi "

Nguyên Tranh mới để ý trên cánh tay mũm mĩm của Quả Nhi một vết cắt đã lành lại chior còn vết sẹo mờ nhạt

" Quả Nhi , tại sao người tự cắt tay mình , có đau không , ta băng lại cho người " Nguyên Tranh đau lòng cầm bàn tay của Quả nhi lên ngón tay xoa nhẹ vào vết sẹo đó

"Ta không đau .Chủ Nhân ! ta là nhân sâm ngàn năm , người bị hao tổn nguyên khí dùng máu của ta rất tốt nha " Quả nhi thấy Nguyên Tranh kinh ngạc nên giải thích .bộ dáng giúp Nguyên Tranh chữa bệnh cảm thấy rất tốt

Nguyên Tranh cảm động mỉm cười , Nghe Quả Nhi nói chuyện nàng cảm thấy nó đã lớn hơn thì phải ,

" Quả Nhi , ta đã ngủ bao lâu rồi " Nguyên Tranh hốt hoảng , nàng sợ nàng đi lâu quá mọi người phát hiện nàng không có trong phòng thì nguy nha .

" Chủ Nhân ngủ khoảng 3 canh giờ rồi "

Nguyên Tranh bước ra khỏi phòng , đầu không còn đau nữa . cả người sáng khoái năng lực dồi dào , chắc nhờ tác dụng của Quả nhi đi . Nhìn thấy cánh đồng lúa mỳ và lúa nước , đã nảy mầm mạnh mẽ khoảng một gang tay , vườn cây ăn trái cũng vươn lên vài lá non rồi .

" Quả nhi , người chắc ta mới ngủ 3 canh giờ chứ " Nguyên Tranh sững sờ nhìn không gian đang phủ một màu xanh , có chút ghi ngờ nói

" Người đúng là ngủ 3 canh giờ , nhưng ở trong đây là đã 3 ngày rồi " Quả nhi tốt bụng giải thích,

" Thật là nhiều ngạc nhiên nha " Nguyên Tranh cảm khái

" Tranh nha đầu , dậy chưa ăn cơm nào " giọng của Trần Thị vang lên

Nguyên Tranh giật mình vội ra khỏi không gian , " Quả nhi người tạm thời ở đây đi , buổi tối ta sẽ vào " Nguyên Tranh dặn dò nàng quên rằng không ai có thể thấy Quả nhi ngoài một mình nàng nha .

Lời tác giả ngoài lề:

"

DL: Đông Vũ Mặc lên sàn !

DVM; bà thật ác .cho ta nhiều thứ độc thế hả

DL ; Chiếu khó đi , khổ trước sướng sau

DVM;"

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Lâm Mệ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiết lộ và tin tưởng

Mấy hôm nay Tuyết bỗng rơi nhiều . từng lớp băng đóng dày trên đường , trời lạnh nhiệt độ xuống thấp không ai còn ra ngoài đường làm việc , chỉ rút trong nhà tránh cái lạnh cắt da cắt thịt .

Nguyên gia vì bắt đầu mùa đông đã siêng năng nhặt củi nên trong phòng cũng ấm áp , nhưng lương thực lại từ từ hao hụt . Thời tiết như vậy không ai tìm được việc gì làm , nhưng không thể không ăn mỗi ngày . Mỗi ngày nay mọi người thường ăn hai bữa cháo một bữa cơm , món mặn chỉ có củ cải muối , nhưng mất thấy mùa đông năm nay kéo dài mà lương thực sắp hết khiến ai cũng lo lắng không thôi .

Nguyên Tranh nhìn chén cháo nấu nhừ với một đĩa củ cải muối , trong lòng nặng nề , nằngnặc sự không nuốt nổi nữa . Nhìn mọi người lẳng lặng ăn , nhìn hai đệ đệ húp xì xụp ngon lành , chỉ có mấy ngày nhìn mọi người ai cũng gầy đi . Nguyên Tranh thấy thật khó chịu , trong không gian của nàng mấy ngày nay đã thu hoạch vụ trồng trọt đầu tiên , Sản lượng lúa mì và lúa nước cao hơn trồng bên ngoài rất nhiều , còn cây ăn quả đều lớn lên đơm hoa kết trái , Trong Không gian dự trữ lương thực đầy ắp không dùng tới , mà cả nhà lại không có ai , lòng của nàng cảm thấy khó chịu .

Ăn xong bữa sáng phụ Trần Thị dọn dẹp chén bát , Nguyên Tranh rầu rĩ về phòng .

" Chủ Nhân ! Người không vui sao " Quả nhi thấy nàng mặt mày ủ ê lo lắng nói

" Quả nhi ! người thấy ta có nên đem lương thực trong không gian cho cả nhà dùng không?"

" Người muốn tiết lộ không gian sao ? Tiên gia gia đã căn dặn không gian phải giữ bí mật nha , "

" Ta biết , Nhìn mọi người đang khó khăn , ta có thể giúp đỡ nhưng cố tình lại không làm , như vậy thật ích kỉ , nhìn mọi người đối xử tốt với ta , lòng của ta càng khó chịu " Nguyên Tranh khổ sở nói

Quả nhi cũng đau đầu , nó không phải là người , nhưng tâm tư cảm xúc của Nguyên Tranh lại ảnh hưởng tới nó . Nó cũng cảm thấy người nhà chủ nhân tốt lắm . Quả nhi được Tiên gia gia tạo ra một phần là để bảo vệ Nguyên Tranh , giác quan của nó rất nhạy cảm đối với những ai gây bất lợi cho chủ nhân . Tiếp xúc với người nhà của chủ nhân mấy ngày qua , nó không cảm thấy địch ý hay nguy hiểm nào .

" Chủ nhân , người quyết định thế nào , ta cũng ủng hộ người " Quả nhi kiên định nói , mặc dù Tiên Lão ông căn dặn nhưng Nguyên Tranh mới thật sự là chủ nhân của nó nha .

" Quả nhi ! cảm ơn người , có người bên ta thật tốt " Nguyên Tranh cảm động nói .

Nàng tin tưởng tình cảm của Nguyên gia đối với nàng là thật lòng , nếu ngay cả người thân yêu nhất cũng không thể tin tưởng thì Nguyên Tranh nàng sống trong thời đại này cũng không còn ý nghĩa gì nữa . Mười hai năm ở hiện đại nàng đã là cô bé mồ côi , xuyên qua thời không sống trong gia đình có đầy đủ thể hệ , ông bà , cha mẹ , có thức có để , ai cũng đều quan tâm tới nàng , dù họ không đủ năng lực lo cho nàng cơm no áo ấm , nhưng cũng cố gắng dành cho nàng tất cả những gì họ có được . Nguyên Tranh vẫn là một cô bé , nàng không hiểu được nhiều điều sâu sắc , nàng chỉ biết cả gia đình đem đến cho nàng ấm áp , tình cảm này nàng quý trọng tận đáy lòng , nên nàng cũng muốn đền đáp lại tình cảm đó .

Đã quyết định là phải làm , nhưng đầu tiên sẽ nói với ai đây? , Trần Thị là người tình cảm có chút ỉu đúi , nàng sợ sẽ dọa tới Trần thị , phụ thân là người ít nói có chút thật thà , yêu thương nữ nhi , nhi tử , nhưng Nguyên Tranh rất ít nói chuyện với Phụ thân này . Hai ông bà nội đều lớn tuổi không biết có tiếp nhận kinh hi này không hay cho nàng là yêu quái nha . hai đệ đệ thì quá nhỏ , nàng còn muốn nhờ làm thuyết khách cho cả nhà nha . Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Nguyên Thủ Văn là thích hợp nhất , vị thúc này so với phụ thân thì cởi mở hơn , thường ngày rất hay nói chuyện với nàng , quan tâm lo lắng cho nàng , hai thúc cháu tình cảm cũng rất tốt .

" Nhị Thúc , người đang làm gì nha " Nguyên Tranh tiếp cận đối tượng

" Nha đầu ! Có chuyện gì sao ? Ta đang đóng lại cái ghế này , dính bị bong ra rồi " Nguyên Thủ Văn thấy cháu gái mình tới bắt chuyện thì rất vui vẻ

" Nhị Thúc ! có phải nhà mình sắp hết lương thực rồi phải không ?" Nguyên Tranh ngập ngừng quyết định hỏi thẳng

Nguyên Thủ Văn tay cầm búa khựng lại , tỏ ra bình thường nói " Nha đầu ! Yên tâm đợi vài ngày tuyết rơi bớt , Thúc sẽ lên thị trấn kiếm việc làm , sẽ không để mọi người đói ! "

Nguyên Thủ Văn cũng biết tình trạng thiếu lương thực trong nhà . Nương hân Vương thị cũng có dư vài lượng bạc trong tay , nhưng bà không nỡ đem ra mua lương thực , cố gắng húp cháo chống đói qua mùa đông này , số tiền ít ỏi đó là cả nhà đã dành dụm biết bao lâu mới có được , vì muốn cưới nàng dâu cho hân . Nhưng số gạo trong nhà dù tiết kiệm cũng chỉ đủ dùng trong 3 ngày nữa , thời tiết này dù hân có muốn cũng không thể kiếm được việc gì làm , Nguyên thủ Văn nén tiếng thở dài trong lòng .

Nguyên Tranh nhìn nhị thúc chỉ hơn nàng 2 tuổi , cao lớn nhưng gầy gò , gương mặt vì làm việc nặng nhọc nên trong già dặn hơn , mũi có chút chua xót

" Nhị Thúc ! ta có bí mật này muốn nói cho người "

" Là bí mật gì thế " Nguyên Thủ Văn không để trong lòng cười trêu nói

Nguyên Tranh nhìn xung quanh , thấy không có người nhà nên nhẹ nắm tay của Nguyên Thủ Văn , nhắm mắt niệm không gian tiến vào .

Nguyên Thủ Văn thấy tầm mắt mình tối sầm , chớp nhoáng mở mắt ra thì bỗng thấy mình đang ở một nơi xa lạ , hần kinh ngạc nhìn Nguyên Tranh vẫn đang kể bên quan sát hần

" Nhị Thúc ! Trước hết người hãy nhìn xung quanh xem , ta sẽ giải thích cho người biết sau !

Nguyên Thủ Văn nén lo lắng nhìn xung quanh , một mảnh điền viên rộng lớn , ruộng xanh bát ngát lúa nước cùng lúa mỳ sắp trở bông . khí hậu trong lành mát mẻ như mùa xuân , vườn cây ăn trái xum xuê , có vườn rau đều đã lớn . hồ nước trong vắt kế bên là một ngôi nhà gỗ , tất cả làm cho hần kích động thật sâu hai mắt nhìn thế nào cũng không đủ , hần lần ông dân , luôn có niềm yêu mến với lương thực không thể kiềm chế được.

" Nhị thúc , đây là lương thực cháu mới thu hoạch ! " Nguyên Tranh chỉ hai đồng hạt lúa nước và lúa mỳ cao ngất bên cạnh , vì không có bao bì để đựng , sau khi thu hoạch nàng đành để chất đồng vậy thôi , may là trong đây không có mưa nha .

Nguyên Thủ Văn cuối xuống hốt một nắm hạt lúa nước , hạt lúa dài bóng bẩy đều nhau , ngay cả giống lúa tốt nhất hần từng thấy cũng không bằng ,

" Đây là làm sao ? nơi này ... " quá nhiều ngạc nhiên Nguyên Thủ Văn run giọng hỏi

" Nhị thúc , nói ra có vẻ khó tin , đây là món quà cháu nhận được từ một ông Tiên gia gia , chỉ mình cháu có thể vào ra nơi đây , " Nguyên Tranh thận trọng nói

Nguyên Thủ Văn nhìn Nguyên Tranh thật sâu , chợt hiểu rõ " Có phải chứng bệnh của cháu , cũng do Thần tiên ấy chữa không ?"

Chứng bệnh gì ? Nguyên Tranh mờ mịt , chợt nhớ ra , "à , Vãng " Nguyên Tranh trước kia bị ngốc nha , có lẽ mọi người cũng ngạc nhiên vì sau nàng khỏi bệnh , nhưng ai cũng không đoán được nguyên nhân

" Thật tốt quá , không ngờ cháu lại may mắn được gặp Thần Tiên , " Nguyên Thủ Văn mừng rỡ nói

" Nhị Thúc , Trong nhà đã hết lương thực , hãy đem chỗ lương thực này cho mọi người ăn đi , ở đây ta còn rất nhiều . "

" Nhiều thế này chúng ta ăn không hết , lương thực tốt như vậy bán đi giá sẽ cao " Nguyên Thủ Văn sung sướng nói , nhưng chợt nghĩ tới nếu mọi nghi ngờ tìm hiểu thì Tranh nha đầu sẽ bị nguy hiểm . Tranh nhi tin tưởng hần nên mới tiết lộ bí mật này cho hần biết , không thể để Tranh nhi gặp rắc rối được

" Tranh nha đầu , có phải Vị thần tiên ấy không cho người tiết lộ nơi này phải không ? "

Nguyên Tranh giật mình , sau đó gật đầu

" Vậy vì sao người nói cho nhị thúc biết ?"

" Ta thấy cả nhà đang khó khăn , mà ta có thể giúp được mọi người , ta nghĩ mọi người là người thân nhất của ta , nên"

Nguyên Thủ Văn hiểu rõ lòng ám ảnh nhìn Nguyên Tranh , đúng vậy bọn họ là gia đình là người thân , nhưng cũng có những người thân vì ít lợi cũng sẵn sàng xuống tay với người nhà mình . Nhưng cháu gái của hần nguyện ý tin tưởng hần , điều đó làm hần thật sự cảm động

" Tranh nha đầu , cảm ơn người . dù thế nào nhị thúc cũng bảo vệ người , " Nguyên Thủ Văn kiên định nói

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Là Mẹ !* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-1: Xây Lương thực

Nguyên Lão Vương thị , hai vợ chồng Nguyên Thủ Mộc cùng Trần thị há hốc miệng khi nhìn Nguyên Thủ Văn cầm một bao lương thực để trước mắt họ , sau khi nghe Nguyên Thủ Văn nói mọi người đều nhìn về phía Nguyên Tranh khiếp sợ , sau cùng là kinh hi tột độ . Trần Thị rung rung nước mắt chấp tay

" Đa tạ Thần Tiên phù hộ ! đa tạ thần tiên phù hộ "

"Đúng, đúng ! Thật đa tạ vị Thần Tiên đó Tranh nha đầu nhà ta thật may mắn gặp người người , Tổ tiên Nguyên gia phù hộ "Nguyên Lão gương mặt đỏ bừng kích động nói . gần cả đời ông làm lưng vất vả nhưng vẫn thiếu trước hụt sau , bây giờ đã gần về với ông bà nhưng còn không yên tâm cho hai nhi tử . May mắn ông trời còn thương xót cho gia đình ông khiến xui cho cháu gái ông gặp được vị thần tiên đó .

"Phụ Thân , nương , đại ca đại tẩu , lương thực ở chỗ Tranh nha đầu rất nhiều , chúng ta không lo đói , Nhưng ta nghĩ mọi người tuyệt đối phải giữ bí mật , tất cả là vì an toàn cho Tranh nha đầu " Nguyên Thủ Văn gần giọng , nghiêm túc nói

Mọi người đang trong hưng phấn mừng rỡ bỗng nhưng khựng lại , họ vì mãi vui vẻ nên không nghĩ tới , những lời Nguyên Thủ Văn nói thật sâu thẳm tình họ , Nếu người ngoài phát hiện Nguyên Tranh có một nơi thần kì như vậy thì sẽ thế nào nha , lợi dụng , dụ dỗ , đe dọa cướp đoạt , hoặc sẽ cho nàng là yêu quái , lúc đó Nguyên Tranh sẽ tai họa gặp đầu không thể yên ổn được ,

"Nhị đệ nói đúng , không thể tiết lộ ra được , lương thực này không nên dùng , ta thà chịu đói chứ không thể đem an nguy của Tranh nhi ra mạo hiểm " Trần Thị sợ hãi hốt hoảng ôm chặt Nguyên Tranh nói

Nguyên Lão trên mặt cũng không còn vẻ vui mừng nữa , thận trọng suy nghĩ tìm kế sách .

"Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy . mọi người chỉ cần giữ bí mật là được , còn lương thực cần phải dùng , lương thực trong nhà đã gần hết , chúng ta lấy từng chút dùng là được , dù sao mọi người trong nhà ai cũng có lương thực dự trữ mà . chúng ta cần thận một chút sẽ không sao " Nguyên Thủ Văn thấy nhẹ nhàng nói

"Nhị Thúc nói đúng , ta không sao , mọi người đừng quá lo lắng , dù sao cũng không ai tin được chuyện này đâu " Nguyên Tranh thấy Trần thị thật tâm lo cho mình thì ấm áp , nàng cười khuyên nhủ

"Ừ ! Cứ làm như lời Thủ Văn nói đi , tất cả hãy kín miệng , mọi người hãy thề độc không ai được tiết lộ , nếu không ta sẽ không bỏ qua cho " Nguyên Lão nghiêm khắc nói ,

"Cha , không cần người nhắc nhở , ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ Tranh nhi là nhi tử của ta , ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì đâu " Nguyên Thủ Mộc lên tiếng

"Còn hai người , phải nhớ chuyện nghe được hôm nay , phải để trong bụng không được nói lung tung , nhớ chưa? " hai người Nguyên Thủ Bình và Thủ Khang đang cảm thấy lằng lằng vì tỷ tỷ bỗng nghe giọng nghiêm nghị của phụ thân thì giật mình sợ hãi , cả hai không hẹn cùng gật đầu lia lịa

"Tụi con xin thề , không bao giờ nói ra "

"Cha ! người làm hai đệ ấy sợ rồi . ta tin hai đệ ấy rất hiểu chuyện , sẽ không nói lung tung " Nguyên Tranh thấy hai đệ đệ mặt mày xanh lét không đành lòng nói

"Tỷ Tỷ yên tâm , dù ai có đánh đệ , đệ cũng không nói " Nguyên Thủ Khang nắm lấy tay tỷ làm nũng nói

"Ta cũng vậy " Thủ Bình hòa theo

"Được , ta tin lời của hai đệ , đợi chút , tỷ có này cho hai đệ " Nguyên Tranh cười sùng sục , rồi như ảo thuật tay cầm hai trái táo chín đỏ mọng đưa cho hai đứa

"woa , thật lợi hại ,tỷ đây là trái gì ? "

"Đây , là táo , hai đệ ăn đi " Nguyên Tranh chưa xót xoa đầu hai đứa dịu dàng nói , không trách vì sao hai đệ đệ của Nguyên Tranh đã mười tuổi chưa biết được trái táo , Nguyên gia quanh năm lo ăn còn không xong , làm vì nghĩ tới những thứ quả vật xa xỉ .

"ngọt quá ,tỷ thật ngon nha " Nguyên Thủ Văn không kìm được cắn một miếng , sung sướng khen ngợi . Nguyên Thủ Bình nhìn trái táo ngon lành trong tay có chút thèm thuồng lại không nỡ , đưa cho Trần Thị .

"Nương , người bỏ cho ông bà nội ăn đi , "

Trần Thị cảm động mắt ước ôm nhi tử . "Nhi tử của ta thật có hiếu , biết nhường món ngon cho ông bà rồi "

Nguyên Lão , cùng Vương Thị vui vẻ cảm động vì tôn tử biết nghĩ tới mình

"Nương , của ta chỉ lỡ cắn một miếng người cùng phụ thân ăn đi " Nguyên thủ Khang ngại ngần nói

"Hai đệ ăn đi , tỷ còn nhiều sẽ đưa cho mọi người ăn sau " Nhìn hai đệ đệ còn nhỏ mà hiểu chuyện thật khiến người ta đau lòng

Nguyên Tranh vào Không hai một rổ táo cùng lê đem ra . Nguyên Lão cùng Vương Thị ăn qua một miếng lại không nỡ ăn cảm khái nói

"Thật chưa từng ăn loại quả nào ngon như vậy , cái này đem đi bán thì sẽ rất đắt đây "

" Dù sao bây giờ cũng không thể bán được . mùa này bán trái cây người ta sẽ dỏm ngó , mọi người đừng tiếc , trong vườn của ta còn nhiều , ăn hết trái khác sẽ ra " Nhìn mọi người ăn trái cây mà cứ như ăn hoàng liên , bộ dáng vừa tiếc vừa đau lòng khiến nàng bắt đầu dỏm thời

" Ta nghỉ đem , mười cân lúa nước , với mười cân mỳ đem đi xây để cả nhà dùng .sẽ không bị người ta hoài nghi " Nguyên Thủ Văn ăn xong trái táo nói

" Để ta đi cùng với đệ " Nguyên Thủ Mộc sốt sắng nói

" Ừ , hai người đi đi ,nhớ thận trọng . bà hãy đưa tiền cho tụi nó đi xây lương thực " Nguyên Lão gật đầu dặn Vương thị

Trong Thôn có nhà Trương Lăng nhi tử của trưởng thôn có mấy xay lương thực nhỏ . Người trong thôn sau khi thu hoạch , lương thực phần lớn đều bán đi , chỉ dự trữ một phần cho cả gia đình ăn trong một năm , lương thực ăn tới đâu sẽ xay tới đó , tránh tình trạng lương thực xay để lâu bị củ hay bị mốc , Mấy xay lương thực của nhà Trương Lăng đều phục vụ cho mọi người trong thôn , lúa nước hai cân 1 văn tiền , lúa mỳ 1 cân một văn tiền xay . Nguyên thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn mỗi người cầm mười cân lương thực hướng nhà Trương Lăng đi .

Nhà Trương Lăng là một ngôi nhà bốn gian khang trang , có cổng rào . bước vào bên phải để mấy xay , một khoảng sân rộng có mái che để lương thực . bên trong là ba gian phòng ở . Trương Sâm có ba người con trai , Đại nhi tử Trương Lâm có một cửa hàng trên trấn , Nhị nhi tử Trương Lăng cùng tam nhi tử Trương Sang , Trương Sâm cho hai nhi tử lớn ra riêng con mình thì sống với tam nhi tử , thật ra tục lệ ở đây cha mẹ sẽ sống với con trưởng , nhưng cũng có người không câu nệ chuyện đó , mà Trương Sâm là một ngoại lệ . Vợ Trương của Trương Sâm sinh ra nhi tử đầu thì băng huyết qua đời , ba năm sau ông cưới vợ kế mới sinh ra Trương Lăng cùng Trương Sang , Trương Thị vợ sau của ông cũng là người hiền hậu nên gia đình ông cũng êm ấm .

" A ! Nguyên Thủ Mộc huynh cùng Thủ Văn đệ đi xay lương thực sao " Trương Lăng là một người vui vẻ hào sảng đậm chất người đàn ông nông dân , thấy hai huynh đệ Nguyên gia thì sôi nổi chào hỏi

" Nhà sáphết lương thực , nêntới nhà huynh xây một ít để ăn " Nguyên Thủ Mộc cười nói .

" Ừ , năm nay mùa đông dài quá , mấy ngày nay trong thôn cũng có người tới xây thêm lương thực , chịu thôi mùa này tay chân rảnh rồi nhưng cái bụng vẫn phải làm việc mà " Trương Lăng hài hước nói

" À ! Huynh cần xây loại nào , đưa đây cho ta "

" Ta xây mười cân lúa nước cùng mười cân mỳ " Nguyên Thủ Văn cầm hai bao lương thực cho Trương Lăng thay đại ca nói

" Nhà Huynh còn mỳ để xay sao ? ở đây mọi người luyến tiếc ăn đều đem bán hết , giống mỳ của huynh thật tốt nha " Trương Lăng ngạc nhiên nói , dù không tiếp xúc nhiều nhưng trong thôn ai cũng biết hoàn cảnh nhà Nguyên gia không được tốt

" Cái này bình thường đều đem bán hết , nhưng cả nhà năm mới đều phải làm một ít bánh cho cả nhà và tụi nhỏ ăn cho đỡ thèm , nên để dành một ít , hôm nay lương thực thiếu thôn cũng đành đem đi xay để ăn " Nguyên Thủ Văn khổ sở nói

Trương Lăng hiểu rõ nên cũng không nói gì thêm bỏ lúa mỳ vào xay trước , Hai huynh đệ Nguyên gia âm thầm đồ mớ hôi , biết vậy không nên đem lúa mỳ đi xay nha .

Sau khi xay lương thực xong hai huynh đệ Nguyên Thủ Mộc đi nhanh về nhà . Nhìn hạt gạo trắng tinh , cùng bột mỳ thơm phức ai vui vẻ . Trần Thị quyết định gói sủi cảo cho cả nhà ăn . Hai tiểu tử nhỏ vui mừng hoan hô , Nguyên Tranh vào Không gian lấy ra mớ rau họ cùng bắp cải để Trần Thị làm nhân bánh .Buổi tối cả nhà lần đầu tiên ăn sủi cảo trước năm mới ,đá bánh mềm mịn nhân bánh rau họ thơm phức , còn có thêm bát canh cà chua , ai cũng ăn sung sướng ngon lành .

Mấy ngày nay cả nhà Nguyên gia ai cũng vừa bận rộn và vui vẻ . Nguyên Tranh dẫn cả nhà vào không gian làm việc , dù tinh thần có thể điều khiển không gian làm việc , nhưng mỗi lần nàng không thể làm quá nhiều việc , đầu luôn đau nhức , sau khi Nguyên Thủ Văn biết được nhất quyết không cho nàng dùng tinh thần làm việc nữa mà cùng với đại ca làm việc nặng như gieo trồng và thu hoạch , Vì thời gian trồng không gian nhanh hơn bên ngoài rất nhiều , cứ ba ngày lại thu hoạch một lần lương thực . Trần Thị cùng Vương thị lại chăm sóc vườn rau , hai tiểu tử nhỏ thì chạy lăng xăng múc nước dưới hồ để tưới rau . Chỉ có Nguyên Tranh là rảnh rỗi nhất , nàng ở trong nhà gỗ cùng với Quả Nhi tìm những hạt giống mới để trồng thêm , phát hiện được đồng loại của Quả Nhi , Nguyên Tranh biết tác dụng của Nhân sâm nên rất cẩn thận trồng xuống , mấy hôm nay nàng nhờ Phụ thân cùng Nhị thúc ra bên ngoài chặt vài nhánh cây để làm một giàn trồng nho , nàng đã từng nhìn thấy giàn nho trong không gian Tiên gia gia rất thích , từng chùm nho mọng nước trĩu xuống đung đưa nhìn vừa ngon vừa đẹp nha .

Nguyên Lão cũng cùng làm việc với hai nhi tử , khi nào mệt lại ngồi xuống nhìn đồng lương thực càng ngày càng cao ông vui sướng cười muồn tận tới mang tai .

" Nhị đệ , ta nghỉ thu hoạch lần này chúng ta nên nghỉ gieo trồng trong vài ngày , để đất nghỉ ngơi một chút , người thấy thế nào " Nguyên Thủ Mộc đề nghị

" Đệ cũng tính bàn với huynh như vậy " Cả tháng nay bọn họ liên tục gieo trồng và thu hoạch , dù đất thổ ở đây tốt hơn ở ngoài cũng không nên lạm dụng như vậy , nên nghỉ ngơi mấy ngày cho đất tái tạo mới rồi gieo trồng tiếp .

"cha ,hai người uống miếng nước nghỉ mệt đi , còn lại phân nữa để ta làm cho "Nguyên Tranh thấy hai người đầu đổ đầy mồ hôi nhưng tinh thần rất tốt , mấy ngày nay gieo trồng lương thực luôn nhân rộng ra , bây giờ đã trồng lúa nước cùng mỳ mỗi thứ hai mươi mẫu rồi , còn trồng ngô ba mẫu , dù tất cả đều rất nhanh là thu hoạch mọi người làm không xuể , lương thực dự trữ trong không gian có thể cho cả một thôn Trường Xuân ăn trong vòng một năm đều đủ nha

" cha , nhị thúc ,lương thực trong đây nhiều như vậy, ta nghĩ nên bán đi một ít , hai người nghĩ sao ?" Nguyên Tranh đề nghị

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Di Lâm Mạ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2: Huyện đông hà

" Cha ,Nhị thúc , lương thực trong đây nhiều như vậy , ta nghĩ nên bán một ít , hai người thấy sao ?"

Nguyên Thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn nhìn đồng lương thực đầy áp trước mắt , bây giờ nhà bọn họ không lo thiếu lương thực ăn , mỗi ngày đều ăn cơm trắng thơm mềm đủ ăn với rau đơn giản cũng thấy như mỹ vị , hai huynh đệ cũng từng nghĩ nên bán lương thực đổi tiền vì trong nhà còn cần nhiều thứ mua bằng tiền nha .

" Tôi nay cha cùng nhị thúc con bàn với ông nội xem sao " Nguyên Thủ Mộc quyết định

" Phụ Thân người nghĩ thế nào ?" Buổi tối mọi người quay quần trên phòng khách đại phòng thương lượng việc bán lương thực . Nguyên Thủ Mộc hỏi ý kiến của Nguyên Lão

" Ta nghĩ nếu bán thì không nên bán ở thị trấn Trường xuân , vì nơi đó sẽ gặp người quen , chúng ta chịu khó đi lên huyện Đông Hà bán thì sẽ tốt hơn " Nguyên Thủ Văn đưa ra ý kiến .

" Nhưng Huyện Đông Hà nếu đi xe ngựa mất khoảng nửa ngày đường , chúng ta làm sao vận chuyển lương thực đây " Nguyên Lão lo lắng

" Ông nội , cái này thì dễ , con sẽ đi theo cha cùng nhị thúc , đến lúc gần tới nơi ,sẽ chuyển lương thực ra ngoài thì rất dễ . cũng không bị người ta dòm ngó " Nguyên Tranh vui vẻ nói , thật ra nàng cũng muốn đi ra ngoài một chuyến , mấy tháng nay ở thế giới này nàng chưa từng đi đâu ra khỏi thôn , lần này không đi biết tới khi nào nha.

" Nhưng người bây giờ cơ thể bất tiện, đi xa như vậy ta không yên tâm " Trần thị lo lắng .

" Nương , ta rất khỏe , và lại ngồi xe ngựa sẽ không có việc gì , có Cha và nhị thúc chiếu cố ta , Người đừng lo lắng , nếu ta không theo cùng , chúng ta không thể chở lương thực ra khỏi thôn nha ." Nguyên Tranh trấn an nàng

" Cứ làm theo ý của Tranh nha đầu đi , cẩn thận một chút , còn xe ngựa làm thế nào?"

" Ta cùng đại ca làm công trên thị trấn có quen một tiểu bằng hữu nhà hắn có một chiếc xe ngựa dùng để chở thuêtrong thị trấn , ta nghĩ thuê một ngày chắc không sao "

" Tốt , vậy tính khi nào thì đi " Nguyên Lão thở phào nhẹ nhõm

" Ta nghĩ ngày mai liền xuất phát, tranh thủ bán lương thực càng sớm càng tốt , Tranh nha đầu cơ thể một ngày càng khó khăn , không nên trì hoãn"

" Ừ , vậy tối nay hai người chuẩn bị đi "

Cả nhà bắt tay vào chuẩn bị đóng bao lương thực , Trần Thị đem tất cả bao bì không trong nhà để mọi người cho lương thực vào , Một bao lương thực tầm năm mươi cân , cả nhà bận rộn trong không gian tối khuya mới nghỉ ngơi .nhưng ai cũng vui vẻ hy vọng bán lương thực sẽ thuận lợi .

" DL ta là người việt nên đơn vị tính cân theo vn mình nha 1 cân =100gram"

Buổi sáng ăn sáng xong , Trần Thị dùng bột mỳ làm bánh hành gói đem theo cùng một bình nước cho ba người lên đường , hôm nay Nguyên Tranh được Trần Thị cho Mặc một bộ áo bông lặn lặn nhất , bụng nàng đã lớn vì ra ngoài nên cố gắng mặc nhiều một chút nhìn cứ như một quả cầu , chuẩn bị xong ba người cùng nhau chậm rãi đi tới thị trấn Trường Xuân .

Từ nhà lên thị trấn nếu là ngày bình thường một người đi nhanh khoảng một canh giờ là tới, nhưng bây giờ mùa đông mặt đường tuyết đóng băng chưa tan hết nên rất khó đi, Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn lo lắng cho Nguyên Tranh nên đi chậm tới thị Trấn Trường Xuân đã hơn hai canh giờ. Tìm tới nhà vị bằng hữu thuê cỗ xe ngựa, lấy tiền Vương Thị trả tiền đặt cọc trước. Nguyên Thủ Văn ngồi trước lái xe ngựa hướng Huyện Đông Hà đi

Thị Trấn Trường Xuân nằm giáp ranh với Huyện Đông Hà, cũng thuộc về Huyện Đông Hà quản lý, Quan Phủ, học đường, tửu lâu, bách hóa tốt nhất đều tập trung ở đây, nơi đây giàu đông đúc. đời sống người dân cũng sung túc hơn, càng vào gần huyện Đông Hà càng thấy nhiều cỗ xe ngựa qua lại, người đi đường đều mặc y phục sạch sẽ vài bông hay tơ lụa đều tốt nhất. Nguyên Tranh thò đầu ra ngoài quan sát, rồi nhìn lại quần áo trên người họ, nàng còn đồ, nhưng Cha cùng nhị thúc y phục cũng bị vá vài chỗ, nhìn thế nào cũng thấy không được.

" Cha, Nhị Thúc, bà nội đưa tiền cho hai người còn lại bao nhiêu nha "

" Còn Khoảng ba lượng, Tranh nhi người muốn mua gì à " Nguyên Thủ Mộc nói. Sáng này Vương Thị đem hết của cải của bà ra, chỉ chừa lại một lượng phòng hồ đưa cho hấn bốn lượng, thuê xe ngựa một ngày hết một lượng. chỉ còn gần ba lượng, trên đường bọn họ vẫn ăn lương khô của Trần thị chuẩn bị nên ít tốn kém.

" Ta nghĩ mỗi người nên mua một bộ quần áo mới, chúng ta ăn mặc như vậy ta sợ chưa bán được lương thực đã bị người ta đuổi ra nha " Nguyên Tranh dí dỏm nói. Nàng tuy con nhỏ nhưng vẫn biết người ai cũng xem trọng vẻ bề ngoài, nàng còn nhớ mỗi lần có mệnh thường quân hay hội từ thiện ghé Viện thăm, là các sơ đều mặc đồ mới cho nàng và các bạn. ai cũng thiện cảm với một người ăn mặc đẹp mà.

" Tranh nha đầu nói đúng, Lương thực chúng ta bán là lương thực tốt, nếu bộ dáng này khó bán được giá cao " Nguyên Thủ Văn lo ngại nói, chẳng phải người xưa có câu " Quen xét dạ, lạ xét bộ đồ sao ? " " DL: câu này cũng là tục ngữ vn nha "

" Vậy tìm một y phường mua y phục vậy " Nguyên Thủ Mộc sáng khoái nói.

Cả ba người cột xe ngựa vào một góc khuất Nguyên Tranh ở lại trên xe ngựa chờ, còn hai người Nguyên Thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn thì tìm y phường bán quần áo. Ở trong xe nhìn rồi Nguyên Tranh bước xuống xe ngựa đứng nhìn xung quanh, hơi lạnh ập tới nàng vội xoa tay đưa lên miệng thổi. Khí trời như vậy, nhưng ở nơi đây cũng không bị ảnh hưởng, mọi người vẫn tấp nập buôn bán, khách sạn quán ăn kể bên thối từng hương vị đồ ăn bay ra làm Nguyên Tranh hít một ngụm, bụng bỗng có cảm giác đói. Nhìn người ra vào khách sạn không quý thì cũng sang quần áo chỉnh tề sạch sẽ chứng tỏ khách sạn này người nghèo không vào ăn nổi. Nguyên Tranh thầm nhủ khi nào bán lương thực có tiền nhất định sẽ vào đây ăn một lần.

Khoảng nửa canh giờ hai người Nguyên Thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn trở lại, trên người đều là y phục mới, cả hai đều là trường sam màu xanh đậm, chất vải cũng bình thường nhưng vì mới mặc vào cả người đều có tinh thần sáng sủa không ít.

" Cha, nhị Thúc hai người thật khác nha " Nguyên Tranh vui vẻ khen ngợi

Nguyên Thủ Văn cười cười còn Nguyên Thủ Mộc mặt đỏ lên bàn tay chà chà vào quần áo, lần đầu tiên được nữ nhi khen ngợi, hấn có chút ngượng ngùng.

" y phục ở đây thật mắc, bộ y phục bình thường của hai người chúng ta cũng hết một trăm tám mươi văn rồi, " Đã gần hai lượng, Nguyên Thủ Mộc xót tiền đau lòng nói

" Cha, không quan trọng, đợi chúng ta bán được lương thực sẽ có tiền, bây giờ tìm nơi nào để bán lương thực "

" Trên đường đến y phường, ta cũng có nhìn xung quanh, nơi đây bách hóa rất nhiều nhưng chỉ có hai cửa hàng lớn nhất, Một là Vạn Phát Trai, cùng Đông Phát Trai ta nghĩ nên bán cho một trong hai cửa hàng đó "

" Ủ ề ệ có đi hỏi giá lương thực thô " Là chưa xây ra thành phẩm " Lúa nước xấu một cân mười tám văn, loại tốt thì hai mươi hai văn, còn mỳ thì hai mươi văn xấu còn hai mươi lăm văn một cân lúa mỳ tốt " Nguyên Thủ Văn

Nguyên thủ Văn hiểu biết nói .xem ra ở đây mua lương thực đắt hơn ở thị trấn trường xuân khoảng một hai văn một cân.

Sau khi biết giá cả ba người quyết định đi tới cửa hàng bán. Nguyên Tranh lẳng lặng vào xe ngựa chắc hết tất cả lương thực chuẩn bị ra, ba người đánh xe ngựa chậm chậm đi tới. Giữa con phố rộng lớn nhộn nhịp nhất Đông Hà, Đông phát Trai cùng Vạn Phát Trai nổi bật nhất, đồng thời hai cửa hiệu cũng nằm đối diện nhau.

Nguyên Thủ Mộc đang tần ngần nên vào bên nào trước, Thì có một tiểu nhị từ Đông Phát Trai đi ra niềm nở.

" Khách quan lão huynh không biết dừng xe ngựa ở đây cần mua gì? nếu cần gì thì xin mời vào xem "

" Cái này! Ta cùng đại ca có ít lương thực thô cần bán, nhờ tiểu ca hỏi lão bản dùm "

" A! ta sẽ vào chuyển lời ngay, mời huynh theo ta vào trong " Tiểu nhị nghe xong thì vội vàng nói, thái độ cởi mở tận tình khiến người ta thấy thiện cảm.

Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn bước vào theo sao tiểu nhị, Nguyên Tranh vẫn ngồi trên xe, nàng không tiện bước xuống, vẫn là yên phận

ngồi chờ vậy .

Lão bản của Đông Phát Trai họ Trần tầm hơn bốn mươi tuổi , người khôn khéo ,nhìn thấy hai huynh đệ thì mỉm cười mời ngồi , kêu người đem trà lên .

" Ta nghe người nói hai vị huynh đệ bán lương thực thô , nơi này ta có mua , không biết hai vị bán lương thực loại nào , tốt hay xấu , khoảng bao nhiêu ?
" Trần lão bản không hổ là người kinh doanh , vừa tiếp chuyện đã vào thẳng đề tài buôn bán rõ ràng dứt khoát lại không khiến người ta phản cảm .

" Ta có hai loại lúa nước và mỳ , đều là lương thực tốt , không nhiều lắm mỗi loại khoảng hai ngàn năm trăm cân . " Nguyên Thủ Văn bình tĩnh nói ,
Lương thực trong không gian của Tranh nha đầu rất nhiều nhưng một lần không thể bán nhiều quá , tránh rắc rối không cần thiết .

Lão bản hơi giật mình , bây giờ là mùa đông mọi người đã vẫn chưa gieo trồng , không ngờ họ lại còn nhiều lương thực thô dự trữ như vậy . Ngạc nhiên qua mau Trần lão bản cười nói ,

" Có thể cho ta xem lương thực không , nếu là tốt bao nhiêu Đông Phát Trai ta cũng mua hết "

Nguyên Thủ Mộc đưa hai gói hạt giống chuẩn ra cho Trần lão bản . Sau khi xem xong Trần lão bản rất hài lòng

" Lương Thực của hai vị huynh đệ rất tốt , hạt to đều ta lần đầu tiên thấy , được rồi ta sẽ không keo kiệt , nếu tất cả lương thực hai vị bán đều giống như vậy , ta sẽ trả cho hai vị giá lúa nước là hai mươi lăm văn một cân , còn lúa mỳ thì ba mươi văn , hai vị thấy thế nào ? "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Mua sắm

" Lương thực của hai vị rất tốt , nếu tất cả lương thực của hai vị bán đều giống như vậy ta sẽ không keo kiệt , một cân lúa nước sẽ hai mươi lăm văn một cân , còn lúa mỳ ba mươi văn một cân , hai vị thấy thế nào ? "

Nguyên Thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn đều kinh hi , thật ra họ cũng biết lương thực của mình tốt , nhưng lần đầu bán gặp được người mua sáng khoái như vậy , khiến hai người vui vẻ không thôi .

Hai bên thỏa thuận rất nhanh , Trần lão bản kêu người làm trong Đông Phát Trai giúp đỡ đem lương thực trên xe ngựa xuống , sau khi kiểm tra chất lượng và cân tổng số cân lương thực , Trần lão bản hài lòng thanh toán tiền cho hai người

" Lúa nước hai ngàn năm trăm cân , một cân hai mươi lăm văn , tổng cộng sáu mươi hai lượng năm mươi văn lúa mỳ hai ngàn cân thêm sáu mươi lượng , tổng cộng một trăm hai mươi tư lượng năm mươi văn , ta sẽ trả cho hai vị một trăm hai mươi lăm lượng "

" đa tạ Trần lão bản chiếu cố " Nguyên Thủ Văn không khách khí cảm ơn

" Hy vọng lần sau có muốn bán lương thực hai vị huynh đệ nhớ tới Đông Phát Trai của ta " Trần lão bản đưa tờ ngân phiếu một trăm lượng với hai mươi lăm thoi bạc trắng cười nói

Nguyên Thủ Mộc run run tay cầm lấy bạc , lần đầu tiên hắn thấy tiền nhiều như vậy .

" Trần lão bản nhờ người đổi ngân phiếu thành bạc trắng . huynh đệ ta ở nông thôn sử dụng bạc trắng sẽ tiện hơn " Nguyên Thủ Văn bình tĩnh hơn đại ca của mình dù y cũng đang rất kích động .

" Được," Trần lão bản dễ chịu đáp ứng

Hai huynh đệ rời khỏi Đông Phát Trai bước chân lâng lâng , túi bạc nặng trĩu khiến cả hai mới biết không phải là mơ . Lên xe ngựa Nguyên Tranh vui vẻ đón hai người .

" Cha , nhị thúc hai người đã trở lại , thuận lợi chứ ạ "

" Thuận lợi tới mức ta cứ nghĩ là không thật , Lão bản Đông Phát Trai rất vừa lòng với lương thực của chúng ta , còn ra giá cao hơn năm văn một cân , thật may mắn " Nguyên Thủ Mộc hồ hởi khoe với nữ nhi

" Thật tốt quá , " Nguyên Tranh cũng mừng

" Tranh nhi , bạc này ngươi hãy để vào không gian cất đi , chúng ta cầm nhiều bạc như rất không an toàn " Nguyên Thủ Văn nói

" Đúng , đúng , nha đầu , ngươi hãy giữ đi , này giờ ta cầm bạc vẫn thấy khăn trương ,lo lắng nha " Nguyên Thủ Mộc gật đầu ,mặc dùbạc nhiều rất thíchnhưng hắn cảm thấy như cầm một quả pháo sắp nổ nha

"Nhiều như vậy , Cha , nhị thúc có tiền rồi ,ta muốn đi mua sắm một ít thứ về làm quà cho mọi người đi " Nguyên Tranh cười tủm tỉm nói

"Được , nha đầu nguoi thích gì thì cứ mua " Nguyên Thủ Văn sùng nịnh nói , Nguyên Thủ Mộc cũng vui vẻ đồng ý ,lần đầu kiếm được nhiều tiền như vậyhắn cũng muốn mua quà về cho nương tử và hai nhi tử nhỏ ở nhà .

Cả ba người gọi xe vào một khách sạn nhỏ , cho tiểu nhị một ít tiền nhờ hắn trông xe ngựa dùm, cả ba ngườiđi dạo từng cửa hàng , đầu tiên Nguyên Tranh muốn mua vải cho Trần thị làm y phục mới cho cả nhà .,

Bước vào cửa hàng bán vải , tiểu nhị bước ra chào đónba người , và đánh giá khách hàng mới ,hai người đàn ông dù y phục mới nhưng nhìn ra được chất vải bình thường , còn một thai phụ trẻ thì khỏi nói , gương mặt tuy thanh tú nhưng bộ đồ vải bông củ đã bạc màu rất nhiều . Tiểu nhị khinh thường trong lòng không hy vọng lắm .

"Nha đầu , nguoi muốn mua vải làm y phục cho ai " Nguyên Thủ Văn hỏi Nguyên Tranh

" Ta muốn mua cho ông bà nội , nương , và hai đệ đệ , phụ thân và nhị thúc nữa , mọi người đều cần quần áo mới , sắp tới năm mới rồi " Nguyên Tranh càng nói tiểu nhị càng mừng rỡ ,nhiet tình hướng dẫn loại vải nào tốt và các giá tiền

,Nguyên Tranh mua nhiều vải bông để may đồ ấm cho mọi người , mùa đông vẫn còn thêm vài tháng nữa,mỗi người trong nhàNguyên Tranh đều chuẩn bị cho một người ba bộ y phục mới ,và một khúc vải mềmmay đồ cho tiểu bảo bối trong bụng . Nguyên Tranh còn mua để giày và loại vải dùng may giày cho mọi người , chỉ thêm cùng chỉ may đồ cũng mua thêm .

Tiểu nhị càng nhìn càng vui vẻ , không ngờ gặp một khách hàng lớn như vậy tuy mặt hàng đều là bình thường nhưng số lượng nhiều như vậy sao hắn không cao hứng nha . Tổng cộng tất cả mất hơn mười lượng ,làm y phục mới cho cả nhà ai cũng không tiếc tiền .

Mua xong vải làm y phục Nguyên Tranh rất vui vẻ , mua thêm năm cân thịt heo có mỡ , một ít xương ống , thêm một ít điểm tâm bánh kẹo cho hai đệ đệ và một hộp trà ngon cho Nguyên Lão , Cuối cùng ba người đều vui vẻ lại chỗ gọi xe ngựa .

Vì mua rất nhiều thứ Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn tay xách nách mang hai túi đồ nặng , Nguyên Tranh chậm chậm đi theo sau hai người . Bỗng từ trong hẻm một bóng dáng nhỏ nhắn chạy vọt ra ,băng qua đường lớn đâm sầm và túi đồ của Nguyên Thủ Văn ,lực chạm bất ngờ làm tiểu tửđổ ngã xuống , đồ trong tay rớt ra , hắn lồm cồm ngồi dậy nhặt lên chuẩn bị chạy đi , nhưng đã bị một bàn tay to béo bắt lại

" Tên ăn mày thối tha , mày dám trộm bánh của bà hả ? xem ra mày tới số rồi ". một bà phụ nhân tướng ta phốp pháp , gương mặt đanh đá ,vừa nói tay vừa đánh bốp bốp vào mặt tên nhóc khoảng mười tuổi , mới vài cái khoque miệng tên nhóc đã rướm máu , nhưng ánh mắt quật cường tay vẫn nắm chặt hai cái bánh bao , không có ý định bỏ xuống .

" mày còn dám trừng với bà à ,A ! Chỉ thấy thằng nhóc ấy đột nhiên cắn mạnh xuống tay bà mập , bất ngờ bị đau bà mập buông tay ra , thằng nhóc vội lồm cồm chạy lần này lại không may , vì quá vội vàng đâm sầm vào Nguyên Tranh đang đứng sau nhìn này giờ

Nguyên Tranh cũng vì quá bất ngờ không kịp tránh , bị đụng một cái làm cô bật ngựa ngã xuống đường , vì nền đường tuyết còn đóng băng làm nàng đau điếng , bản tay chới xuống đường bị băng cắt rướm máu .

" Tranh nhi "

" Nha đầu "

Nguyên Thủ Mộc Nguyên thủ Văn hoảng sợ cùng la lên vội buông đồ trong tay xuống chạy tới đỡ Nguyên Tranh .

" Nha đầu , nguoi không sao chứ " Thấy Nguyên Tranh gương mặt tái xanh , Nguyên Thủ Mộc càng lo lắng run giọng hỏi

" Ta không sao , " Nguyên Tranh vịn tay hai người đứng dậy ,bàn tay bị chảy máu hơi đau , nhưng không nghiêm trọng lắm ,Thằng nhóc thấy người mình đụng vào một thai phụ cũng ngờ ngàng hoảng sợ quên cả chạy .

" ta xin lỗi " Thằng nhóc ngập ngừng nói .

Bà mập phản ứng lại tóm lấy thằng nhóc , " Mày dám cắn bà , còn muốn chạy hả " nói xong lại muốn đánh

" Khoan , nhị nương xin ngừng tay " Nguyên Tranh thấy bà ta sắp động thủ thì vội nói , giọng cô còn đau nên hơi phập phồng

" Tiểu nương tử , có chuyện gì ? " bà mập nhướn mày hỏi

" Không biết, tiểu tử này đã làm gì khiến nhị nương tức giận như vậy?"

" A, Tên ăn mày này dám trộm bánh của ta , hắn còn mới đụng vào nguoi đấy , nguoi yên tâm ta sẽ cho hắn biết tay " Bà mập hùng hổ nói ,ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống tên nhóc

" Nhị nương , là hắn không đúng , vậy đi bánh của Nhị nương bao nhiêu tiền, đây năm mươi văn , người cầm lấy , Nhị Nương thiện tâm bỏ qua cho hắn

đi " Nguyên Tranh cười ngọt ngào nói , tay cầm râu tiền dúi vào tay bà mập

Bà mập giật mình nhìn râu tiền trong tay , hai mắt sáng rỡ , hai cái bánh bao của bà ta chỉ có ba vắn một cái , còn râu tiền này hơn bà ta bán một ngày tiền lời nha.

" Tiểu nương tử đã nói như vậy ta cũng không làm khó , xem như tiểu tử ngươi gặp may ,tha cho ngươi lần này . sau này còn dám tới cửa hàng ta trộm nữa thì biết tay bà " Bà mập hăm dọa xong cầm tiền vui vẻ phui mông đi

Nguyên Tranh đỡ tên nhóc đứng dậy phui tuyết dính trên người tên nhóc , Ánh mắt tên nhóc trốn tránh cúi xuống nhặt lấy hai cái bánh bao dính đầy bụi bẩn , đây là thức ăn cho hân và muối muối , không thể bỏ được .

" Đã bán rồi , bỏ đi " Nguyên Tranh mềm mỏng nói

" Không sao , còn ăn được , đa tạ tỷ tỷ " Tên nhóc cười nói

Nguyên Tranh nhìn tên nhóc bằng tuổi hai đệ đệ của mình ,nhưng gầy gò hơn , bộ đồ rách rưới bờ môi tím lại vì lạnh , duy nhất có đôi mắt rất sáng , ánh mắt ấy không có buồn bã tuyệt vọng chỉ có vui vẻ vì hôm nay đã có thức ăn . Nguyên Tranh cảm thấy buồn người không biết sao cảm thấy có bệnh trong liên với tên nhóc .

"đây tacho đệ , để dành mua thức ăn, sau này đừng liều lĩnh trộm thức ăn nữa , không may bắt được sẽ rất khổ " Nguyên Tranh nhét hai lượng vào trong lòng bàn tay tên nhóc , dịu dàng nói

" Cái này , tỷ tỷ nhiều quá " Tiểu tử kích động không dám nhận

" Ngươi hãy cầm lấy đi .chúng ta còn có việc ,hãy cố gắng sống tốt " Nguyên Thủ văn nói

" Đa tạ tỷ tỷ , đa tạ thúc thúc "Tên Nhóc cúi xuống dập đầu với ba người

" Tỷ Tỷ , ta tên Vương Kiệt , hy vọng có ngày báo đáp ân tình của tỷ " Tên nhóc nói xong đứng lên chào ba người xoay người vội vàng đi

Nguyên Tranh nhìn bóng dáng Vương Kiệt khuất sao còn hēm thở dài

" Cha , nhị thúc , Tên ấy làm ta nhớ tới Thủ Khang và Thủ Bình " Nguyên Tranh sợ họ trách nặng đem tiền cho Vương Kiệt

" Nha đầu ,yên tâmta với nhị thúc ngươi không có ý kiến gì " Nguyên Thủ Mộc cười hiền nói , nữ nhi hân tốt bụng như vậy hân làm sao nỡ trách , nếu là trước đây hai lượng đối với hân mà nói là rất lớn , hân sẽ đau lòng , nhưng bây giờ thì không sao , tên nhóc ấy cũng rất đáng thương .

Ba người quyết định không đem chuyện vừa rồi trong lòng , cả ba đều mong nhanh về Thôn Trường Xuân , cả nhà chắc đang lo lắng lắm đây .

Trên lầu hai khách sạn Đông Tửu Lâu lớn nhất trong huyện Đông Hà

" Ba người Nguyên Gia vừa bán lương thực cho Đông Phát Trai của chúng ta . Nghe nói số lượng không ít . Một sai vặt bẩm báo lại cho Lâm Khiêm

" Ta biết rồi "

" Đông gia , người đó là Nguyên cô nương "

Lâm Khiêm nhìn Đông Vũ Mặc đứng bên cửa sổ , bóng dáng cao ngất gương mặt lạnh lùng không biểu tình , khiến Lâm Khiêm không biết Hân đang nghĩ gì . Cả Tháng nay hân đi làm nhiệm vụ của Đông Vũ Mặc giao cho . Mới trở lại ngày hôm qua , không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp được gia đình Nguyên Gia ở Đông Hà , Lâm Khiêm đối với người đang mang tiểu chủ tử của hân vẫn rất quan tâm , nhìn thấy bụng của cô nương ấy càng ngày càng to , thần sắc khỏe mạnh hồng hào Lâm Khiêm có thể tưởng tượng được tiểu chủ tử của mình sẽ bụi bặm đáng yêu , nghĩ tới đó tâm trạng hân vui vẻ còn hơn là con của mình .

" Đông gia , xem ra Nguyên Cô nương thần sắc rất tốt, tiểu chủ tử chắc cũng sẽ khỏe mạnh , người đừng lo !

" Ngươi nhiều chuyện quá " Giọng Đông Vũ Mặc nhàn nhạt vang lên .

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Di Lâm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Về nhà

" Ngươi nhiều chuyện quá "

Lâm Khiêm khước miệng giựt giựt, lời muốn nói nghẹn ở cổ, trong lòng một bụng ủy khuất. Thiên a! Có nô tài nào được như hần, vì lo cho hậu duệ đời sau của chủ tử mà lo lắng không yên nha, vậy mà còn bị cái người chủ tử không lương tâm này nói hần lảm chuyện, Lâm Khiêm cảm thấy thật oan uổng.

Đông Vũ Mặc khinh thường nhìn bộ dáng giả vờ đau khổ của tên kia.

"Chuyện ta kêu người làm tới đâu rồi?"

"Tiểu nhân đã điều tra được, Nhị phu nhân có tiền cung hai lần trong tháng lần, Nhưng trong cung vẫn im lặng, Hoàng Thượng ở chỗ đó còn có Thái hậu kế bên, sẽ không để bọn nhãi gia được như ý" Nói tới công việc Lâm Khiêm thu lại bộ dáng nghiêm túc nói

"Ta đã biết"

"Đồng gia, xem ra bên nhĩ lão gia càng ngày càng nôn nóng rồi, chúng ta cũng có nên phản công" Lâm Khiêm bất bình nói, bọn người đó càng ngày càng quá kêu ngoạ rồi

"không vội, cứ để cho họ nhảy nhót đi," Đông Vũ Mặc bộ dáng không quan tâm nói, ánh mắt phượng hẹp dài nhử lại.

"Đông Vũ Khuyết đạo này có động tĩnh gì?"

"Hần ta đạo này vẫn qua lại thân thiết với đám công tử con quan viên, đặt biệt thân thiết với Trương Tử của lại bộ thượng thư, Chu Văn Cẩn, "Lâm Khiêm trả lời

"Xem ra nhĩ thúc của ta muốn trèo lên nhà Lại bộ thượng thư," Đông Vũ Mặc khước miệng nhếch lên, lần này xem ra họ có chuẩn bị, kẻ thù càng ngày càng lợi hại xem ra nên sợ hay đáng mừng đây..

"Đồng gia, xin thứ cho tiểu nhân quá phận, tiểu nhân nghĩ ngài không thể cứ im lặng bị động hoài như vậy được, dù cho Thái hậu có duy trì ngài, nhưng nếu kéo dài chuyện nói dối của Trần Quốc Công Phủ, tới lúc đó Thái Hậu cũng không thể giữ vững lập trường nữa"

Lâm Khiêm nóng vội nói, hần biết chủ tử hần là một người lợi hại khôn khéo, nhưng tình cảnh bây giờ đang rất bất lợi. Mà Đông Vũ Mặc cứ một bộ dáng thờ ơ. làm hần không khỏi sốt ruột.

Đông vũ Mặc gương mặt âm trầm như nước, nghĩ đến những người đã từng hần xem là thân thiết nhất đã làm với hần, thống hận, sát ý nổi lên trong mắt nhưng thật sâu là bi thương vì phản bội. Ở bên ngoài hần là Thế tử của Trần Quốc Công phủ tước vị luôn luôn được truyền thừa cho dòng chính của Đông phủ. Cũng là thứ nhĩ thúc hần thêm muốn a, nhưng thân phận thứ tử chặn đứng tất cả tham vọng của hần là nỗi đau cùng sự sỉ nhục làm nhĩ thúc hần không cam lòng.

Tổ phụ của Đông vũ Mặc trước đây chỉ là vị quan tam phẩm trong Hàn lâm viện không có thực quyền. Ông có bốn người con dòng chính là Đông vũ Sang cùng đích nữ Đông Vũ Tinh, Thứ tử là Đông vũ Hành do nhĩ nương sở sinh cùng Đông Vũ Lãnh của tam di nương sanh.

Đông vũ Tinh năm vừa cập kê được đưa vào cung làm Tiệp Dư cho Tiên đế không bao lâu hạ sinh được Thất Hoàng Tử được thăng làm Thục nghi, Đông vũ tinh nhà mẹ đẻ đơn bạc nên sống trong cung thu liểu giữ mình, năm ấy Hoàng hậu cùng Trần Quý phi tranh đấu cả hai đều liểu bại câu thương, phạm điều cấm kị Tiên đế phế Hoàng hậu Trần quý Phi cũng giáng tước vị hai vị hoàng tử phong vương điều đi xa không được trở lại kinh thành.

Trong khi đó Đông vũ Sang đầu quân đóng quân biên cương dẹp tan loạn đảng được phong là tướng quân tay cầm ba vạn binh quyền, Đông vũ Sang cưới đích nữ Hàn học sĩ Hàn thư Văn sanh được hai người con là Đông vũ Mặc và đích nữ Đông vũ Sương.

Một lần ông liểu mình cứu Tiên Hoàng trong một lần bị thích khách ám sát bị thương nặng, Tiên Hoàng cảm kích ban thưởng cho tước vị Trần quốc Công hầu phủ, tước vị sẽ được truyền đời mãi mãi cho tôn tử dòng chính, đó là vinh sùng không ai có được, khi nào Giang sơn này vẫn là của Thiên Lãng quốc thì Trần quốc Công của Đông gia vẫn hưởng phú quý mãi mãi. Sau đó Tiên hoàng băng hà Đông vũ Sang hỗ trợ Thất Hoàng tử Thiên Lãng Bình lên ngôi.

Vài năm sau khi Tân đế lên ngôi Đông vũ Sang đột ngột qua đời thái y chuẩn đoán do những vết thương cũ tái phát nhiễm trùng. Một năm sau hiền thê Hàn thư Văn cũng bệnh nặng qua đời do đau buồn một thời gian dài, Đông vũ Sang khi còn sống luôn chinh chiến đóng quân ở biên cương, tình cảm đối với thế tử rất tốt nên các vị thiếp của ông không một ai sanh được con cho ông.

Chính vì vậy sau khi ông cùng thế tử qua đời một Trần quốc công hầu phủ quyền quý to lớn chỉ còn lại Thế tử Đông vũ Mặc khi ấy mười hai tuổi, và Đông vũ Sương tám tuổi chống đỡ. Thái hậu thương tiếc hai đứa cháu nhà mẹ đẻ đơn độc nên ủy thác cho Đông vũ Hành thứ tử nhĩ phòng chăm sóc cho hai đứa trẻ và quản lý Trần quốc công hầu đến khi thế tử Đông vũ Mặc tiếp nhận.

" Thái hậu cô cô chắc không ngờ mình đã giao hai đứa cháu mình cho một lũ sói "Đông vũ Mặc thì thầm ánh mắt lướt qua hận ý

" Lâm Khiêm người kêu Ngọc Cầm trà trộn thôn Trường Xuân . Tiếp cận Nguyên gia , làm gì người biết rồi chứ ? "

" vâng , Đông gia tiểu nhân đã rõ " Lâm Khiêm vui mừng nói , cuối cùng Chủ tử đã để tâm tới đứa bé đó rồi .

Thấy cận vệ của mình mừng rỡ làm nhiệm vụ, Đông vũ Mặc nén tiếng thở dài, thật ra hắn đã biết cơ thể của mình, Thần y giỏi nhất thiên hạ đã từng bắt mạch chuẩn đoán hắn, hai loại độc trong cơ thể hắn được hạ cùng một lúc, một loại Độc si làm cho trí não hắn từ từ thái hóa trở nên ngốc nghếch, một loại Độc tuyệt sát, làm cho hắn không có khả năng có con .

Nhưng ông trời chưa tuyệt đường của hắn, khiến hắn may mắn gặp được Giang Dược Sư, người được mệnh danh là thần y trong thiên hạ, chữa trị cho hắn, cũng chính lúc ấy hắn mới biết bộ mặt của những người thân bên cạnh hắn. tuy được Thần y chữa trị, nhưng hắn vẫn nhớ lời Giang Dược sư nói lúc ra đi

" Độc si trong cơ thể người ta đã dùng châm cứu lên tất cả huyệt não bức ra hết, nhưng còn Độc Tuyệt Sát đối với đàn ông rất bá đạo, cho dù thần y như ta cũng không thể nào chữa hết tận gốc được . sau này người muốn có con rất khó, nếu may mắn có hỉ thì đứa bé cũng không thể bình thường được . Nhưng trên đời này luôn có cái gọi là cơ duyên và kì tích .. không thể nói trước được điều gì cả, tiểu tử người cũng đừng quá bi quan "

" Cơ duyên, kì tích, liệu có thật hay không ? "

Ba người Nguyên Tranh đang về tới Thôn Trường Xuân trời đã sẩm tối, Nguyên Thủ Văn lo lắng cho Nguyên Tranh nên đánh xe ngựa về thẳng tới nhà, Cả thôn Trường Xuân mọi người đều vào nhà nghỉ ngơi nên bên ngoài rất vắng lặng, tới Nguyên gia thấp thoáng thấy ánh đèn nhỏ ấm áp, mọi người ai cũng vui vẻ vì về tới nhà của mình. Xe ngựa dừng lại trong nhà nghe tiếng động, Trần thị cùng hai nhi tử vội chạy ra, Nguyên Thủ Mộc đỡ Nguyên Tranh xuống, Trần Thị thấy Trọng phu cùng nữ nhi đã về mừng rỡ chạy ra đón, mọi người vui vẻ vào nhà

Còn Nguyên Thủ Văn một mình đánh xe lên thị trấn để trả lại xe ngựa .

" Ông nội, bà nội ta đã về "

" Phụ Thân, nương, " Nguyên Tranh cùng Nguyên Thủ Mộc chào hỏi Nguyên lão cùng Vương Thị

" Về là tốt rồi, lương thực thế nào? bán được không? " Nguyên lão lo lắng nôn nóng hỏi

" Phụ thân người yên tâm, lương thực bán được rất tốt, lần đầu tiên ta cầm được nhiều tiền như vậy " Nguyên thủ Mộc thần thái rạng rỡ nói

" Thật không, tốt quá bán được bao nhiêu? " Vương thị mừng rỡ nói

" Ông nội, bà nội, bán được Một trăm Hai mươi lăm lượng, ta mua vải vóc cùng một ít điểm tâm cho mọi người, còn lại Một trăm mười lượng, đây bà nội người cầm đi "

Nguyên Tranh vui vẻ cầm số ngân lượng bán lương thực còn lại giao cho Vương Thị

Vương Thị run run tay không dám tin, trời ạ, bà sống tới bây giờ chưa bao giờ cầm được nhiều tiền như vậy, không biết đây có phải là mơ. Nguyên lão cũng kích động không kém gương mặt đỏ bừng.

Trần thị cùng hai nhi tử cũng vui vẻ, có tiền rồi cuộc sống của họ sẽ tốt hơn.

" Nương, ta có mua thịt cùng điểm tâm cho cả nhà niềm thử, người xem, còn đây là vải làm cho cả nhà mỗi người ba bộ đồ mới, sắp tới năm mới rồi. " Nguyên Tranh lấy đồ đã mua ra cho Trần Thị sắp xếp.

" Ông nội, ta mua cho người hộp trà ngon này "

" Tốt, Nguyên nha đầu thật hiếu thảo "

" Nương tội nhỏ, bà hãy đưa cho Con dâu lão đại một ít tiền giữ trong người. có cần gì thì dùng, tiền này là nhà lão đại kiếm được, đáng lẽ nhà của các con sẽ giữ, nhưng ta tính toán sẽ sửa nhà lại để khi nào Nguyên nha đầu sanh có phòng ấm áp ở, nhị đệ con cũng cần cưới dâu, các con có ý kiến gì không? " Nguyên lão gia trầm ngâm nói

" Phụ thân , nương tụi con không có ý kiến gì , mấy năm nay nhà ta khổ nhiều rồi ,bây giờ tụi con mới có cơ hội hiếu kính người .nhị đệ cũng là đệ đệ của con , lo lắng cho đệ ấy cũng là bổn phận làm đại ca ." Nguyên Thủ Mộc vội nói

" con cũng vậy " Trần thị tiếp lời

Nguyên lão rất hài lòng nhìn hai vợ chồng Nguyên thủ Mộc , vốn ông cũng hơi lo lắng ,ông già rồi cũng không ham muốn tiền tài , ông chỉ sợ các con ông vì tiền mà có khoảng cách với nhau , nhưng may mắn vì hai đứa ông đứa nào cũng hiểu chuyện.Bây giờ đã có tiền lương thực cũng không còn lo , ông chỉ mong muốn các con cuộc sống tốt hơn

" Ông nội , người đừng lo , lương thực của ta còn nhiều lắm , chúng ta bán thêm vài lần nữa vẫn được , đến lúc đó ta muốn cho hai đệ đệ đi tu thực học chữ nha "

" Không được " Nguyên thủ Văn bước vào nghe lời Nguyên Tranh liền phản đối

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Năm mới

" Không được "

" Thủ Văn , ý của ngươi là ...? " Nguyên Lão thấy nhị tử thần sắc không đúng thì khó hiểu

" Cha , ta nghĩ từ đây tới thu hoạch lương thực sắp tới không nên bán lương thực nữa , vì rất dễ khiến người khác nghi ngờ , chúng ta đặc biệt tiền trong tay nên mua thêm vài mẫu ruộng , ta và đại ca sẽ gieo trồng , không nên sử dụng lương thực trong không gian của Tranh nha đầu nữa, nếu có người nghi ngờ tìm hiểu vậy sẽ rất nguy hiểm ."

Nguyên Lão tán thưởng nhìn nhị tử nhỏ của mình , dù chưa tới hai mươi tuổi , nhưng làm việc cẩn thận , suy nghĩ thấu đáo , lại không vì cái lợi mà làm mờ mắt mình .

" Thủ Văn nói đúng lắm , chúng ta nên có điền sản ở ngoài cùng nhau trông rọt , như vậy không lo bị đói , chúng ta phải dựa vào hai bàn tay của mình ,như vậy cuộc sống lâu dài mới ổn định "

Cả nhà ai cũng tán thành mua đất , nông dân luôn thích có đất đai càng nhiều càng tốt , người có nhiều điền sản chứng tỏ con cháu mình cơm no áo ấm không lo đói khổ .

Nguyên gia mặc dù ít đi lại trong thôn , nhưng cả tháng nay thay đổi ở gia đình họ cũng khiến người dân thôn Trường Xuân chú ý, nhất là Nguyên lão tìm Thôn Trường Trương Sâm nhờ mua hơn mười mẫu ruộng tốt ,ruộng tốt giá gần năm lượng một mẫu một lần nhà họ lại mua hơn mười mẫu , làm cho người ta hâm mộ và tò mò không thôi , chỉ trong vòng mấy tháng mùa đông gia đình nhà ấy lại phát lên nhanh như vậy.

Tuyết ngừng rơi Nguyên gia liền xây tân phòng là một nhà gó bốn gian , mấy gó vững chãi chắc chắn gồm ba gian nhà ở rộng rãi mỗi gian đều có hai phòng ngủ , nhà bếp ,chuồng heo . cổng rào bao quanh ngôi nhà kín đáo an toàn .

Những ai từng được thuê xây tân phòng ở Nguyên gia , đều ngạc nhiên Nguyên gia đãi cơm toàn là cơm trắng dẻo ngon thơm phức , lương thực thượng đẳng , ăn bao nhiêu cũng có , Tân phòng họ xây cũng đơn giản không giàu có lắm . Nhưng đối với những hộ dân ở đây xây một Ngôi nhà rộng rãi đầy đủ như vậy cũng mất mấy chục lượng thì Nguyên gia cũng làm người ta hâm mộ rồi . Trong cả thôn Trường Xuân chỉ có nhà Trưởng thôn và nhị tử Trương Lăng của ông được xem là khang trang nhất trong thôn.

Bây giờ tới tân phòng Nguyên gia .

Tất cả những chuyện đó Nguyên gia đều không biết , thật ra cả nhà cũng không muốn làm người khác chú ý , dù muốn thu liễm nhưng có những việc cũng cần phải làm ngay , giống như mua đất để mùa sau còn trông rọt , và ngôi nhà tranh này cũng nên sửa lại để cả nhà sống thoải mái hơn .

Số tiền bán lương thực để mua đất cùng xây tân phòng cũng gần hết . Bây giờ cả nhà đều ăn lương thực của Nguyên Tranh , nên cũng đãi mọi người cũng bằng lương thực ấy , không ngờ khiến nhiều người ngi ngờ như vậy . Xem ra cần phải cẩn thận hơn .

Tân phòng xây xong , cả nhà lại tất bật đón năm mới . Nguyên Tranh lần đầu đón năm mới ở đây cũng rất háo hức . rất muốn cùng cha , nương lên thị trấn sắm đồ tết . Nhưng cả nhà chưa có xe bò nên Trần thị nhất quyết không cho Nguyên Tranh theo , nhìn cái bụng của Nguyên Tranh ai cũng lo lắng nha . Nguyên Tranh cảm thấy rất buồn bực , nhìn to thể thôi , cô rất khỏe mà .

Nguyên Lão chỉ huy Nguyên Thủ Văn dán câu đối, dọn bàn thờ tổ tiên quét dọn tươm tất, hoa cũng cắm vào bình, hương đồng được đánh bóng, không khí sum tụ bận rộn làm ai cũng háo hức vui vẻ.

"DL: thật ra chuyện ta viết cổ đại, nhưng ta là người VN thật sự chả biết gì về lễ truyền thống tq, ta viết theo cảm nhận về cái tết của ta. mọi người đọc lướt qua thôi nha hj"

Tối ba mươi sớm Vương Thị cùng Trần Thị nấu đồ cúng tổ tiên, Gỏi sủi cảo bánh chèo, mấy ngày trước Nguyên Tranh lấy trái cây đã chín trong không gian ra để Trần thị làm một ít nước hoa quả đãi khách.

Trần thị tuy là nông phụ nhưng lại rất khéo tay, đối với món ăn lại thiên phú, dù trước đây cơm tẻ rau dưa nhưng bà luôn làm cho mọi người ăn cảm thấy ngon miệng.

buổi tối làm thêm một bàn đồ ăn phòng phú, có heo có gà, và cả rau xanh mơn mẫm của không gian, ai cũng ăn thập phần thỏa mãn, phải nói năm nay là năm ăn tết lớn nhất Nguyên gia từ trước đến đây.

Ăn tối xong cả nhà quây quần nói chuyện phỉếm bàn việc vụ mùa năm sau, Nguyên Tranh bụng lớn một mõi nên về phòng ngủ sớm. Nguyên Thủ Bình Nguyên Thủ Khang nào loạn đốt vài cây pháo được Trần Thị mua trên trấn xong cũng rút về phòng ngủ.

Sáng mùng một cả nhà thức dậy, ai cũng mặc quần áo mới Trần Thị chuẩn bị cho từ trước. Những khúc vải Nguyên Tranh mua trên thị trấn Đông Hà. màu sắc đều hợp với cả nhà, ai cũng tươi trẻ nhuộm đầy không khí vui mừng

Nguyên Tranh cùng hai đệ đệ ra chúc tết Nguyên Lão cùng Vương Thị. Nguyên Lão gật đầu Vương Thị cười híp mắt cho mỗi người một bao phong bì đỏ.

Nguyên Thủ Mộc cũng chuẩn bị cho ba tỷ đệ Nguyên Tranh tiền mừng tuổi, Vương Thị tiền lương thực lần trước đưa riêng cho Trần Thị năm lượng. Bấy giờ hai vợ chồng ông cũng có tiền riêng nên rất sáng khoách tiền mừng tuổi bọn nhỏ.

Nhị Thúc Nguyên Thủ Văn cũng chuẩn bị Nguyên Tranh cười tùm tùm cất vào trong túi. nàng vẫn còn là đứa trẻ thích tiền mừng tuổi nha. chúc tết nhận tiền mừng xong cả nhà cùng nhau ăn sáng.

Sau đó là tân ra đi chúc tết những người trong thôn, thật ra Nguyên Gia những người qua lại với Nguyên gia trong thôn Trường Xuân ít tới đáng thương, nên tết cũng không bận rộn đi hỏi thăm nhiều.

Nguyên Lão chỉ có một đại ca cùng một em gái, Đại ca ông Nguyên Thái cũng ở thôn Trường Xuân còn em gái ông Nguyên thị thì gả ở thôn kế bên, ai cũng khó khăn nên ít qua lại, hôm xây tân phòng đại ca ông cũng kêu đại nhi từ qua phụ giúp.

Có lẽ vì thay đổi của Nguyên gia, nên tết năm nay khách đến Nguyên gia cũng nhiều hơn mọi năm. Sau khi Nguyên Thủ Mộc tới thôn trường chúc tết, thì nhi tử ông Trương Lăng cũng ghé Nguyên gia chúc tết uống trà trò chuyện. Tiếp đó là nhà Trương thị người mà Nguyên Tranh gặp ở sông Hà Giang.

Trương thị trượng phu là Trương Thạch làm nghề thợ mộc, thường lên núi đốn cây đóng bàn ghế cho ai có cần dùng và bán củi cho mấy quán ăn trên thị trấn, cuộc sống cũng không đến nỗi, Trương Thị trước đây cùng với Trần thị xem như cũng quen biết. về sau lấy trượng phu cùng thôn nhưng Nguyên gia khó khăn nhà dưới chân núi nên cũng ít qua lại. Có khi gặp nhau trong thôn cũng chào hỏi quan hệ cũng vừa phải.

"Trần tẩu, đây là nước gì ăn thật ngon nha" Trương thị ăn một miếng nước vàng óng vừa thơm vừa ngọt khen ngợi

"Đây là nước lê, tết đến chuẩn bị một chút mới lạ cho bọn nhỏ ăn đỡ thèm, nếu ngon thì

Trương tỷ đem một ít về cho bọn nhỏ ăn" Trần Thị cười thân thiện nói, đây là lê trong không gian của nữ nhi, bà sát mồng phơi sên với đường trắng, sau lại không ngon được.

"Là nước lê sao? thứ này chắc rất đắt. ta cũng không dám tham nha" Trương thị ngại ngần nói

Trần thị thấy vậy cười cũng không nói gì. bà cũng không thể nói thứ này là của nhà nha

"Trần tẩu, cuộc sống của tẩu bây giờ thật tốt" Trương thị nhìn xung quanh tân phòng Nguyên gia cảm khái thật lòng nói.

Trước đây khi còn khuê nữ bà với Trần thị giao tình cũng thân thiết, sao đó bà lại may mắn gả cho Trương Thạch có nghề mộc trong tay, dù không giàu

có nhưng cũng không đói khổ ngày nào .

Nhưng Trần Thị lại không được như vậy , Nguyên Thủ Mộc tuy là người thật thà giỏi giang , nhưng cả nhà lại chỉ có ba mẫu ruộng khô cần để trồng trọt một năm không đủ lương thực để ăn , Trần thị lại sanh ba đứa con. Nữ nhi đầu lại ngốc nghếch , sau lại có thai hoang ,hai nhi tử nhỏ thì ngày nào cũng lên rừng kiếm củi hái rau dại , em chồng lại bị người kén rể , bao nhiêu chuyện cứ nghĩ Nguyên gia sẽ không chống đỡ nổi .

không ngờ chỉ mấy tháng mà lại

Trần thị cười vui sướng từ trong nội tâm, đúng vậy cuộc sống bây giờ mỗi ngày bà cứ tưởng là đang mơ . Sáng ra nhìn lương thực đầy ắp trong kho , muốn ăn bao nhiêu cũng đủ , không cần như trước đây ăn bữa sáng lại lo cho buổi chiều . Mấy nhi tử càng ngày càng hồng hào khỏe mạnh , y phục ấm áp . cha mẹ chồng thân thiết , trượng phu vui vẻ nữ nhi ngoan ngoãn. Trong sân có heo , có gà để bà chăn nuôi , so với trước đây thì bây giờ bà đã rất thỏa mãn .Chỉ cần Trượng phu cùng các con của mình mỗi ngày được ăn no mặc ấm bà không còn mong gì hơn.

" Tranh nha đầu bao giờ thì sanh ? "

Trần thị vốn đang vui vẻ , nhưng nhớ tới nữ nhi của mình thì cứ như tảng đá nặng chặn ngay lồng ngực của bà . Nữ nhi của bà ngoan ngoãn xinh xắn như vậy

Trương thị thấy Trần thị đang vui vẻ vì câu hỏi của bà , thì trầm lặng lướt qua tia buồn bã , làm bà ảo não không thôi .

" Cái đó , ta chỉ tiện hỏi thôi , Trần tẩu đừng suy nghĩ nhiều "

" Không sao , Tranh nhi còn hai tháng nữa là lâm bồn " Trần thị nhẹ giọng nói

" Trần tẩu , thật ra ông bà ta thường nói , đã là phúc thì không phải là họa , còn đã là họa thì không thể tránh khỏi . Ta nghĩ Tranh nha đầu dù gặp phải chuyện này , nhưng may mà Tranh nha đầu đã tỉnh trí . Ta xem Tranh nha đầu càng ngày càng xinh xắn . Nguyên gia tẩu lại không chịu thua kém . sau này hôn nhân của Tranh nha đầu cũng sẽ dễ dàng thôi . tẩu đừng lo lắng " Trương thị an ủi nói

" ta nói tẩu nha , Tranh nha đầu còn có tẩu cùng Nguyên huynh , và cả Nguyên Thúc cùng Vương thẩm yêu thương lo lắng . Còn may mắn hơn nữ nhi nhà họ TRIỆU kia, đúng là nữ nhi không có nương bên cạnh phụ thân lại ghét bỏ có bao nhiêu là đáng thương nha " Trương Thị thương tiếc bất bình nói

" Trương tỷ nói nữ nhi nhà họ Triệu có phải Tú mai nha đầu không ? ta có gặp nha đầu kia , bộ dáng cũng nhu thuận lại giỏi giang " Trần thị tò mò

" Đúng , Đúng chính là Mai nha đầu . Nha đầu đó tuy ít nói nhưng rất có khả năng , việc trong việc ngoài đều một mình nàng ta làm hết , Triệu Lâm huynh mấy năm nay chân vì bị thương không làm việc nặng lại thường xuyên tốn tiền hút thuốc . một mình nữ nhi của hắn lo liệu nha , đã vậy còn không thương tiếc luôn luôn gắt gỏng mắng chửi . Mai nha đầu năm nay cũng đã mười bảy nhưng xem ra phụ thân nàng ta không có lo lắng hôn sự của nàng , ta thấy mà sốt ruột thay " Trương thị thở dài nói

" Triệu Lâm huynh trước đây cũng là người thật thà , sẵn bản lại giỏi , Cha ta còn sống cũng rất hay khen huynh ấy , sao bây giờ ngay cả nữ nhi của mình lại vô tình như vậy " Trần Thị nghi hoặc

" Ta nói , cũng tại nương của Tú Mai gây nghiệt nha . "

Trần thị im lặng , dù ở xa thôn nhưng chuyện của Trần Tú Lăng bỏ trốn theo người khác , trong thôn ầm ĩ một thời gian dài tới Nguyên gia còn nghe được . Chuyện này bà cũng không tiện hỏi nhiều , xem ra ai cũng có nỗi khổ riêng mình .

" Trần tẩu , ta biết ta nói cái này hơi mao mui ,nhị đệ nhà tẩu chưa cưới đâu , tẩu thấy Tú Mai thế nào ? "

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Họ hàng

Sau buổi nói chuyện với Trương Thị . Trần thị vẫn chưa có cơ hội để nói với mẹ chồng , Dù sao chuyện hôn nhân của nhị thúc là trọng đại , không thể gấp gáp được . Bây giờ cũng không như lúc trước , chỉ cần chăm chỉ trồng trọt trong năm nay , thì kiếm năng đâu đối với Nguyên gia cũng không còn khó khăn nữa .Trần Thị đợi qua năm mới sẽ đề cập với Vương thị .

Ngày mùng hai tết ở Nguyên gia cũng trôi qua vui vẻtrừ hai người Nguyên Lão và Vương thị hai người dửng như có chuyện ai cũng tâm sự nặng nề .

Nguyên Lão hít tẩu thuốcthổi ra , gương mặt ông chìm trong khói thuốc nhưng không tan nỗi buồn phiền trên mặt ông .

" Cha , người có chuyện lo lắng sau , ta thấy cả ngày hôm nay người không được vui lắm , cả nương nữa " Nguyên Thủ Văn tỉnh ý nhận thấy cha , nương

mình không đúng, nên buổi tối không vội trở về phòng mà ở lại hỏi thăm. Dù sao bây giờ trong nhà hẳn vẫn là nhi tử nhỏ của Nguyên lão lại chưa có nàng dâu nên nói chuyện thân cận hơn.

"Nương người là đang lo lắng cho đại tỷ người, hôm nay không thấy Xuân nhi về nhà mẹ đẻ, nên bà ấy không được vui" Nguyên Lão thở dài nói

"Không biết đại tỷ người bây giờ ra sao? Đâu rồi không thấy nàng ta trở về. mấy năm gia đình ta khó khăn, mỗi lần nàng trở về ta cũng không có gì để cho nàng một bawwx com ngon cũng không bỏ ra được, làm nương thấy nữ nhi mình khổ sở cũng không thể giúp gì ta cũng khó chịu trong lòng." Vương Thị có chút khổ sở nói

"Nương, người đừng lo lắng quá, biết đâu ngày mai đại tỷ mới về, nếu không đợi qua năm mới, ta sẽ ghé Lý gia nhìn nàng" Nguyên Thủ Văn khuyên nhủ, hẳn cũng rất lo lắng cho đại tỷ của hẳn, Lý gia cũng không khá hơn Nguyên gia là mấy, nên năm ấy mới hôn sự của đại tỷ mới thuận lợi như vậy, nhưng nhà họ lại đông con, chưa có ai ra riêng, nên cuộc sống của đại tỷ và mấy cháu cũng thập phần cơ cực.

Vương thị thấy nhi tử nói vậy cũng yên tâm cũng buông xuống.

"Cha, người cũng lo lắng cho đại tỷ? hay còn có chuyện gì" Thủ Văn thấy phụ thân mình tâm trạng vẫn chưa buông lỏng thối mái nghi hoặc hỏi

"Hôm nay ta ghé nhà đại bá của người, nhìn đại bá người không được tốt lắm" Nguyên Lão thở dài

Phụ thân cùng nương của Nguyên Lão vốn là nô tài cho một nhà tri huyện, không biết vị tri huyện ấy phạm tội gì bị tru di cử tộc, nô tài thì bị phát mai, phụ thân Nguyên lão Nguyên Tổ dùng bạc dành dụm được chuộc thân cùng nương hẳn, Hai người kết thân lưu lại ở Thôn Trường Xuân sinh sống. Nguyên Tổ từ nhỏ được bán làm nô tài biết một ít chữ người lại lạnh lợi nhưng đối với trồng trọt lại không am hiểu, nên ông liền thị trấn làm tiểu nhị cho một cửa hàng. Nguyên thị ở nhà thuê một ít chằm tuyển đối bán lấy tiền. Hai người sanh được ba nhi tử và một nữ nhi. đại nhi tử Nguyên Thái, Nhị nhi tử Nguyên Thanh cùng tam nhi tử Nguyên Bính cùng nữ nhi duy nhất Nguyên Lan.

Nguyên Tổ cùng Nguyên thị chạy nạn tới Thôn Trường Xuân, không tài sản, Hai người chỉ có chút bản sự nuôi sống gia đình nhưng nhiều nhi tử ra đời cuộc sống lại càng khó khăn. Nguyên Tổ buộc lòng bán Nhị nhi tử Nguyên Thanh làm nô tài. Nguyên Thái cưới một tức phụ ở chung cùng cha với nương, còn Nguyên Bính cưới Vương Thị ra riêng dựng nhà dưới chân núi. Còn Nguyên Lan nhà chồng cũng ở Thôn Hà Xuân. Sau Nguyên Tổ cùng Nguyên Thị lần lượt mất đi, Nguyên Lan cũng ít qua lại với hai đại ca ở đây.

Đại bá mà Nguyên lão nói chính Nguyên Thái, đại ca của ông.

"Cha. Đại bá làm sao?"

"Đại ca hẳn từ đầu mùa đông năm nay trở bệnh, mời đại phu hốt thuốc, nhưng chỉ uống vài thang lại ngừng, vì không đủ tiền mua thuốc tiếp. Cả nhà chỉ còn một ít lương thực phụ, Tết đến nhưng bữa cơm còn ăn không đủ no, đừng nói chi bánh kẹo cho mấy đứa nhỏ. Nhìn hai tôn tử của nhà Nguyên Lâm, ta cảm thấy giống như Thủ Bình, Thủ Khang năm trước"

"Cha, ta nhớ nhà Đại bá cũng có gần năm mẫu ruộng cạn để trồng trọt mà"

"Người cũng biết, ruộng ấy trồng một ít lương thực phụ thì được, chứ lúa nước cùng lúa mỳ dù bỏ công bỏ sức ra trồng lại không thu được bao nhiêu, vốn là ruộng cạn ở cao lại không thể đem nước lên được, trồng gì cũng khó khăn. Nhà ta cũng có ba mẫu người thấy mỗi năm ta có bao nhiêu lương thực?. Còn không phải nhờ hai huynh đệ người lên thị trấn làm công thêm kiếm chút bạc. Nhà ta đã không đủ lương thực ăn rồi" Nguyên Lão trầm thía có chút bất dĩ nói

Nguyên Thủ Văn trầm mặc cuộc sống nhà nông là vậy, cực khổ với ruộng đồng nhưng vẫn thiếu ăn nếu không có nhiều ruộng đất trồng hoặc mùa màng thất bát, huống chi ông dân cũng chỉ biết trồng trọt không còn nghề gì khác. Nhà đại bá cũng chỉ có Nguyên Lâm đại ca là nhi tử, hai biểu tỷ lớn đã gả đi, Một mình Biểu ca Nguyên Lâm cũng không dễ dàng gì.

"Cha, người muốn giúp đại bá một nhà sao?"

"Ta muốn giúp. cũng không biết giúp từ đâu, trong tay cũng không có bạc nhiều. Còn lương thực trong không gian của Tranh nha đầu cũng không thể đem ra được. dù không có đành lòng nhìn nhà đại bá người nhưng cũng lực bất tòng tâm" Nguyên Lão thở dài nói

"Cha! Người đừng lo lắng quá, đợi tới mùa vụ trồng lúa nước, ta sẽ nhờ Nguyên Lâm Biểu ca qua phụ giúp, dù sao mười mấy mẫu ruộng ta với đại ca làm cũng không xong. lúc đó sẽ trả công cho biểu ca bằng lương thực chín, cha không phải người nói, nhà đại bá không trồng được lương thực chín sao? ta nghĩ như vậy cũng giúp được đại bá một phần mà không khiến người ta nghĩ ngờ" Nguyên Thủ Văn cười nói

"Ừ, Người nói đúng. Giúp được nhà đại bá người ta cũng yên tâm" Nguyên Lão gương mặt rớt cuộc cũng giãn ra vui vẻ nói. Ông chỉ còn có một đại ca là người thân. Cũng không đành lòng nhìn đại ca mình tuổi già còn khổ sở.

" Chủ Nhân là vậy đó "

" ta biết rồi , thì ra ông nội đang lo lắng cho Ông Bác cả " Nguyên Tranh cũng nhận ra tâm tình của Nguyên Lão và Vương Thị không đúng , nên nhờ Quả Nhi vào phòng nghe lén ba người nói chuyện

" DL : các bạn nào biết cách xưng hô , Nguyên tranh với anh trai của ông nội là gì không? Người vn mình thì kêu ông bác , không biết danh xưng cổ đại thế nào , ta đọc nhiều truyện lắm nhưng cũng không nhớ được "

" Quả Nhi , ngươi cùng với ta vào không gian "Nguyên Tranh nghỉ ngơi một chút ánh mắt sáng lên hào hứng nắm lấy Quả Nhi lách vào không gian .

Sáng mùng ba , Vương Thị mừng rỡ đón nữ nhi về thăm mẹ đẻ . Nguyên Xuân đại cô của Nguyên Tranh . Nguyên Xuân khoảng năm nay hai ba tuổi cả người mặt một bộ y phục sạch sẽ nhưng bạc màu , tóc búi lên , gương mặt tròn có vài phần giống Vương thị nhìn rất thân thiện .Chồng của Đại Cô Lý Kiên Khoảng hai mươi lăm tuổi vóc người trung bình có vẻ nhỏ hơn không cao lớn lắm nhưng rắn chắc đen nhẻm , chân mày rậm gượng mặt chữ điền , cười ra có chút thật thà . Người nhìn biết tháo vát nhưng ít khôn khéo .

Sau khi vào nhà hỏi thăm từng người , Vương Thị mắt đỏ bừng nắm tay nữ nhi cùng cháu ngoại lên giường gạch ngồi nói chuyện .Lý Kiên cùng với Nguyên Lão và Thủ Mộc Thủ Văn.

Trần thị chuẩn bị trà nóng , đem một ít điểm tâm lên . Nguyên Xuân lấy chồng cũng gần bảy năm . có một nhi tử một nữ nhi . Nhi tử năm tuổi nữ nhi ba tuổi , cả hai nhìn cũng sạch sẽ , nhưng y phục có chút ngăn nhìn là biết không phải y phục mới . Nhìn trong điểm tâm trong khay , ánh mắt thêm thương nhưng không dám lấy ăn . Trần thị cười , đem mấy khối điểm tâm cùng mứt trái cây cho hai đứa . Cả hai nhìn Nguyên Xuân ánh mắt dò hỏi . Nguyên Xuân thương tiếc gạt đầu sao lại ngược ngàng nhìn Trần thị

" Cảm ơn đại tẩu , tụi nhỏ ít khi ăn vặt nên có chút ham ăn "

Vương Thị chưa xót thương tiếc nhìn hai cháu ngoại cùng nữ nhi .Nữ nhi mới gả đi mấy năm nhìn bàn tay chai sần , cả người xanh xao vàng vọt , Vương Thị nắm bàn tay của nữ nhi đau lòng nói

" Nương , Nhìn cả nhà cuộc sống bây giờ rất tốt , nữ nhi rất mừng , Cha và Nương cũng không còn khổ nữa , " Nguyên Xuân nhìn xung quanh tân phòng Nguyên gia vui mừng nói

" Đại nha , Lý gia bên kia vẫn tốt chứ " Vương Thị dò hỏi

" Nương , người không cần lo lắng , ta tốt lắm " Nguyên Xuân ánh mắt né tránh trả lời

" Tốt thật không ? người đừng có gạt ta , nhìn ba người các người y phục không phải là năm ngoái sau ? Lý gia điều kiện chẳng lẽ không thể mua nổi y phục mới cho tôn tử sao "

Vương Thị hơi giận nói

" Nương , mẹ chồng ta đang chuẩn bị cưới dâu cho tam đệ , nên năm nay cả nhà tiết kiệm một chút " Nguyên Xuân gượng cười nói

Nguyên Xuân từ nhỏ mặc dù là nữ nhi duy nhất của Vương thị , Nhưng cũng chịu không ít cực khổ , sau lại gả cho nhi tử nhà Lý gia ,mẹ chồng không khắc khe nhưng bản tính tiết kiệm ,Lý gia con lại đông , Trọng phu của Nguyên Xuân lại là Trương tử , Lý gia có năm mẫu ruộng tốt hai mẫu ruộng cạn .Cả nhà đều cùng nhau trồng trọt .Tiền bán thực bán đều là mẹ chồng Lý thị nắm giữ , chi tiêu trong nhà hết sức tiết kiệm . Nguyên Xuân làm dâu Lý gia mấy năm nhưng không có một đồng tiền riêng nào , nhà mẹ đẻ Nguyên gia lại khó khăn nên Nguyên Xuân cắn răng chịu đựng ít khi than thở về cuộc sống của mình .

Vương Thị đau lòng giận giữ , bà làm sao không biết Lý Thị là loại người nào , tuy không có khó khăn với nàng dâu , nhưng một người điển hình và cổ chài ra nước , rõ ràng Lý gia có điều kiện so với Nguyên gia nhiều lắm , Nhà lại nuôi heo nuôi gà tất cả đều là nữ nhi bà quán xuyến , vậy mà một miếng thịt một văn tiền cũng luyến tiếc bỏ ra . Nữ nhi bà sanh tôn tử trứng gà cũng chỉ ăn được vài quả đừng nói chi thịt gà . Bà có đau lòng cũng không có giúp gì được , nữ nhi đã gả đi là con nhà người ta , huống chi người ta không đánh không mắng chỉ là không cho ăn , bà có thể nói gì .

" Đại cô khỏe !" Nguyên Tranh bước vào thượng phòng nhu thuận chào Nguyên Xuân

" Đây là Tranh nha đầu sao ? xem tí ta nhận không ra , đúng là càng lớn càng xinh xắn . Đại bảo ,Bối nhi mau chào biểu tỷ đi " Nguyên Xuân vui vẻ nói

Đại bảo là tên ở nhà của Trương Tôn Lý gia , còn Lý Kim Bối là khuê danh của nữ nhi ba tuổi của Nguyên Xuân . Cả hai đang ăn say sưa điểm tâm của Trần Thị cho , Nghe nương gọi vội bỏ xuống giườngngồi nhát hướng Nguyên Tranh hô

" Biểu tỷ "

" Biểu tỹ "

Nguyên Tranh nhìn hai đứa nhỏ nhu thuận tuy không trắng ,không tròn nhưng cũng thập phần đáng yêu , nên ngọt ngào cười lại

" Đây là Đại bảo , Bối nhi sao ? thật ngoan . Nương tỹ sắp làm com xong rồi , cả hai ăn điểm tâm ít thôi , dành bụng ăn com , hôm nay nương tỹ làm rất nhiều món đãi đại cô và hai đứa "

" Đại tẩu khách sao quá , ta và hai cháu ăn gì cũng được , Nương kêu đại tẩu đừng bận rộn quá , ta ngại " Nguyên Xuân dễ chịu nói

" Không có gì khó làm . Chỉ mấy món ngày tết , ta làm nhiều một chút cho cô và mấy cháu ăn " Trần Thị bước vào nghe lời của Nguyên Xuân thì cười tay cầm chiếc khăn tay lau nói "

Bữa com Trần thị làm đãi cả nhà Nguyên Xuân thật phong phú , Một tô thịt kho tàu . gà hầm dưa chua , canh cải nấu xương heo . một đĩa hẹ xào với trứng . Một đĩa trứng chiên lớn , dưa chua củ cải . Thức ăn chia ra hai bàn . Nguyên Lão cũng Thủ Mộc Thủ Văn và Lý Kiên ngồi bàn ở Thượng phòng . Vương Thị cùng nữ nhi con dâu các cháu chen trên giường gạch quây quần dùng bữa .

Nguyên Xuân nhìn một bàn thức ăn , cũng thực tâm vui mừng cho nhà mẹ đẻ , Đại Bảo cùng Bối nhi năm nay ba tuổi nhỏ nhắn gương mặt hưng phấn thêm thường , Vương Thị gấp cho mỗi đứa một cục thịt kho tàu ,cả hai vui sướng cúi đầu từng ngậm ăn , miệng bóng lưỡng . Nguyên Tranh nhìn biểu cảm của hai đứa khiến nàng nhớ tới lần đầu tiên hai đệ đệ nàng ăn thịt gà cũng không phải là cái dạng này sao . Bữa com trôi qua vui vẻ đầm ấm , ai cũng no căng bụng thỏa mãn cả nhà Nguyên Xuân chơi thêm một lát nữa xế chiều thì từ giả ra về

Đại Bảo và Bối nhi hơi lưu luyến , ở đây thật nhiều đồ ăn ngon mà cả hai mới lần đầu được ăn nha .

Vương Thị lặng lẽ nhét ba lượng bạc vào tay Nguyên Xuân ,

" Nương ,Ta sống rất tốt , Tiền này người để dành cưới vợ cho Thủ Văn , ta không thể nhận " Nguyên Xuân từ nhỏ tới lúc gả đi cho người bây giờ cũng chưa từng cảm riêng trông mình được một lượng bạc huống chi là ba lượng .nên hoảng sợ từ chối

" Nữ nhi ngọc , Thủ Văn nương tất phải lo , năm nay cả nhà cũng mua thêm vài mẫu ruộng , người không cần lo lắng , cái này nương cho người cũng đã bàn qua với cha người cùng vợ chồng lão đại . Người yên tâm cầm , phải có chút tiền trong người phòng thân . Từ lúc người gả đi tới bây giờ Nương không có gì cho người và hai cháu " Vương Thị nói tới đây thì nghẹn lại ,

" Nương , ta hiểu mà , ta không hề trách người , cuộc sống của người không dễ dàng gì .dù Nương hấn tính có chút tiết kiệm , nhưng cũng không đến nỗi , ta ráng vài năm nữa hôn sự của đệ hấn xong xuôi , cả nhà phân riêng sẽ đỡ hơn thôi . " Nguyên Xuân ôm vai Vương thị an ủi nói .

Rốt cuộc dưới nài nỉ của Vương Thị , Nguyên Xuân cũng nhận lấy bạc . Trần Thị còn gói rất nhiều điểm tâm cho Đại Bảo Bối nhi mang về ăn , cả hai vui sướng ôm khư khư trong người . Vương Thị còn tặng thêm hai mươi quả trứng gà cùng một cặp gà mái mập mập cho Lý Kiên đem về . Gà ở nhà nuôi không mau lớn như vậy , Nguyên Tranh đem thả vào trong không gian , Thời gian trong đó rất nhanh , nên cả nhà đều có thể ăn trứng gà thịt gà mỗi ngày .

Tiền một nhà Nguyên Xuân đi , tết cũng qua ,thời tiết ấm dần lên , mọi người chuẩn bị trồng trọt , Nguyên Tranh ngày sanh cũng đến gần !

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sanh con

Nguyên Tranh trở dạ vào một buổi sáng , sau khi cả nhà Nguyên gia ăn sáng xong . Nguyên Thủ Mộc ,cùng Nguyên Thủ Văn ra đồng làm việc , mười mấy mẫu ruộng hai người đang chuẩn bị gieo giống xuống , mấy ngày nay Nguyên Lâm cũng tới phụ giúp cùng xới đất , Nguyên Lão cũng ra làm .

Vương Thị ở nhà chăm sóc đám gà cùng mấy con heo . Trần Thị lo com nước đem ra ruộng cho mấy người Nguyên Thủ Mộc . Hai đệ đệ nhỏ thì lo việc cắt rau cho heo ăn . Cả nhà bận đến nỗi chân không chạm đất , Chỉ có Nguyên Tranh là rảnh rỗi nhất , vì gần tới ngày sanh , thân thể nặng nề , chân hay bị chuột rút Nguyên Tranh ở trong phòng trốn vào không gian mới cảm thấy đỡ hơn .

Sau khi cả nhà ăn sáng xong tản ra làm việc .Nguyên Tranh đứng lên đi vào phòng , tính vào không gian , dạo này nàng kêu Quả Nhi tìm kiếm hạt giống được liệu để trồng . Trong không gian cũng có một cuốn sách chỉ dẫn phối được liệu trị các bệnh thường gặp . dù chữ hơi khó đọc , nhưng ở hiện đại nàng cũng đã học chữ được vài năm . rảnh rỗi nàng vẫn luyện chữ ở thời đại này .

Vừa bước vào phòng Nguyên Tranh cảm thấy bụng mình động mạnh . cơ bụng căng cứng gò lên , lại cảm thấy có dòng nước ấm từ hạ thân chảy ra , con

đau bụng lại quặn lại từng chập . Khiến Nguyên Tranh không thể không ngồi xuống mà ôm bụng , mồ hôi túa ra . Nàng không kim được nỗi đau mà rên lên .

Trần Thị bước vào thấy nữ nhi ngồi trước cửa phòng ôm bụng rên rĩ thì hoảng sợ . " Tranh nhi , đây là làm sao ? "

" Nương , bụng ta đau quá " Nguyên Tranh thở hổn hển nói

Lúc này Trần thị mới nhìn tới hạ thân ướt đầm của nữ nhi , bưng tỉnh bà đỡ Nguyên Tranh vào phòng nằm trên giường trần an . " Xem tiểu bảo muốn ra rồi , người nằm đây đợi , ta ra kêu bà nội tới giúp đỡ "

Vương Thị nghe cháu gái sắp sanh , bình tĩnh kêu Trần thị mời bà mụ . Bà chuẩn bị khăn sạch , kéo, nấu một nồi nước . Đem tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng , Nguyên Tranh nằm trong phòng cắn răng con đau càng lúc càng dồn dập khiến nàng chỉ muốn la hét .

" Ráng chịu đựng đừng la , lo giữ sức , " Vương Thị lau mồ hôi cho Nguyên Tranh nhắc nhở

Trần Thị chân bước một thành ba bước đi về phía thôn . Bà mụ ở thôn Trường Xuân là Lý Thị là bà đỡ duy nhất của thôn Trường Xuân đỡ đẻ cũng gần hai mươi năm nay , cũng rất mất tay . Nhưng không may lúc Trần Thị đến thì Lý Thị đã đi đỡ cho Thai phụ khác bên thôn Hà Xuân rồi , Nghe nói là một nhà giàu nên hào phóng mời bà ở đó trong mấy ngày phụ nhân đó gần sanh .

Trần Thị gấp tới nỗi không biết làm sao , nữ nhi bà là sanh con đầu lòng không có kinh nghiệm , Bà với Vương thị mặc dù đã từng sanh nở , nhưng cũng không dám mạo hiểm mà đỡ cho nữ nhi của mình .

" Vị phu nhân này xem ra đang rất lo lắng không biết có chuyện gì ? " Trần Thị đang hoang mang thì bỗng có một giọng nữ nhân trầm ổn vang lên

Xoay người lại mới thấy một nữ nhân tầm hai mươi tuổi , gương mặt dễ nhìn ánh mắt trầm tĩnh nhìn bà thân thiện , trên người mặc bộ y phục màu xanh đậm , gọn gàng tóc búi cao lên đội mũ . trên vai quấy một hòm thuốc . Trần Thị nghi hoặc .

" Ta là nữ đại phu , vừa mới khám bệnh cho một nhà gần đây trên đường đi về , không biết có giúp gì được cho phu nhân không ? " Thấy ánh mắt nghi hoặc của Trần thị nữ đại phu cười lên tiếng

" Nữ đại phu , vậy người có thể đỡ sanh không ? nữ nhi của ta đang trở dạ , bà mụ lại không có nhà " Trần thị gấp gáp hy vọng nói

" đỡ đẻ ta biết , mời phu nhân dẫn đường , " Ánh mắt của nữ đại phu lóe lên , cũng vội vàng nói

Hai người bước nhanh về Nguyên gia , Trong phòng Nguyên Tranh đau gần như chết lặng , hạ thân máu đã chảy ra . Quả nhi trong không gian cảm thấy bất an bước ra , thấy Chủ Nhân như vậy lo lắng im không tiếng động cất tay mình nhỏ vài giọt máu vào miệng Nguyên Tranh . Nguyên Tranh đang kiệt sức nhờ mấy giọt máu của Quả Nhi cơ thể bỗng nhẹ đi sức lực như hồi phục . Vương Thị ở bên cũng đang lo lắng trong ngóng nhìn ra ngoài cửa .

Trần Thị cũng nữ đại phu bước vào , Vương Thị mừng rỡ nhìn thấy không phải Bà mụ Lý thì thối nản . " Nương Bà mụ Lý không có ở nhà đây là nữ đại phu " Trần Thị vội vàng nói dẫn Nữ đại phu bước vào phòng .

Nữ đại phu bước vào vội vàng bắt mạch cho Nguyên Tranh xong thở phào nhẹ nhõm . Tay xoa nhẹ trên bụng Nguyên Tranh , nhìn xuống hạ thân dùng một cây dao nhỏ hơn qua lửa . Trầm giọng nói

" Chuẩn bị sanh , đứa nhỏ đã muốn ra , xin mọi người ra phòng đóng cửa lại "

Nguyên Tranh cảm thấy hạ thân đau rất , mùi máu tươi xông lên , giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của nữ đại phu vang lên

" Nào bắt đầu , hít thở sâu và rặn "

Nguyên Tranh mơ hồ cảm thấy máu làm theo lời nói . đến khi tất cả sức lực sắp cạn thì một vật thể trong người trôi ra , nàng cảm thấy thân mình như thoát đi cả người nhẹ nhõm một nỗi nhấm nhát . bỗng tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên vang dội . Nguyên Tranh khòe miệng cong lên mí mắt không ngăn được nặng nề thiếp đi .

Ngọc Cầm chính là nữ đại phu ôm lấy tiểu bảo đỏ hồng lau sạch sẽ cắt rốn cho đứa bé , thận trọng bắt mạch cho đứa bé . Một tiểu bảo khỏe mạnh mập mạp ánh mắt đen láy nhìn nàng , làm Ngọc Cầm quanh năm không biết tình cảm không khỏi thấy mềm mại . Chủ Nhân ra lệnh cho cô phải tiếp cận cô nương Nguyên gia đang sắp sanh . Nàng hiểu ý thuật nên giả dạng làm nữ đại phu dạo , mấy ngày nay vẫn khám chữa bệnh cho mấy người trong thôn . Nhưng vẫn lưu ý động tĩnh bên nhà Nguyên gia . Nhìn thấy Trần Thị gấp gáp hướng nhà bà mụ , cô ta biết cô nương Nguyên gia sắp sanh nên tiếp cận .

Cô không biết tại sao chủ nhân quan tâm đứa trẻ của cô nương này . Chẳng lẽ ...? một ý nghĩ lướt qua đầu là cô kinh sợ . Lại nhìn đứa bé đáng yêu trong tay thì ánh mắt phức tạp .

Trần Thị cùng Vương Thị nghe tiếng đứa bé khóc thì mừng rỡ mở cửa bước vào . Ngọc Cầm đưa đứa bé cho họ , bắt mạch cho Nguyên Tranh hai mẹ con đều bình an . Trần Thị cùng Vương Thị thở phào . Trần Thị cảm kích trả tiền cho nữ đại phu tiền ra tới cổng . Nguyên Lão cùng Nguyên Thủ Mộc , Thủ Văn hay tin Nguyên Tranh sắp sanh đều vội vàng chạy về . Thấy tiểu bảo nằm trong tay Vương Thị ai cũng cười toet toét .

"Chủ nhân, cô nương Nguyên gia đã sanh một tiểu bảo rất khỏe mạnh. mầu tử đều bình an, nô tỳ đã cẩn thận bắt mạch cho đứa bé không hề có dị thường nào!" Ngọc Cầm kính cẩn báo cáo

"Thật, đứa bé đó thật sự khỏe mạnh" Lâm Khiêm không đợi Đông Vũ Mặc lên tiếng kích động nói

Đông Vũ Mặc liếc nhìn bộ dáng của Lâm Khiêm cũng không nói gì, Nhưng trong nội tâm của hắn đã nổi lên phong ba, bàn tay để dưới bàn làm việc nắm chặt lại chứng tỏ cảm xúc của hắn bây giờ

"Ta biết rồi, ngươi hãy tiếp tục quan sát bảo vệ đứa bé đó, có gì báo lại cho ta biết" Đông Vũ Mặc bình tĩnh nói

"Vâng, nô tỳ đã biết"

"Đồng gia, thật quá tốt rồi, Người..."

"Lâm Khiêm" Đông Vũ Mặc cắt ngang cơn kích động của hắn

"Ngươi hãy tìm hiểu tin tức của Giang Dược Sư, bây giờ đang ở đâu, ta muốn gặp ông ta" Đông Vũ Mặc ánh mắt lóe sáng nói.

Nguyên gia ai cũng vui vẻ đón thành viên mới, Nguyên Lão đặt tên cho Tôn tử nhỏ là Nguyên Thủ Bản, nhũ danh là Bản Bản, Nguyên Tranh lần đầu còn ngỡ ngàng ôm tiểu Bản Bản nhưng khi ôm vào lòng cho Tiểu Bản Bản bú sữa, bỗng cảm giác yêu thương thân thiết tương liên trong người trỗi dậy, làm lòng cô mềm mại không thôi, thật kì diệu đây là bảo bối của cô, một bảo bối từ trong người cô đi ra. nhận thức được điều ấy Nguyên Tranh bỗng cảm thấy mình trưởng thành.

Trong Thôn Trường Xuân cũng hay tin. Tình cảnh của hai mẹ con Nguyên Tranh cũng xấu hổ, dù cho Thôn Trường đã không truy cứu nhưng những người trong thôn ai cũng khinh thường. Nhưng Nguyên gia bây giờ đã tốt hơn nên mấy nhà giao hảo với Nguyên gia cũng đến chúc mừng. Nhà Trương thị, nương tử Trương Sâm, nhà Nguyên Lâm cũng đến đưa lễ sửa cho tiểu Bản Bản. Đại cô Nguyên Xuân cũng đến đưa hai bộ đồ hai đôi tất nhỏ cho tiểu Bản Bản.

"Ta nói đứa bé này thật xinh đẹp, mấy người xem. hai mắt đen láy, da trắng nõn, trán rộng, môi hồng, nhìn thật đáng yêu, ta chưa thấy đứa bé nào xinh đẹp như vậy" Trương Thị nhìn Tiểu Bản Bản yêu thích không thôi.

Trần Thị, Vương Thị ai cũng cười như đóa cúc nở, tôn tử nhà mình được người khen ai không vui nha.

Nguyên Tranh cười dịu dàng nhìn bảo bối, Tiểu Bản rất ngoan, bú xong sẽ ngủ, rất dễ chịu ai ôm cũng không lạ, nhìn ai cũng cười, ánh mắt linh động nhìn tới nhìn lui. Thật khiến cả nhà yêu thích ai cũng dành ôm. Nguyên Lão rảnh rồi sẽ vào nhìn một chút xong lại hôn hờ đi ra. Hai đệ đệ lúc nào cũng chiếm đóng trong phòng Nguyên Tranh nhìn cháu, tới khi Trần Thị nhắc nhở mới luyến tiếc lui ra.

Quả Nhimấy ngày nay thừa lúc không có ai trong phòng luôn quần quýt bên Bản Bản, kì lạ thay mỗi khi Quả Nhi nói chuyện Bản Bản sẽ hướng ánh nhìn về giọng nói của Quả Nhi. Nguyên Tranh ngại hoặc có phải Tiểu Bản nghe được giọng của Quả Nhi.

Nguyên Tranh sanh xong, ngày gieo giống cũng đến, Nguyên gia đàn ông lại bận rộn. mười mẫu ruộng tốt, Nguyên Lão cho gieo năm mẫu lúa nước cùng lúa mỳ. ở Thôn Trường Xuân lúa nước gieo được hai đợt trong một năm, trong khi lúa mỳ chỉ một lần, mặc dù lúa mỳ tinh quý, nhưng gieo trồng không khéo sản lượng ít khi được tốt. nên mọi người cũng chỉ thích gieo lúa nước là lương thực chủ yếu. Ba mẫu ruộng cạnh trồng một mẫu ngô, khoai một mẫu, còn lại trồng đậu tương.

Nguyên Lâm mấy ngày này cũng qua phụ giúp Nguyên Thủ Mộc Thủ Văn, gieo hạt giống xuống nhà hắn có năm mẫu ruộng cạnh, để trồng ngô, và khoai, một ít gạo tẻ, gieo sau cũng được. Mỗi ngày làm xong Nguyên Lão trả tiền công nói thế nào cũng không chịu nhận, đành kêu Trần thị gói diêm tằm, cùng với gạo trắng vài con gà cho hắn đem về. Đối với hắn làm nông đã quen, phụ giúp nhà tam thúc mình "Nguyên Lão" mấy ngày cũng không tính là gì, huống chi mỗi bữa đều được ăn cơm trắng với thịt đối với hắn là đủ. Nay Tam Thúc lại kêu tiểu tẩu gói cho hắn nhiều lương thực như vậy khiến hắn ngại ngùng, xấu hổ.

"Nguyên Lâm. mấy ngày nay ngươi phụ tam thúc không ít việc, cũng vất vả, mấy thứ này cũng là trong nhà có được, ngươi đem về bồi bổ cho cha ngươi. Nếu ngươi không nhận sau này Tam thúc sao còn dám nhờ ngươi giúp đỡ" Nguyên Lão nghiêm nghị nói

"Tam thúc đều là người nhà, ta một chút cũng không vất vả, đều đã quen. Cái này nhiều quá, ta không dám nhận" Nguyên Lâm nhìn túi gạo trắng hơn hai mươi cân, bột mỳ mười cân, còn có hai mươi trứng gà hai con gà mái, cái này cũng quá nhiều đi, phải biết gạo trắng cũng mất hết gần ba mươi văn một cân. bột mỳ trắng này càng đắt, cái này bán ra cũng bội tiền, làm sau hắn dám nhận nha.

" Nguyên Lâm ca . Ca cũng nói đều là người trong nhà . Đại bá trong người mang bệnh , cần tâm bổ nhiều ,Ca cũng đừng khách sáo nữa . lần sau nếu có việc nhờ ca giúp đỡ ta cũng ngại mở miệng nha " Nguyên Thủ Văn cười nói

Nguyên Lâm không từ chối được đành ngưng ôm bao lương thực về , trong lòng kích động , số lương thực này để dành cho nương với phụ thân ăn cũng một thời gian dài . Trong lòng cảm khái nhà Tam Thúc bây giờ đã tốt lại đôi với hắtốt như vậy, xem ra lần sau Tam Thúc cần hỗ trợ hắtốt nhất định dốc sức làm mới được .

Cả thôn Trường Xuân bận rộn gieo giống xong , Mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm .Trần Thị mấy hôm nay tính bàn chuyện nhà Tú Mai với Vương thị . Nhưng đừng một cái thôn trường Xuân xảy ra chuyện .

Tú Mai nhà họ Triệu bị người ta bắt làm thiếp .

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phận nữ nhi

" Tú Mai bị bắt làm thiếp " Chuyện gì xảy ra nha . Trần thị kinh ngạc muốn tìm hiểu , thì Trương Thị đã hấp tấp chạy tới , không kịp vào nhà mà đứng trước cửa rào nói những gì mình biết .

Số là Tú Mai mỗi tháng vẫn lên thị trấn hốt thuốc cho phụ thân vài lần . Vì Triệu Lâm bị thương ở chân động gân cốt lâu lành , trời lạnh vẫn thường đau nhức . nên phải uống thuốc thường xuyên .

Tú Mai lớn lên cũng xinh đẹp vì vóc dáng giống nương mình Trần Tú . Nhưng từ khi Trần Tú làm ra chuyện gièm pha , Tú Mai tình tình cũng thay đổi , tự ti rụt rè , nói chuyện cũng nhút nhát , chỉ chăm lo việc trong nhà và chăm sóc cho Phụ thân, y phục cũng không để ý quanh năm mặc vài bộ đồ sờn vai , mái tóc luôn che cả nửa gương mặt , nói chuyện hay cúi đầu , bộ dáng không đặc sắc nên không ai chú ý .

Ai biết về ngoài không có gì xinh đẹp lại tình cờ bị người để ý . Kim Bao Tiến là một chủ cửa hàng bán tạp hóa lương thực trên Thị Trấn Trường Xuân . Hắn ta năm nay cũng gần ba mươi tuổi đã cưới nương từ hơn mười năm nhưng vẫn chưa có nhi tử . Nương Tử hắn là Lã Thị người khôn khéo lợi hại , nhà mẹ đẻ cũng buồn bán nên về là Kim gia giúp Kim Bao Tiến không ít , dù chưa sanh con nhưng cũng không ai dám nói nặng nhẹ nàng ta .

Hai lão Kim gia cũng nôn nóng ôm tôn tử không ít lần nhắc nhở ,Thời gian qua lâu , Lã Thị cũng không thể kêu ngoa nữa , phải biết thời đại này nữ tử cưới về nhiệm vụ quan trọng là sanh con cho trượng phu nói dối , Nàng ta cùng Kim Bao Tiến xem đại phu mới biết là cơ thể nàng ta không thể có thai được . Lúc này Kim gia mới lo lắng oán hận , đòi thôi Lã Thị để nhi tử mình cưới vợ khác . Nhưng Kim Bao Tiến là một người nhát gan , làm ăn lại không biết , mấy năm nay chuyện làm ăn đều một tay Lã Thị lo liệu , hắn thì chỉ sung sướng ăn ngon mặt đẹp đã quen, nên e ngại cũng không muốn buông tay Lã Thị .

Cả nhà Kim gia bàn bạc , Lã Thị chấp nhận cho chồng mình nạp thiếp để sanh con cho Kim gia . Lã Thị chú ý tìm kiếm tình cờ mới phát hiện ra Tú Mai , vì cửa hàng nhà Kim gia đối diện với nhà thuốc Tú Mai thường mua.

Tú Mai năm nay cũng gần mười bảy tuổi , vóc dáng cũng không gầy gò lắm , phát triển cũng đầy đủ của người thiếu nữ cần có , mảnh mai mà đầy đặn . Lã Thị thăm dò cũng không khó khăn để biết gia cảnh nhà Tú Mai , Nàng ta rất hài lòng , một người như vậy rất dễ bị nàng ta nắm trong tay , lại giỏi giang chịu khó làm không ít việc , càng nghĩ càng vừa lòng nên bàn bạc với chồng mình .

Bao Kim Tiến thấy vóc dáng trẻ trung mềm mại của Tú Mai từ xa thì cũng vừa bụng , tuy rằng không nhìn thấy gương mặt . Một lần vô ý đụng chạm thấy làn da trắng nõn ánh mắt đen láy thì Hắn ta thấy rụt rịt , quyết định chọn Tú Mai làm thiếp .

" Triệu lão gia huynh , ta biết ngài chỉ có một khuê nữ , trong lòng luyến tiếc , nhưng nữ nhi lớn đều phải gả cho người nha . May mắn Khuê nữ nhà người được lọt vào mắt Bao Kim gia , Chủ tạp hóa lương thực lớn nhất nhì trấn Trường Xuân , dù chỉ là thiếp nhưng chỉ cần sanh cho ngài ấy một tôn tử béo mập thì lo gì không được Kim gia coi trọng . Khuê nữ ngài được gả vào nhà phú quý Triệu lão gia cũng được thom lây .

Triệu Lâm tức giận hai nắm tay run run nhìn bà mai không ngừng khua môi múa mép .

Ánh mắt Triệu Lâm lạnh lẽo nhìn bà mai , rồi chuyển qua nữ nhi đang đứng cuối gặm mặt . Triệu Lâm nén tức giận gần giọng hỏi

" Nữ nhi của ta quanh năm đều quanh quẩn trong thôn , không biết tại sao lại được Bao gia nhìn trúng ?

" Ta nói cũng là nhân duyên lão thiên định nha . Tú Mai cô nương lên trấn hốt thuốc đều đi ngang qua cửa hàng Bao gia , Bao lão gia nhìn thấy Tú Mai cô nương đoan trang hiền thực , nên mới để trong lòng " Bà mai nói tới đây thì lấy khăn che miệng cười mập mờ nhìn Tú Mai

Tú Mai trong lòng vừa thẹn vừa giận, nàng nhớ tới gương mặt nham nhở đáng khinh của Bao Kim Tiến và ánh mắt sắc bén của vợ hắn ta mỗi khi nàng đi ngang qua thì rùng mình .

Tú Mai ngược cặp mắt trong mong cầu xin Triệu Lâm từ chối , nàng không muốn làm thiếp , càng không muốn bỏ lại phụ thân một mình.

Triệu Lâm bắt gặp ánh mắt nữ nhi , gương mặt ấy khiến cho hận ý trong lòng dâng lên . Ánh mắt lạnh lẽo lửa giận bùng lên . Tú Mai thấy thì run sợ vội cúi đầu xuống

" Ta cần vài ngày suy nghĩ, ngươi hãy về trước đi " Triệu Lâm lạnh nhạt đuổi khách

Bà mai nghe giọng điệu hờ hững của Triệu Lâm thì cụt hứng , tính nói thêm vài câu , nhìn thấy gương mặt âm trầm của Triệu Lâm thì hơi sợ , giả vờ cười nói

" Được , được Triệu lão gia từ từ suy nghĩ , ta xin về trước vậy , Bao Kim gia có dặn Tú Mai cô nương khi nào lên trấn nhớ ghé cửa hàng Bao gia , ngài ấy rất mong Tú Mai cô nương đâu " Bà mai nói xong liếc nhìn Tú Mai một cái cười âm hiểm lắc mông ra khỏi Triệu gia .

Trong phòng không khí bỗng xuống thấp Tú Mai rùng mình nỗi sợ trong lòng dâng lên . Cô cảm nhận Phụ thân đang rất tức giận

Từ khi nương rời đi , tính tình của phụ thân cô trở nên thất thường , luôn hằn học tức giận vô cớ . Tú Mai luôn luôn làm cho mình ít xuất hiện trước mặt phụ thân . Tránh ông nhìn thấy gương mặt cô mà tức giận.

Tú Mai sờ tới gương mặt mình chua xót . Đã từng cô rất vui về hạnh phúc vì có gương mặt giống nương . Nhưng bây giờ cô chỉ muốn giấu đi càng ít người thấy càng tốt . Không khiến người khác cũng như phụ thân nhớ tới người đàn bà đó .

Người đàn bà khiến cho Tú Mai căm hận nhưng luôn luôn không thể quên được . Chắc Phụ thân cũng như vậy đi ...

" rầm "

Một tàn thuốc làm từ cây bay thẳng qua xướt ngang qua mặt cô đau nhói . Tú Mai giật mình đau đớn ôm má ánh mắt không thể tin hoảng sợ nhìn phụ thân

" Ngươi muốn đi , bây giờ tới ngươi cũng muốn đi " Triệu Lâm âm lãnh nói

Tú Mai ánh mắt rung rung hốt hoảng không hiểu

" Tú Mai ngươi muốn giống nương ngươi , cảm thấy ta là gánh nặng . Muốn đi làm thiếp cho Bao Kim gia , đúng là mẹ nào con đấy , đều tiện như nhau . "

Triệu Lâm tức giận tàn nhẫn nói

Tú Mai mặt đầm nước mắt không ngừng lắc đầu

" Cha , không phải như vậy , nữ nhi không có "

" Còn không thừa nhận , tại sao trên trấn bao nhiêu người . sao Bao Kim gia lại để ý tới ngươi . Nhưng rất tiếc một khi ngươi còn là Triệu Lâm ta nữ nhi , thì ngươi đừng mong làm những chuyện vô liêm sỉ như nương của ngươi trước mặt ta "

Triệu Lâm giận giữ hét lên , ném tất cả đồ gần kề xuống dưới đất

Tú Mai nhìn phụ thân đang điên cuồng tức giận , gương mặt cô bị thương Trong lòng lạnh lẽo . Trong mắt của Phụ thân cô không phải là nữ nhi của ông ta càng giống một kẻ thù hơn. Tú Mai tuyệt vọng chạy ra khỏi nhà .

Tú Mai nhảy sông !

May mắn được người bắt gặp vớt lên từ sông Hà Giang , thôn trường xuân oanh động Mọi người tập nập đứng trước Triệu gia hiếu kỳ bàn tán

" may là được cứu kịp thời , thân mình bị nhiễm lạnh , tạm thời uống vài thang thuốc giữ ấm cơ thể , sẽ không sao " đại phu bắt mạch xong viết đơn thuốc đưa cho Triệu Lâm

Triệu Lâm cầm lấy , trả tiền cho đại phu , từ khi ông ta hay tin nữ nhi tự tử tới được người cứu đem về nhà luôn trầm mặc

Tú Mai vẫn đang mê man . Trương thị cùng mấy phụ nhân chạy qua chăm sóc cho Tú Mai .

"đứa nhỏ này ,cókhổ gì mà đến nỗi không thiết sống như vậy " vừa lau người cho Tú Mai bằng nước ấm Trương Thị đau lòng nói

" Triệu Lâm ! đệ đừng trách ta nhiều chuyện . đứa nhỏ Tú Mai này ta cũng nhìn nằng lớn lên , ngoan ngoan hiền lành lại hiếu thảo . Trong nhà người lại đơn chiếc , có chuyện gì không giải quyết được đến nỗi đứa nhỏ ngoan như vậy phải tìm chết "

Mặc xong bộ đồ khô ráo cho Tú Mai đắp chăn giữ ấm Trương Thị bước ra bức xúc nói

" Trương Tẩu đã làm phiền rồi . Triệu Lâm ta xin cảm ơn , Triệu Lâm khách sáo nói không để ý Trương Thị chất vấn

" Lâm đệ ta cũng nghe chuyện bà mai đến nhà hỏi Tú Mai , đệ trăm ngàn lần đừng đáp ứng nha , Tú Mai là nữ nhi tốt đệ nên để tâm nhiều hơn " Trương thị ngập ngừng một hồi lâu không nhận được nói

" Ta biết " sắc mặt Triệu Lâm khó coi nhưng vẫn trả lời

Trương Thị thấy Triệu Lâm không kiên nhẫn , cũng ngượng ngừng không nhắc tới nữa , dù sao là chuyện nhà người ta , bà dù thương tiếc cho Tú Mai cũng xen vào được .

Nguyên gia cũng nghe tin . Trần Thị thờ dài nhắc lại chuyện trước đây với Vương thị

" Nàng talà một đứa bé ngoan , nếu kết với Thủ Văn cũng không tệ , không ngờ lại xảy ra chuyện , hy vọng là tai qua nạn khỏi " Vương Thị thương tiếc nói .

Đối với bà chọn nàng dâu chỉ cần là người thật thà chịu khó , tính nết khôngđanh đáchưa ngoa . Nguyên gia chỉ có hai đứa con trai , sẽ không ra riêng nênbà cần một nàng dâu như Trần Thị vợ lão đại . Có như vậy gia đình mới êm ấm vui vẻ .

Đó là lý do tại sao bà không thích Triệu ngọc Dung nhà Liễu thị .Từ đầu xuân vừa ăn tết xong Liễu thị lại đánh tiếng bà mai tới Vương thị lần này chấp nhận gả nữ nhi yêu quý của Mụ ta qua làm dâu Nguyên gia , thêm ba mẫu ruộng tốt làm của hồi môn theo . Vương thị dờ khóc dờ cười khéo léo từ chối , bản tính bà hiền lành ít tranh chấp với ai , nhưng cũng không chịu nỗi người da mặt dày như vậy .

Liễu thị trong mấy tháng nay vẫn luôn nhờ bà mối chiêu con rể , nhưng người mụ ta chọn thì không đồng ý ở rể , còn người chịu ở rể thì mụ lại chường mặt , sắp thấy nữ nhi đang gần hai mươi , thanh danh vì chuyện lần trước cũng không được tốt , làm mụ cũng lo lắng không thôi .

Đùng một cái Nguyên gia phát lên , xây nhà mua đất làm ai cũng thêm muốn ghen tỵ .

Liễu thị từ xa nhìn thấy ngôi nhà mới khang trang cùng mười mấy mẫu ruộng tốtcủa Nguyên gia , lại nhìn tới Thủ Văn tuần tú lịch sạchra cưới nàng dâu , làm mụ lại nổi tâm

Mụ cứ nghĩ nữ nhi nhà mình tướng mạo không kém lại cho nhiều của hồi môn một chút , Nguyên gia lần trước từ chối vì không chịu nữ tử ở rể , lần này mụ chấp nhận gả con gái qua , Nguyên gia lý nào lại từ chối.

Nhưng làm cho mụ ta tức giận không thôi vì Vương thị một lần nữa từ chối .

—

—

—

Tú Mai tỉnh lại vào nửa đêm , thấy một bóng người ngồi lặng lẽ trên đầu nhìn thì giật mình , nhìn thấy rõ gương mặt phụ thân thì hốt mất chưa xót nước mắt không kìm được từng giọt rơi xuống , cổ nén tiếng khóc thành những âm thanh vỡ vụn nghẹn ngào .

" Tại sao lại làm như vậy ? , vì ta không cho người làm thiếp Bao Kim gia sao ? " giọng Triệu Lâm khàn khàn mệt mỏi

Tú Mai trong bóng tốinức nở không ngừng lắc đầu , Triệu Lâm không thấy chỉ thờ dài mạng đậm bi thương đứng lên

" Thôi tùy người , muốn làm gì thì làm "

" Cha ,người thật sự không cần nữ nhi nữa sao?" Tú Mai âm thanh mũi nghẹn ngào hỏi

Triệu Lâm bóng lưng cứng lại

" Từ khi nương đi , người đã không cần ta , dù ta luôn luôn ở bên cạnh, người cũng không quan tâm , ta luôn cố tự an ủi mình chỉ cần luôn cố gắng có

một ngày phụ thân cũng sẽ như ngày xưa mà yêu thương ta .

phụ thân dù nương không cần nữ nhi, nhưng ta không sao vì ta luôn nghĩ ta còn phụ thân, Nhưng nếu cả phụ thân cũng chán ghét ta, nữ nhi biết làm thế nào ?" Tú Mai đau lòng khóc nức lên

Triệu Lâm nghe tiếng khóc của nữ nhi gương mặt thống khổ ánh mắt chua xót .

Ông bỗng nhớ tới ngày nương từ ông sanh ra Tú Mai , nhìn con gái nhỏ nhắn đáng yêu ông nâng niu yêu thương như bảo vật , rồi Tú Mai của ông biết bò biết đi , lần đầu tiên nương nghịu gọi phụ thân, hay những buổi chiều ông đi săn về trước cửa luôn có bóng dáng nhỏ nhắn đứng đón ,vừa nhìn thấy mặt phụ thân đã chạy ra mừng líu ríu gọi . Khi đó ông thật hạnh phúc , nương từ xinh đẹp nữ nhi ngoan ngoãn .

Từ lúc nào mà cuộc sống của ông lại trở nên như vậy , nhìn một chân đả mắt của mình , lại nhìn tới Tú Mai đang nức nở .bao lâu rồi ông chưa từng thật tâm quan tâm tới .Nữ nhi của ông đã lớn nhưng không có nét tươi vui của thiếu nữ đang xuân thì , mà gầy gò xanh xao ánh mắt nhìn ông lúc nào cũng lầy lỏn nhưng lại sợ hãi , khát vọng tình thương nhưng không dám tới gần.

Mấy năm nay ông luôn sống trong nỗi oán hận vì sự phản bội . Ông trút tất cả hận ý tuyệt vọng lên người nhỏ bé của nữ nhi ông. Hôm nay nhìn thấy gương mặt tuyệt vọng của Tú Mai chạy khỏi nhà , hay thân thể lạnh giá sắc mặt tái nhợt được người cứu từ tay tử thần đem lên. Triệu Lâm bỗng tỉnh ngộ , hoảng sợ lo lắng cùng áy náy trăm cảm xúc giằng co khiến một đêm nay ông không thể ngủ được , lẳng lặng ngồi đầu giường mà nhìn nữ nhi đang ngủ .

Hít một hơi thở sâu ngăn bao cảm xúc phức tạp trong lòng , Triệu Lâm cất giọng khàn khàn âm thanh như nghẹn lại

" con là nữ nhi của ta !"

" Phụ thân , ta không muốn gả đi , càng không muốn làm thiếp , Người đừng gả ta đi . Nữ nhi còn muốn ở bên chăm sóc cho người"

Tú Mai đang hoảng hốt căn bản không nghe được Phụ Thân nói gì chỉ biết lẩm bẩm cầu xin

Triệu Lâm nhìn thấy nữ nhi hoảng sợ chỉ biết bắm vú cầu xin ông . Đau lòng tự trách lại cuộn cuộn dâng lên trong lòng . Triệu Lâm ông có xứng đáng làm một phụ thân

" Người hãy nằm nghỉ ngơi . Yên tâm nếu không muốn thì không sẽ không gả "

Triệu Lâm dịu giọng nhẹ nhàng nói xong lại bước khập khiễng ra khỏi phòng .

Tú Mai ngơ ngác một lúc không kịp phản ứng . Sau lại nở nụ cười vui sướng nước mắt lại rớt xuống .

Chuyện Tú Mai làm thiếp bị ngừng lại

Bao kim Tiến nghe tin Tú Mai không chịu làm thiếp mà tự sát ,làm hấn ta hoảng sợ không thôi . Có nhiều người trong thôn đồn đãi nhà hấn ý thể cường ép dân nữ nhà lành . Nhiều người khinh bỉ không ghé mua đồ ở cửa hàng nhà hấn . Bao Kim hai Lão gia cũng lo lắng không thôi , vội mời bà mai cùng lễ vật đến bồi tội với Triệu gia , lại bị Triệu Lâm ngăn ở cửa . Triệu Lâm tuyên bố cho dù nữ nhi của hấn có gả cho cửa nhỏ nhà nghèo nông thôn cũng không làm thiếp cho người . bà mới đành xám xịt trở về . Bao kim gia cũng đành ngậm miệng mà lo cho sinh ý của cửa hàng .

Qua chuyện của Tú Mai thôn Trường Xuân lại yên bình .

Tiểu Bân nhi của Nguyên gia đã ra tháng , bộ dáng càng ngày càng trắng trẻo mập mạp , ánh mắt lanh lợi gặp ai cũng nhoẽn miệng cười khoe hàm nướu hồng ra .Thật sự là tâm can bảo bối của Nguyên gia .

" Cha . người mới về uống ly nước cho đỡ mệt " Nguyên Tranh đưa ly trà ấm cho Phụ thân cười nói

Mấy ngày nay mọi người đang bận rộn gánh phân bón ruộng . Nguyên gia năm nay ruộng nhiều nên cần phân cũng nhiều hơn . Ngoài Phân người Trần Thị còn gom tất cả Phân heo để dành lại cùng bón cho ruộng . Chỉ có Nguyên Thủ Mộc cùng Thủ Văn vừa gánh vừa bón . Nguyên Lão cũng muốn phụ nhưng mọi người cản , ông cũng lớn tuổi rồi ai cũng không nỡ cho ông làm chuyện nặng nhọc .

" Thủ Mộc mới về à . ta đang làm bánh áp chảo cũng gần xong , ăn một ít chút nữa lại đem cho Thủ Văn vài cái " Vương Thị trong bếp nói vọng ra . Bây giờ lương thực bột mỳ đều không thiếu nên Vương Thị thường xuyên xuống bếp trở tào làm bánh cho cả nhà ăn .Vương thị thường bắt Nguyên Tranh đi theo mình để học làm . Cháu gái ngày xưa ngốc nghếch không tính , bây giờ đã bình thường lại xinh xắn nữ nhi nhà nông phải biết nấu ăn cùng chăm tuyền . Nên rất ra sức dạy cho cháu gái của mình

Nguyên Tranh không lo rảnh rỗi . hàng ngày học nấu ăn , rảnh rỗi lại cùng Trần Thị học may vá . Còn Tiểu Bân nhi của chúng ta đau khổ bị Nương cho ăn xong lại quăng vào không gian với Quả Nhi . Còn mình thì vui vẻ học làm khuê nữ .

" Vâng , Nương , Ta vội về là có việc bàn với phụ thân " Nguyên Thủ Mộc cười nói

" Có chuyện gì " Nguyên Lão đang nghỉ trưa trong phòng nghe tiếng đang nhử bước ra

" Hôm nay ta gặp Thôn Trường , ngài ấy nói tính bàn bạc với cả thôn tính xây một học đường nhỏ trong thôn , để trẻ con trong thôn có điều kiện đi học .
Hỏi nhà chúng ta có ý định cho Thủ Bình và Thủ Khang đến trường không ?"

Nguyên Thủ Mộc hưng phấn nói

" Chuyện tốt a , nhưng kinh phí xây Trường thì thế nào ? "Nguyên Lão cao hứng nhưng cũng lo lắng hỏi , cho dù xây nhỏ , nhưng vật tư bàn ghế cũng không ít , Bạc cũng không thể ít nha

" Ta cũng hỏi , Thôn Trường nói sẽ đi hỏi thăm nhưng nhà có con muốn cho đi học thì góp mỗi người một ít cùng nhau xây trường , Còn tiền sinh Thôn Trường sẽ mời một tú tài trên thị trấn về dạy "

" Biết là như vậy , Trong thôn trẻ nhỏ nhiều nhưng gia cảnh trong thôn đều khó khăn , Có thể góp bao nhiêu nha . " Nguyên Lão suy nghĩ thấu đáo nói

Nguyên Thủ Mộc cũng trầm mặc . Đúng là như vậy , trong thôn lo mỗi ngày ăn no là đã khó khăn rồi , Hơn Trăm hộ gia đình chỉ có vài hộ là khá giả có tít ruộng đất nhiều hơn thôi . Cho nên mười mấy năm nay trong thôn chưa có đứa trẻ nào được đi học . Chỉ có nhi tử lớn của Thôn Trường ở trên thị Trấn mới cho tiểu nhi tử của mình học ở Trường trên thị trấn trường xuân. Ngay cả Trương Lăng cũng xem là ăn uống dư dả cũng chưa có thể cho hai nhi tử mình học nổi . Trường Tư Thực duy nhất trên Thị Trấn Trường Xuân vừa xa học phí lại đắt đỏ , Mỗi một học trò hàng tháng phí đều hơn một lượng bạc ., Cái này sao mà trả nổi nha.

" Ông nội , cha ,nếu trong thôn xây được trường học thì hay quá , sau này tất cả mọi người đều được đi học , hai đệ đệ cũng vậy . Ta vốn dĩ nghĩ sau này có tiền sẽ cho hai đệ đệ lên thị trấn học . Nhưng trường trên ấy xa quá đi về cũng vất vả , bây giờ có một Trường ở trong thôn chúng ta thì còn gì bằng "

Nguyên Tranh cũng vui vẻ nói , Cô nhớ tới không khí đi học mấy năm của mình ở thời đại . Không biết ở đây như thế nào , dù sao cho hai đệ đệ đi học cũng rất tốt nha

" Nếu được vậy thì rất tốt , nhưng theo ta nghĩ kinh phí xây trường cũng hơn trăm lượng , trong thôn chúng ta mọi người sao lo nổi nha " Nguyên Lão thở dài nói

" Ông nội , ai có nhiều thì góp nhiều có ít góp ít , cũng không thể ép mọi người được . Hay nhà ta góp nhiều một tít , chuyện xây trường chắc được mà "

" Nhà ta làm gì còn tiền nha , Góp vài lượng thì được chứ nhiều hơn thì không đủ đâu" Vương Thị đem đĩa bánh nóng hổi ra đặt trên bàn , buồn rầu nói

Nguyên Tranh đứng lên châm bình trà mới đem ra cho mọi người ăn bánh có uống . Trần Thị mới cho heo ăn xong dọn chuồng bước vào thấy gương mặt mọi người có điều suy nghĩ thì hỏi

" Cha đứa nhỏ đã về !. Cha, Nương ,có chuyện gì sao?"

Nguyên Thủ Mộc nói mọi chuyện cho nương tử của mình nghe

" Nếu cho Thủ Bình cùng Thủ Khang đến trường học thì ta không còn mong muốn gì hơn " Trần Thị kích động có chút cảm khái nói

Bản Thân bà chỉ có ba đứa con , ngày xưa lo ăn lo mặc không đủ , đâu dám hy vọng nhi tử mình được đi học chữ nghĩa với người ta . Nhưng trong tận sâu tâm lòng của người làm nương luôn muốn cho con mình được tốt nhất . Bây giờ cả nhà đã tốt hơn nhìn hai nhi tử thông minh ngoan ngoãn nếu biết được chữ nghĩa không mong có công danh chỉ cần như vậy bà đã rất thỏa mãn .

" Ông nội , cha , trong không gian của ta , lương thực cùng trái cây vài thứ đã rất nhiều . Ta nghĩ nên lên thị trấn bán một chuyến , lấy tiền đó phụ với Trường Thôn xây trường học . Việc tốt như vậy nếu không đủ bạc mà không thành thì rất tiếc " Nguyên Tranh làm như suy nghĩ thật lâu nói

Thật ra khi nghe Vương Thị nói không đủ tiền thì cô đã nghĩ ngay tới đồng lương thực đầy ắp trong không gian rồi . Bây giờ cách mấy ngày Nguyên Tranh mới thu hoạch lương thực một lần . Vì lương thực dự trữ quá nhiều . Trái cây cũng chất đầy vài sọt đầy ắp , Cũng may là Không gian để bao lâu thực phẩm cũng tươi như mới hái .

" Nếu chúng ta góp nhiều bạc không biết có phô trương quá không , Ta sợ mọi người chú ý " Nguyên lão lo âu nói

" Ta cũng nghĩ giống phụ thân " Nguyên Thủ Mộc cảm thấy cả nhà bây giờ đã rất tốt , có ruộng có đất chỉ cần từ làm cả nhà sẽ khá khá lên thôi . Không cần sử dụng không gian kì diệu kia , Hẳn lo lắng cho nữ nhi nha

Nguyên Tranh biết mọi người lo lắng cho mình , trong lòng ấm áp , nhưng cũng cảm thấy đau đầu không thôi . Thật là rõ ràng có một đồng tiền nhưng vì cái gì không sử dụng được nha , lại vì tiền bạc mà lo âu .

" Ông nội , Cha , Ta nghĩ chúng ta cũng đã mấy tháng mới bán một lần sẽ không có người chú ý . Còn về phía Thôn Trường chỉ cần nhờ ngài ấy giữ bị

mặt về bạc ta góp , ta nghỉ ngơi ấy sẽ đồng ý thôi " Nguyên Tranh không cam lòng lại hiến kế ,Dù mọi người cứ nói không cần , Nhưng cô cảm thấy vẫn cần rất nhiều tiền nha .

" À , còn cần tiền để cưới nhị thẩm cho Nhị Thúc nha " Nguyên Tranh thấy vẻ mặt Nguyên Lão giãn ra thì làm như vô tình bồi thêm

" Cái này " Lần này thì tới Vương Thị xiêu lòng rồi ngược mắt nhìn Nguyên Lão. Cưới nàng dâu cho nhi tử là nỗi lo lớn của bà . Tiền bán lương thực lần trước đã dùng hết . Bây giờ đợi tới mấy tháng nữa thu hoạch lương thực mới có tiền . Dù bây giờ lương thực không lo nhưng cũng cần rất nhiều thứ cần mua . Có một ít bạc trong tay cũng đỡ lo hơn .

Nguyên Lão nhìn về mặt Vương Thị sao không biết bà ta muốn gì , lại nhìn Nguyên Tranh làm như không có gì ánh mắt lại không che hết đất ý vui vẻ . Trong lòng ông bất đắc dĩ không thôi ,tức giận trợn mắt nói

" Đợi Thủ Văn về rồi bàn tiếp . Còn nha đầu nguoi đừng tưởng ta không biết nguoi tính toán gì , Ta đây không phải lo cho nguoi sao ? Nguoi đừng quên bây giờ nguoi còn có Tiểu Bân làm gì cũng phải cẩn thận "

Nguyên Tranh biết Nguyên Lão đã đồng ý vui vẻ chạy ra sao bóp vai cho ông cười hi hi

" Ông nội , ta biết rồi sẽ cẩn thận người đừng lo . Cũng vì Bân Bân và mọi người ta muốn có nhiều tiền để mọi người càng tốt hơn . Lần trước ta mua hộp trà người rất thích , Nhưng đã hết lâu rồi người lại tiếc tiền không mua uống . Ta cũng đau lòng nha "

Nguyên Lão vui vẻ đến cảm động . Thật ra ông rất thích uống trà , nhưng quanh năm chỉ uống được loại trà rẻ vốn không có bao nhiêu mùi thơm .Hộp trà Nguyên Tranh mua cho ông rất thơm lại đậm đà ông rất thích .Hỏi ra một hộp trà chưa được nữa cân mà gần một lượng bạc , trời ạ sao dám múi uống lần thứ hai nha . Uống hết ông vẫn luyến tiếc giữ lại cái hộp đồ trà thường dùng vào . không ngờ cháu gái lại để trong lòng làm ông cảm động không thôi .

Nguyên Thủ Mộc nhìn Phụ thân vui vẻ ông yêu thương nhìn nữ nhi . Có một nữ nhi ngoan ngoãn hiếu thảo như vậy , hỏi sao không cảm thấy tự hào

Cả nhà đều vui vẻ ăn bánh áp chảo thơm phức nóng hổi . Gương mặt ai cũng thấp thoáng ý cười

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sao khi bàn bạc với Nguyên Thủ Văn . Nguyên Tranh vốn đang háo hức nhưng bị Nguyên Thủ Văn phán một câu khiến cô buồn bực,

" Chờ a " Ý kiến của Nhị thúc cô là phải đợi thêm một tháng rưỡi nữa tới mùa gặt của Huyện Đông Hà , ở đó mọi người gieo trồng sớm hơn thôn Trường Xuân nên thu hoạch cũng nhanh hơn . Tới lúc đó bọn họ sẽ thuận theo mà bán lương thực sẽ không khiến người khác chú ý .

Ông nội và Phụ Thân có cẩn thận cũng không qua nhị thúc nha ! Nguyên Tranh phát sầu rồi nhưng đành kiên nhẫn chờ vậy .

" Nhị Thúc , ta tính chuyện này bán lương thực , muốn mua một cái máy xây lương thực ,Nhị thúc thấy thế nào "

Nguyên Tranh nói tính toán của mình cho Nguyên Thủ Văn . Lương thực thô trong không gian quá nhiều , nếu nhà bọn họ có máy xây sẽ tiện hơn . sau này bán lương thực thành phẩm giá cũng cao hơn .

" Ủ , Nhưng máy xây lương thực khá đắt . vận chuyển cũng khó khăn " Nguyên thủ Văn băn khoăn nói

" Vận chuyển thì không cần phải lo , ta có thể trực tiếp mang vào không gian nha. " Nguyên Tranh cười thoải mái nói

" Nếu có thể mua máy xây lương thực thì tốt . Nhị Văn con xem nên đặt thợ rèn nơi nào " Nguyên Lão cũng gật đầu nói

" Nhân lúc lên huyện Đông Hà bán lương thực chúng ta sẽ tìm mua máy xây lương thực trên ấy luôn " Nguyên Thủ Văn ngẫm nghĩ nói

Mọi chuyện được bàn bạc xong , cả nhà lại tắt bật với những chuyện nhà . Hai huynh đệ của Nguyên Thủ Mộc Thủ Văn hàng ngày ra đồng , Trần thị chăm sóc vườn rau và heo ,gà trong nhà . Vương Thị lo bữa ăn cho cả nhà , Nguyên Tranh vẫn theo phụ giúp và chăm sóc tiểu Bân Bân . Bân Bân nhờ ở trong không gian thường xuyên càng lớn càng lanh lợi đáng yêu . Mới hơn ba tháng đã lật sấp và ưa cong móng lên muốn bò . mỗi lần nhìn cái móng tròn უმ của nhóc cố gắng cong để nhồm lên đáng yêu chết đi được . Nguyên Tranh thường nhìn con cố gắng đồ mồ hôi rất không phúc hậu mà ở bên cười .

Quả nhi thấy chủ nhân như vậy thì rất bất mãn , thường xoay quanh tiểu Bân Bân mà động viên . Tiểu Bân Bân dù bị mẹ cười nhạo nhưng vẫn hồ hởi

luyện tập lâu lâu lại nhe hàm nướu cười tới nhiều nước miếng .

Tối ngày lên thị trấn Đông Hà , sáng sớm Vương Thị thức sớm phụ Trần Thị chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà . Nguyên Tranh cùng cha và Nhị Thúc ăn sáng xong Trần thị gói theo một gói bánh bao gần 10 cái cho ba người đem theo ăn dọc đường . Chuẩn bị xong cả nhà lên xe ngựa chậm chậm ra khỏi thôn . Xe ngựa từ tối hôm qua Nhị thúc lên trấn trên thuê và đánh trở về để sáng nay đi cho sớm .

Dù lên thị trấn Đông Hà lần thứ hai nhưng Nguyên Tranh vẫn rất háo hức . Tiểu Bân được Nguyên Tranh ôm trong lòng ngồi gần cửa sổ , ánh mắt lúng liếng hiếu kì nhìn tới nhìn lui , miệng ê a vài từ không rõ , chốc chốc lại hé miệng cười khiến không khí trong xe thật ấm áp .

Tối thị trấn giống như lần trước , Nguyên Tranh chuyển lương thực ra đây xe còn mình và Tiểu Bân trốn vào trong không gian . Nguyên Thủ Mộc ở lại trông xe , còn Thủ Văn thì tới cửa hàng Đông Phát Trai , Trần Lão bản gặp Nguyên Thủ Văn thì rất mừng rỡ nhiệt tình tiếp đón.

Lương Thực lần trước mua của họ rất tốt , đem nấu lên hạt cơm vừa trắng vừa thơm lại mềm dù loại lương thực tốt nhất của cửa hàng cũng không bằng . Trần Lão bản đem lên nói cho Đông gia , sau khi Đông gia xem xong đặc biệt ra lệnh giữ lại tất cả số lương thực đó . một phần làm giống gieo trồng trong ruộng đất của Đông gia , số còn lại được xây ra và biếu cho nhưng chỗ quen biết .

Nhưng kì lạ tất cả số lượng hạt giống gieo trồng năm nay thu hoạch mặc dù năng suất vẫn rất tốt nhưng khi nấu ra hương vị lại không giống , nó cũng như một loại gạo bình thường trong cửa hàng . làm cho Trần lão bản khó hiểu không thôi , chuyện này hẳn vẫn chưa thông báo cho Đông gia biết .

Nguyên Thủ Văn thấy Trần lão bản nồng nhiệt như vậy , có chút ngượng ngùng , Trần lão bản thật đúng là nơi buôn bán tốt . Sau khi thương lượng giá cả vẫn như cũ , nhưng lần này số lương thực mà huynh đệ họ bán ra nhiều gần gấp đôi . Đây là Nguyên Tranh cố chấp muốn bán , vốn là Nguyên Thủ Văn vẫn không muốn làm người khác chú ý chỉ muốn bán một số lượng nhỏ như lần đầu , nhưng không chịu nổi Nguyên Tranh nêo nên đành chịu thua .

Trần lão bản nghe họ bán nhiều như vậy thì rất cao hứng nhìn sơ qua lương thực giống như lần đầu càng mừng rỡ . mặc dù rất tò mò vì sao cùng một loại giống lúa nhưng vì sao lương thực họ làm ra lại khác như vậy . Dù rất muốn biết nhưng Trần Lão bản vẫn kiềm nén trong bụng .

Cân hai loại lương thực xong vận chuyển xuống . Lần này cả hai loại mỗi bên gần 5 ngàn cân ,tổng cộng gần ba trăm lượng , Trần lão bản vui vẻ trả cho họ gần ba trăm lượng bạc trắng .

" Không biết ba sọt tre trên xe ngựa không biết huynh đệ chờ gì ,? " Tò mò Trần lão bản không kìm được hỏi

Nguyên Thủ Văn nhìn thấy liền biết chuyện gì , dù hơi bất ngờ cũng bình tĩnh trả lời

" Đó là một ít trái cây trong vườn nhà mới thu hoạch , tính đem lên đây tìm chỗ bán đi "

" Có thể cho ta xem qua không ? "

Nguyên Thủ Văn liếc nhìn đại ca , Nguyên thủ Mộc trên xe ngựa vén tấm bao bố trên ba sọt tre ra , kéo nhẹ ra ngoài cửa cho Trần Lão bản xem . Từng hương thơm trái cây len tới mũi . ánh mắt Trần lão bản sáng lên , nhìn ba sọt trái cây đầy ắp căng tròn sáng bóng mọng nước . Trần lão bản chưa thấy loại trái cây nào lại đẹp và nhìn ngon đến như vậy .Táo . lê , cùng hồng mỗi loại một sọt .

" Hai huynh đệ tính bán như thế nào ? có thể bán cho Đông Phát Trai của ta không ? " Trần lão bản kích động nói

Hai huynh đệ liếc nhau , Nguyên Thủ Văn suy nghĩ một chút ngập ngừng nói

" Thật không giấu gì Trần lão bản ,đây là mùa trái cây đầu tiên của nhà ta thu hoạch , nhìn thấy cũng tốt nên cả nhà quyết định đem đi bán , vì là lần đầu tiên nên ta cũng không biết giá cả như thế nào ? nếu Trần lão bản có hứng thú ngài cứ trả giá , dù sao cũng là chỗ quen biết bán cho ngài ta cũng yên tâm hơn "

Trần lão bản thấy Nguyên thủ Văn thành thật như vậy thì rất hài lòng và cảm kích . Hắn dám chắc trong nguyên thị trấn Đông Hà này cũng chưa thấy loại trái cây nào ngon như vậy . nếu Đông Phát Trai bán ra chắc chắn sẽ được mọi người đua nhau mà mua .

" Hai huynh đệ ta thật cảm kích hai huynh đệ tin tưởng Trần lão ta ,Đông Phát Trai chúng ta cũng không thể xấu hổ mà chèn ép hai người. Táo và lê ở đây mọi người vẫn bán ra nhiều , Hồng thì có chút quý , Nhưng trái cây huynh đệ trồng ra rất ngon và đẹp mắt . như vậy đi , ở đây Táo và lê cửa hàng bán ra là ba mươi văn một cân . Hồng thì 50 cân một văn . Nhưng vì trái cây của hai huynh đệ rất tốt ta sẽ trả cho cả ba loại đều là 45 văn một cân , hai huynh đệ thấy thế nào ? "

Trần lão bản suy tính nói . mặc dù trái cây của họ nhìn rất tốt , nhưng táo và lê cũng không quý lắm , người dân ở đây cũng thường mua ăn . Cũng không thể bán ra quá đắt . Nhưng hẳn tin tưởng trái cây này mặc dù giống nhưng chắc chắn sẽ ngon hơn . Nên hắn vẫn quyết định mua vào với giá cao hơn một phần vì cũng chiều cố hai huynh đệ thật thà này một phần cũng giữ ấn tượng tốt để sau này còn mua bán với họ . Không biết sao Trần lão bản rất tin tưởng hai huynh đệ này sẽ cho hắn thật nhiều kinh hi đây .

Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn giật mình , không ngờ loại trái cây này còn đắt hơn gạo trắng và bột mỳ , cũng đúng thôi quanh năm họ có khi nào có tiền mua loại trái xa xỉ này ăn nên không biết giá của nó ra sao .

Thế là cả hai bên thuận mua vừa bán vui vẻ cân từng sọt trái cây tính tiền . mỗi sọt gần 50 cân , ba sọt đều nhau . 150 cân một cân là 45 văn , cầm thêm gần bảy mươi lượng tiền bán trái cây , cả hai huynh đệ chào tạm biệt Trần lão bản ra về , Trước khi đi Nguyên Thủ Văn hỏi thăm chỗ nào có bán máy xây lương thực . Trần lão bản nhiệt tình chỉ dẫn . cả hai người cảm tạ hướng xuống rên lớn nhất ở thị trấn mà đi.

Sau khi mua được xong máy xây lương thực , cả hai huynh đệ đều cao hứng đỏ bừng mặt . Trong thôn mấy ai mua riêng cho gia đình máy xây này , bởi nó rất đắt và quý , Cả thôn Trường xuân chỉ có Trương Lăng có máy xây lương thực tuy nhỏ nhưng cũng là khá giả nhất nhì trong thôn .

Sau nhờ sự giúp sức cho vài người trong xưởng rèn mọi người khiêng máy lên xe ngựa . Nguyên Thủ Văn đánh xe ngựa hướng công thành đi . Nguyên Tranh bước ra từ không gian , nhân lúc không ai để ý đem máy xây toàn bộ thu vào không gian . Kêu nhị thúc dừng xe ngựa cột ven đường ,nàng muốn đi mua đồ nha . Nguyên Thủ Văn bắt đầu đi lác đác , còn Nguyên Thủ Mộc ánh mắt chứa ý cười sùng nịnh nhìn nữ nhi

"Được rồi , ta ở đây trông chừng xe ngựa . Ngươi và nhị thúc đi xem và mua những thứ cần mua đi . "

Nói xong đem tất cả tiền bán lương thực hôm nay còn lại giao cho nàng , Nguyên Tranh hôn hờ , để một ít trong túi áo còn bao nhiêu đều cất vào không gian , ôm Bàn Bàn cùng với nhị thúc hướng chỗ nào nhiệt cửa hàng đi tới

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nguyên Tranh một đường càn quét tất cả cửa hàng mua sắm .

Vải vóc may quần áo thêm cho cả nhà , điểm tâm cùng mấy hộp trà ngon cho Nguyên Lão , đặc biệt còn ghé cửa hàng trang sức mua cho Trần thị cùng Vương Thị mỗi người một đôi khuyên tay , mỗi đôi tốn gần hơn ba lượng bạc, mua một ít sách cùng giấy trắng nghiên mực bút lông cho hai đệ đệ . Nhìn đồng đồ mua sắm cho cả nhà Nguyên Tranh cảm thấy rất thỏa mãn , vui vẻ . Nguyên thủ Văn dung túng nhìn cháu gái đốt tiền mua sắm chỉ mỉm cười giúp đỡ cầm túi đồ càng ngày càng nhiều .

Nguyên Tranh cũng không quên Tiểu bản , ngoài vải vóc may quần áo mới ra còn mua thêm một mớ đồ chơi cho bé . Tiểu Bản cầm cái trống lắc lư trên tay tạo ra tiếng thích thú cười tít mắt . Đi ngang qua một chuồng gia súc bán gồm vài loại gia súc , gồm trâu , bò và mấy con ghé con . Nguyên Tranh rất thích hai con ghé con và chú ngựa con có bộ lông đen tuyền kia .

"Nhị thúc ta muốn mua chú ngựa con cùng hai con ghé kia , hai chú ghé này nuôi một thời gian có thể làm việc nặng được rồi , còn chú ngựa con kia chúng ta cũng cần làm một chiếc xe ngựa , không thể lần nào cũng mượn xe ngựa được "

Nguyên Tranh nói tính toán của mình cho Nguyên Thủ Văn nghe

Nguyên Thủ Văn gật đầu tán thưởng cười nói , " Tranh nhi đúng là lớn rồi , suy nghĩ còn chu đáo hơn cả Nhị Thúc nữa "

Thế là hai chú cháu hỏi giá cả , trả tiền mua tất cả ba con , hai đầu ghé mỗi đầu hơn gần 6 lượng lượng con ngựa con thì 8 lượng . tổng cộng hai mươi lượng , Cả hai còn đóng thêm bộ xe kéo đơn giản để hai chú ghé có thể kéo đồ để chuẩn bị cho vài ngày nữa gặt lúa .

Xong xuôi tất cả Nguyên Tranh cầm ngân lượng trả tiền , Nhìn ba con vật to không ít cộng thêm mấy tấm ván làm xe kéo . Nguyên Tranh nhìn Nguyên Thủ Văn dò hỏi

" Ngươi đứng ở đây trông coi , ta đi kêu đại ca đem xe đến chờ mấy thứ này "

Nguyên Tranh gật đầu , Nguyên Thủ Văn vội vàng hướng chỗ xe ngựa của Nguyên Thủ Mộc đi tới . Nguyên Tranh vừa bồng Tiểu Bản vừa quang sát xung quanh . Tiểu Bản thấy nương đứng một chỗ thì rất không vui , đôi chân chồi đạp muốn được nương ẵm đi tiếp . Nguyên Tranh đành vừa đóng đưa tay vừa mắng

" Ngoan nào , đứng đây đợi ông chú quay lại , nương sẽ ẵm Bàn nhi đi tiếp "

Tiểu Bản rất không vui miệng méu xuống , nhưng cũng không đòi đi nữa , Nguyên Tranh bồng nhi từ để con áp đầu lên vai mình nhẹ vỗ lưng an ủi , Tiểu Bản ánh mắt lạnh lợi liếc nhìn xung quanh cảnh vật sau lưng nương . bỗng tầm mắt của bé ngựa lên từ lâu nơi đó có treo những chiếc lồng đèn to màu đỏ hung phấn miệng nở nụ cười .

Rất nhanh liền thấy xe ngựa cùng hai người Nguyên Thủ Mộc và Thủ Văn trở lại . Đồ đạc mua được chất lên xe ngựa còn hai con ghé cùng chú ngựa con được cột dây cẩn thận vào hai bên xe ngựa từ từ chở đi .

" Đông gia , Trần lão bản có việc cầu kiến " Lâm Khiêm nhỏ giọng nói với người đang đứng bên cửa sổ , không biết bên dưới có gì hấp dẫn mà Đông Gia đã đứng đó nhìn chăm chú này giờ .

" Cho vào đi !"

" Đông gia , hôm nay Đông Phát Trai lại mua được một số lượng lương thực mới "

" Chính là loại lương thực hôm bữa ?" Đông Vũ Mặc cắt ngang hỏi , nếu chỉ là lương thực bình thường thì Trần lão bản đã không vội vàng báo cho hấn .

" Vâng ! A chính là hai người trong chiếc xe ngựa đó "

Trần Lão bản ánh mắt nhìn xuống đường vô tình thấy xe của hai huynh đệ của Nguyên gia đang chậm chậm đi dưới đường .

" Người nói hai người đó chính là kẻ đã bán loại lương thực đó?" Đông Vũ Mặc gương mặt lóe lên kinh ngạc âm trầm hỏi

" Vâng , chính là hai người họ "

" Lần này họ bán số lượng nhiều không ?"

" thừa , khoảng hơn 5 ngàn cân , còn thêm một ít trái cây nhìn rất tốt "

Trần lão bản chỉ tiếc trả lời

"loại giống lần trước thế nào , đã thu hoạch chưa ?"

" Vâng , đã thu hoạch rồi ạ "

" Chất lượng thế nào ?!

" Tiểu nhân cũng tính bẩm báo cho Đông gia dù lương thực nhìn cũng rất tốt , nhưng nấu ra thì cũng chỉ giống một loại gạo trắng bình thường trong cửa hàng chúng ta thôi ạ "

Trần lão bản cẩn thận nói !

" Ta hiểu rồi , người lui ra đi "

" Lâm Khiêm "

" Vâng , Đông gia "

" Thôn trường xuân của người đã tới mua gặt lương thực rồi sao ? "

" Theo tiểu nhân biết Thôn Trường Xuân mùa gặt còn thêm gần nửa tháng nữa mới tới , Đông gia có chuyện gì sao ? " Lâm Khiêm tò mò hỏi ,

" Người hãy gác lại tất cả những chuyện ta đã giao . tìm hiểu về Nguyên gia đó gồm đất đai tài sản của họ đang làm những gì ? ta muốn biết kết quả sớm nhất "

Lâm Khiêm kinh ngạc nhìn Đông Vũ Mặc trên mặt bình thản không nhìn ra được gì , cũng đành nén thắc mắc khó hiểu lui ra .

" Xem ra cơ duyên của ta thật nhiều bí ẩn " Đông Vũ Mặc thì thầm khóe môi cong lên bí hiểm

Nguyên Tranh cùng cha và nhị thúc một đường chậm chạp trở lại Thôn Trường xuân , vì mang theo ba con vật nên không thể chạy nhanh , đã rất nhiều lần Nguyên Tranh muốn đem ba con bỏ vào không gian cho tiện , Nhưng Nguyên Thủ Văn cản lại , vì để chúng làm việc bên ngoài nên cũng phải để cho mọi người thấy bọn họ mua trở lại , để tránh những chuyện không cần thiết . Nguyên Tranh đành thôi

Tiểu Bân một ngày mệt nhọc Nguyên Tranh dứt hấn uống sữa gồm nước nấu com cũng với một ít khoai tây nghiền nhuyễn do Trần thị chuẩn bị riêng cho bé .Tiểu Bân rất thích ăn trái cây trong không gian , mặc dù chưa có răng , Nguyên Tranh đành vắt nước ra dứt cho bé .Ăn uống xong Nguyên Tranh để bé trong không gian ngủ quả nhi trông coi .

Nguyên Tranh phát hiện ra mình không gian chỉ theo mình chứ không theo xe ngựa , nên mặc dù rất muốn nhưng cũng đành ngồi trên xe ngựa mệt mỏi lác lư trở về nhà

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bị chú ý

Cả ba người về tới Thôn Trường Xuân trời đã tối hấn , may mắn là Nguyên Thủ Mộc và Nguyên thủ Văn đều là rành đường về thôn nên dựa theo phương hướng mà chậm chậm đánh xe ngựa hướng Nguyên gia mà đi .

Được Trần thị đón vào nhà , Nguyên Thủ Văn cẩn thận cột xe ngựa lại , Nguyên Thủ Mộc thì đem ba con vật vào cột kế bên chuồng heo cột tạm , đợi sáng mai sẽ làm chuồng cho chúng . Trần thị thấy ba con vật thì rất kích động vui vẻ , tất cả những thứ này như chứng minh cả nhà họ càng ngày càng tốt lên .

Thu xếp xong cả ba vào trong nhà , thượng phòng Nguyên Lão và Vương Thị đang ngồi chờ bọn họ , Trần thị rót cho trượng phu một ly trà , Nguyên thủ Mộc tiếp ly trà cười với Trần Thị một cái uống một hớp lớn .

Nguyên Thủ Văn đang nói với Nguyên Lão bán lương thực rất suôn sẻ và còn bán thêm một ít trái cây . Nguyên Lão cùng với Vương Thị rất cao hứng . Nhưng cũng lo lắng hỏi có ai nghĩ ngờ không ? Nguyên Thủ Văn trấn an hai người sẽ không ai chú ý .

Nguyên Tranh ắm Tiểu Bân đang ngủ say trong không gian ra nhẹ nhàng vào phòng để trên giường , xong ra ngoài lấy ngân lượng đưa cho Vương Thị và tất cả những thứ đã mua hôm nay cho Trần Thị cất đi .

"Nha đầu có mua gì cho ông nội không ?! Nguyên Lão nhìn đồng hồ có chút mong đợi hỏi

Nguyên Tranh phì cười , lần trước mua đồ về Nguyên Lão luôn tiếc tiền . Không ngờ lần này lại chủ động đòi quà của nàng nha

" Có ạ , cháu có mua cho ông hai xấp vải để bà may cho ông thêm hai bộ đồ mới nữa ạ " Nguyên Tranh cười tươi nói

" Ta già rồi cần gì nhiều đồ mới như vậy chứ !" Thấy không còn gì khác Nguyên Lão thất vọng nói

Nguyên Tranh nén cười từ không gian xuất ra hai hộp trà thơm lừng đưa tới trước mặt Nguyên Lão " Cháu còn mua cho người hai hộp trà mà người thích nhất này , cho người uống đủ luôn nha "

Nguyên Lão mừng rỡ ôm hai hộp trà nâng niu như báu vật , Cả đời ông chỉ có thích uống trà , thật sự lần trước được Nguyên Tranh mua cho hộp trà ngon khiến ông nhớ mãi tới bây giờ , nhưng nhớ tới giá tiền ông cố nén thêm mà không nói .

" Thật thơm , đúng là trà ngon " Hít một hơi ông cảm thán nói

" Ông thì sướng rồi , có cháu gái đối với ông hiếu thảo như vậy ?" Vương thị nhìn bộ dáng Nguyên Lão như vậy có chút giấm chua nói

Nguyên Lão đất ý không thêm đề ý bà , đứng lên cẩn thận cất hai hộp trà vào tủ . Vương Thị thấy bộ dáng của ông trong lòng lại bức bối hừ một tiếng

" Bà nội cháu có mua quà cho người !" Từ trong tay Nguyên Tranh xuất hiện một cái hộp gỗ nhỏ đưa cho Vương Thị

Vương Thị ngạc nhiên mở ra bên trong một đôi khuyên tai vàng hình đồng tiền được đính một viên ngọc thạch xanh ánh lên , Nhìn rất đẹp và phúc khí .

" Tranh nhi đây là?" Vương Thị run run kích động nhìn đồ trong hộp , cả đời bà chỉ có một chiếc trâm bằng gỗ đơn giản nhất đang cài trên đầu . Đó là lúc gả cho Nguyên Lão mẹ bà đã mua cho bà làm trang sức . Mấy chục năm nay bà vẫn cài dù màu gỗ đã bạc màu . Chưa bao giờ bà thấy một đôi khuyên tai quý giá như vậy . Dù trong thôn có mấy phụ thân khá giả nhưng chỉ đeo được những khuyên tai bằng bạc thôi .

" Cháu thấy đôi khuyên tai này bà đeo chắc rất đẹp , nên mua cho bà "

Nguyên Tranh cười nói .

" Nhưng cái này chắc rất đắt , mua bằng bạc là tốt rồi !" Vương Thị có chút đau lòng nói

" Không sao đâu bà nội , Nhà chúng ta giờ cũng không thiếu tiền , Bà đeo lên thử xem " Nguyên Tranh trấn an Vương Thị lấy đôi khuyên tai đeo lên cho bà . Vương Thị da cũng rất trắng vành tai đeo lên khuyên tai nhìn rất đẹp và sáng ,Nguyên Tranh hải lòng cười lấy chiếc gương đồng nhỏ đưa cho Vương thị

" Bà xem , bà đeo đôi khuyên tai này rất đẹp " Vương thị soi gương nhìn rất thích có chút thẹn thùng gương mặt đỏ lên

Trần thị cười nhìn Vương Thị ngại ngùng . Nguyên Thủ Mộc và Nguyên Thủ Văn cũng vui vẻ , Nương của họ cả đời cực khổ , giờ nhìn Vương thị vui vẻ như vậy họ cũng thỏa mãn một phần nào . Nguyên Thủ Mộc nhìn Trần thị thấy gương mặt nương tử bình thân không một chút không vui nào , trong lòng có chút áy náy , hẳn không mua được gì cho nương tử mình .

" Nương ! con cũng có mua cho ngài một đôi khuyên tai này !"

" Thôi ! ta không cần , mua cho bà nội con là được rồi " Trần thị hoảng hốt xoa tay nói

" Sao lại không cần , Tranh nha đầu có lòng hiếu thảo mua cho người thì cứ nhận đi . Người mấy năm nay cũng rất cực khổ rồi " Vương Thị từ ái nói

Trần Thị cảm động hốc mắt đỏ lên , bà không cảm thấy cực khổ , nhưng nghe lời mẹ chồng nói thì tất cả những gì trải qua bà cảm thấy đều đáng giá .

" Nương ! Bà nội , nhà chúng ta từ nay sẽ càng ngày càng tốt , con sẽ mua thêm nhiều trang sức cho hai người , đến lúc đó hai đôi khuyên tai này có là gì " Nguyên Tranh tự tin lớn tiếng nói .

Cả nhà phì cười nhìn bộ dáng đại nhân của Nguyên Tranh.

Bên trong Nguyên gia một mảnh ảm áp vui vẻ và tràn ngập hy vọng, cả nhà lại bàn bạc cho vụ mùa sắp tới và những chuyện sắp làm. Thì bên ngoài ngay trên nóc nhà gói của Nguyên gia một bóng dáng đen đang ngồi chăm chú quan sát họ, ánh mắt ngạc nhiên gương mặt còn chưa hết khiếp sợ vì những gì chứng kiến bên dưới.

Ngày gặt của Thôn Trường Xuân đến gần, mấy hôm nay sáng sớm nhà nhà trong thôn đều bận rộn, sáng sớm vội vã ăn sáng xong cả nhà đều ra đồng gặt lương thực. Nhà nào đông người thì còn đỡ, còn nhà nào ít người càng vội vàng tranh thủ làm việc. Lương thực được gặt xong sẽ bó từng bó gánh về tụ tập trước sân nhà Trương Lăng, Nhà Trương Lăng không những có máy xay lương thực còn có cả trục lăn để nghiền lương thực mới gặt ra thành hạt. Trục nghiền lương thực bằng một khối sắt hình thoi, hai bên có hai tai đẩy, hai người hai bên đẩy trục lên bó lương thực để hạt rơi ra. cách này dù phí sức nhưng sẽ nhanh hơn là đập từng bó để lấy hạt.

Chính vì vậy ai cũng tranh thủ gặt sớm để được dùng máy trục sớm để nghiền hạt rồi còn đem về phơi.

Năm nay Nguyên gia không dùng trục ở nhà Trương lăng. Nguyên Thủ Mộc và Nguyên thủ Văn lắp bộ xe chở đơn gian sau lưng hai con ghé, nên hai người cùng Nguyên Lâm gặt lương thực chất lên chờ về nhà rất nhanh và đỡ tốn thời gian. Nguyên Lâm thấy ruộng bên nhà Nguyên Thúc nhiều nên tranh thủ chạy qua bên đây phụ giúp hai huynh đệ Thủ Mộc gặt. Nhà hắn năm nay cũng không có trồng bao nhiêu lương thực nên cũng không gấp lắm.

Ba người vội vàng hơn năm ngày cuối cùng cũng gặt xong hơn mười mẫu ruộng, nhìn Lương thực chất đầy trong sân ai cũng vui vẻ không thôi.

Nguyên Lão kêu Vương Thị đem hai mươi cân gạo trắng cho Nguyên Lâm, thêm cặp gà và hai chục trứng gà, một ít điểm tâm hôm bữa Nguyên Tranh mua về, Ông còn cắt thịt chia nửa hộp trà ông quý như vàng cho Nguyên Lâm đem về cho đại ca ông uống, Cả hai đều rất thích uống trà, Nhà đại ca ông mấy năm nay càng khó khăn, ăn no còn khó khăn huống chi là uống trà.

Nguyên Lâm nhận từng thứ ngại ngại luôn miệng nói nhiều quá, năm ngày nay sáng sớm hắn đã chạy qua bên đây, Trần thị lo bữa sáng đầy đủ rồi ra đồng với huynh đệ Thủ Mộc, trưa hắn cũng bị giữ lại ăn trưa bên đây xong rồi ra đồng làm việc tiếp, dù có năm ngày nhưng tam Thúc cả nhà đối với hắn rất tốt, Hắn một chút cũng không thấy cực khổ. Lần trước tam thúc cho hắn nhiều lương thực hắn bị phụ thân răn dạy một trận. Mặc dù nhà họ khó khăn nhưng cũng không thể chiếm tiện nghi nhà tam Thúc như vậy,

"Tam thúc, ta chỉ phụ có vài ngày, cơm cũng ăn bên đây, bây giờ ngày lại đưa cho ta nhiều thứ như vậy, ta thật xấu hổ" Nguyên Lâm ngại ngại mặt đỏ lên xoa tay nói

"Xem ngươi nói cái gì. Tam thúc với ngươi là người ngoài sao? đừng nói gì nữa mau nhận lấy đem về đi. Chăm sóc phụ thân ngươi cho tốt, ta chỉ có phụ thân ngươi là đại ca" Nguyên Lão tức giận nghiêm mặt nói. Ông còn kêu Vương Thị đưa ba lượng nhét vào tay Nguyên Lâm làm hắn hoảng sợ không thôi, nhưng nhìn ánh mắt của Nguyên Lão đành nuốt lời từ chối cúi đầu cẩn thận cảm lấy cảm động hốc mắt nóng lên. nghẹn ngào nói

"Cảm ơn Tam thúc!" Bao nhiêu lời muốn nói đều tắt nghẹn trong cổ, một nam tử hán cao lớn giờ nén cảm xúc khiến hai vai run run làm cho người ta chưa xót không thôi

"Cảm ơn gì?. ta là tam thúc của ngươi, nhớ về mời đại phụ hốc thuốc thường xuyên cho phụ thân ngươi uống. chỉ có hắn khỏe lên ngươi cũng đỡ lo" Nguyên Lão vỗ vai hắn an ủi nói

"Vâng, ta đã biết"

Trong thư phòng, Đông Vũ Mặc nghe Lâm Khiêm báo cáo, gương mặt trầm tĩnh cũng kinh ngạc. ánh mắt phượng híp lại hoài nghi nói

"Ngươi nói Nguyên Gia tất cả chỉ có mười mấy mẫu ruộng đang đợi thu hoạch ở thôn Trường xuân?"

"Vâng! Họ cũng mới mua mấy tháng nay, mùa này cũng là mùa gặt lương thực đầu tiên của họ. Trước đây tiểu nhân cũng đã từng nói với Đông gia Nguyên gia rất nghèo khổ, không biết vì sao tự nhiên lại khấm khá lên, cất nhà và mua thêm đất đai nữa"

Lâm Khiêm nói tường tận những gì mình biết cho Đông vũ mặc

"Tiểu nhân còn phát hiện một chuyện rất kì lạ" Lâm Khiêm ngập ngừng nói

"Chuyện gì?"

"Tiểu Nhân thấy Nguyên gia Nguyên cô nương hình như có phép thuật"

Lâm Khiêm không chắc nói

"Thế nào là hình như, phép thuật gì?" Đông vũ Mặc hứng thú hỏi

Lâm Khiêm kể những gì đã thấy ở Nguyên gia, khi Nguyên Tranh xuất ra những túi đồ, và những chuyện họ nói. càng nghe chân mày Đông Vũ Mặc càng nhíu chặt. Xem ra những số lương thực họ bán là do phép thuật kì lạ kia?

"Ngày mai ta sẽ rời Đồng phủ, Triều đình mới phái xuống hoàng thượng muốn ta khảo sát ở Đồng Viên nơi đó đang bị hạn hán nghiêm trọng. Chuyến này ngươi không cần theo ta. Ngươi ở lại thôn Trường Xuân tiếp tục theo dõi Nguyên gia, nhất là cô nương đó. Có gì thì gửi báo cáo liên lạc với ta" Đồng Vũ Mặc an bài nói

"Vâng, tiểu nhân tuân lệnh"

Đồng Vũ Mặc ngồi xuống cầm tấu sớ mới nhận hôm nay.

Thôn Đồng Viên là một thôn rộng lớn ruộng lúa rất nhiều, mỗi năm nơi đây đều nộp thuế cho triều đình một lượng lương thực lớn.

Nhưng không biết tại sao mấy năm nay thường xuyên bị hạn hán cứ tới mùa trồng trọt thì mưa không xuống, lương thực thiếu nước không lớn nổi. mất mùa trầm trọng. Người dân càng ngày càng đói khát. Triều đình đã điều rất nhiều quan viên xuống khảo sát nhưng cũng không tìm được cách cứu vãn, vì trời không mưa giếng nước con suối đều khô cạn không thể làm gì, nên họ cũng đành bó tay.

Triều đình vì chuyện này mỗi năm mất một lượng lớn lương thực thu ở Thôn Đồng Viên bây giờ còn phải mất một số lượng lớn để tiếp tế. Nhưng lương thực tới nơi đều bị tham quan ngốn hết phân nửa. Cả Thôn Đồng Viên mấy ngàn người bây giờ đói khát một số người chịu không nổi phải bỏ thôn mà đi.

Đồng Vũ Mặc đọc xong tấu sớ, thì gương mặt cũng trầm trọng. Thôn này bị thiên tai, trời không mưa, Hoàng Thượng kêu hán khảo sát hán cũng không rõ ý của Hoàng Thượng muốn hán làm gì. Mấy ngàn người thôn Trường Xuân bây giờ cần là nước cần lương thực. Hoàng Thượng tiếp tế được hai lần thì ngưng hán. Cả Triều Đình ai cũng nghĩ hoàng thượng đã bỏ mặc thôn Đồng Viên tự sinh tự diệt, nhưng bây giờ lại phải Đồng Vũ Mặc đi khảo sát tìm cách thay đổi, quan viên có người vui khi người gặp nạn cũng có người than thở cho Thế Tử Trần Quốc Công Phủ xui xẻo gặp phải nạn này.

Đồng Vũ Mặc nghĩ tới những người trong cung đang tính toán, bờ môi cong lên ánh mắt lạnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Thôn Đồng viên

"Đồng gia đã trở về rồi người nên đi nghỉ đi ạ, ngày nào cũng như vậy thân thể ngài sẽ không chịu nổi" Ngọc Cầm đem cho chủ nhân một bình trà mới thấy Đồng gia mặt mày xanh xao mi tâm đau lòng nhắc nhở.

Mấy tháng này chủ nhân ở thôn Đồng Viên khảo sát

tâm tình càng trầm trọng luôn ở trong thư phòng suy nghĩ quên thời gian cũng như nghỉ ngơi.

"Ta đã biết ngươi lui ra đi" Đồng Vũ Mặc phác tay nói

Đồng Vũ Mặc khép lại bản báo cáo của quan viên phía trước bổ nhiệm tại thôn Đồng Viên giao cho hán. Thôn Đồng Viên diện tích rộng gần gấp ba lần thôn Trường Xuân, nơi đây khi xưa vốn dĩ đất đai phì nhiêu dân chúng ấm no hạnh phúc như chính cái tên Đồng Viên của thôn họ. Nhưng chỉ trong ba năm nay oanh trời như cổ tình khiến ở đây mưa gió thất thường, mùa màng thất thu, thường xuyên khô hạn. Khiến cho dân nơi đây khổ không thể nói.

Chỉ trong ba năm một thôn Đồng Viên giàu có hơn ngàn hộ nông dân bây giờ kẻ đói người chết, kẻ bỏ xứ ra đi, ruộng đất nứt nẻ hoang tàn không một hạt giống lương thực nào được trồng xuống.

Lần đầu tới nơi đây tận mắt nhìn thấy người dân Đồng Viên thôn bây giờ ngay cả một người đối diện với sinh tử vẫn đứng đờ như không hán cũng không khỏi thương cảm. Hơn ngàn người bây giờ chỉ còn chưa tới bốn trăm người toàn là người già trẻ nhỏ nương tựa nhau sống, ai thân mình chỉ toàn da bọc xương. gầy gò ốm yếu họ sống chủ yếu nhờ vào lương thực của triều đình, nhưng cũng không có bao nhiêu, những người đàn ông trong nhà còn khỏe mạnh đều ra sức làm thuê để nuôi gia đình cố gắng bám trụ quê nhà đất đai của họ hy vọng sẽ có ngày được gieo trồng lương thực như xưa, cũng có người không chịu nổi đã bỏ đi thôn khác.

Đồng Vũ Mặc trầm tư mấy trăm người dân ở đây hiện nay là cần lương thực tiếp tục duy trì cuộc sống, mà triều đình rõ ràng muốn dùng tiếp tế lương thực cho thôn Đồng Viên. Hoàng thượng ra lệnh cho hán khảo sát tìm cách rõ ràng là làm khó hán, hơn hai tháng nay hán tự bỏ tiền túi ra để mua lương thực tiếp tế cho dân chúng, không còn cách nào khác, cũng không thể nhìn họ đói chết hết, nhưng Đồng Vũ Mặc cũng biết không phải là cách hay, nếu như trời vẫn cứ mãi không mưa và hán không tìm được cách khác thì cho dù nguyên một phủ trần quốc công cũng không đủ nuôi hết một đám người này nữa.

Đồng Vũ Mặc bước ra khỏi thư phòng đứng trước hoa viên nhìn bầu trời đêm trong vắt không một ngôi sao, đôi mắt hán lóe lên giờ tay một thủ vệ trong

bóng tối xuất hiện

"Đồng gia"

"Nói cho họ ngày mai phát lương thực cho dân chúng đổi lại buổi sáng và chiều là cháo ,riêng bữa trưa thì cơm cho họ ,kêu Ngọc Cẩn đến các cửa hàng của Đồng gia gom góp tất cả lương thực chở đến thôn Đồng viên ,nhanh lên không được chậm trễ"

"Vâng thưa Đồng gia " Thủ vệ tuân lệnh nhoáng cái không thấy hình dáng

Mấy ngày nay dân chúng thấy từng xe ngựa của Đồng gia chở đầy ắp lương thực chạy như bay về trấn Đôngf viên từng chiếc nối tiếp nhau không ngừng ,dân chúng hiểu kì không biết thế tử trấn quốc công làm gì ,một người dân có người thân làm quan trong triều đình vô tình tiết lộ ,thế là dân chúng sôi sục thì ra Hoàng thượng điều thế tử Trấn quốc công tới thôn Đồng Viên để khảo sát tìm cách cứu dân ở đây,ai không biết ba năm nay dân ở thôn Đồng Viên đói khổ vì bị mất mùa trầm trọng ,duy trì tới hiện giờ cũng vì triều đình lương thực tiếp tế xuống ,dù tới tay người dân thôn Đồng viên còn rất ít ỏi ,nay Hoàng thượng ngừng tiếp tế lại hạ lệnh cho thế tử trấn quốc công phải cứu thôn Đồng viên ."Thiên a .hoàng thượng người giỏi sao ? Ngài đã bỏ lại muốn người ta cứu bằng cách nào ?thôn Đồng viên đói nghèo là vì mất mùa khô hạn. Thế tử trấn quốc công cũng không phải thần tiên có thể làm ra mưa thuận

gió hòa để họ gieo trồng đi ! Hoàng thượng ngài đây là cố tình sao ? " Dân chúng hoang mang khó hiểu vì cách làm của Hoàng Thượng bây giờ lại thấy Thế tử trấn quốc công chở lương thực tới thôn Đồng Viên mới vỡ lẽ " Thế tử trấn quốc công tự bỏ tiền túi ra mua lương thực để tiếp tế cho thôn đồng viên a"

Từ xưa đến nay người dân chỉ thấy quan viên tham ô của dân chưa có vị quan nào tự móc tiền túi của mình mà nuôi dân chúng . Thế tử trấn quốc công nghiêm nhiên trở thành vị bồ tát sống trong lòng công chúng khắp nơi,mặc dù họ không phải là thôn dân Đồng Viên nhưng cũng không tiếc lời khen ngợi vị thế tử trấn quốc công phù yêu dân như con này .

Ở bên ngoài danh tiếng của thế tử Đông gia bay lên nhanh chóng rầm rộ lan ra ,nhưng ở bên trong tòa viên ở thôn Đồng viên như tách biệt thế giới bên ngoài ,trong đây mọi người về mặt ai cũng trầm trọng .

" Ta đã ra lệnh ngưng bán lương thực đều vận chuyển về đây ,tại sao lương thực vẫn không đủ" Đông vũ Mặc nhìn bốn người đang quỳ bên dưới cất giọng nghi vấn khiến ai cũng lo sợ thấp thỏm

"Thưa Đông gia tui thuộc hạ đã gom hết tất cả lương thực trong những cửa hàng khắp nơi theo lệnh của ngài ,ước tính cho bốn trăm người dân ở Đồng Viên dùng có thể duy trì thêm ba tháng nữa.Nhưng mấy hôm nay số lượng dân chúng khắp nơi đổ về đây càng ngày

càng nhiều để xin ăn ,nên số lương thực đã nhanh chóng không đủ duy trì tiếp ạ" Ngọc Cẩn bắt đầu dĩ nói ,

"Có tìm hiểu vì sao dân chúng lại tụ tập về đây không" nếu chỉ là muốn ăn uống miễn phí thì quá miễn cưỡng vì mỗi ngày một người chỉ có hai chén cháo loãng và nửa chén cơm thô thôi.

" thuộc hạ có điều tra qua một phần lớn là dân ở đây đã bỏ đi bây giờ nghe Đông gia muốn cứu thôn của họ nên lục đục quay về ,còn một số ít đều là khuaít cái các huyện lân cận đến đây để được ăn miễn phí .

" ta đã biết "

Đông vũ Mặc tay gõ nhẹ xuống mặt bàn trong thư phòng ,mắt nhìn bầu trời đêm vẫn trong vắt một lúc sao khi bốn người quỳ bên dưới tưởng chừng như Đồng gia đã quên bọn họ thì giọng nói lại cất lên đột ngột

"Còn có thể duy trì trong bao lâu ?"

"Thưa khoảng thêm mười ngày nữa "

"Ngọc Cẩn bắt đầu ngày mai lấy ngân lương kho phòng trong phủ mua thêm lương thực phải dự trữ đủ dùng cho mọi người thêm hai tháng nữa,Ngọc Cẩn cùng Ngọc Tuấn cả hai tụ tập đàn ông khỏe mạnh trong thôn chuẩn bị thật nhiều những bao đất , kêu mọi người chuẩn bị cũi dùng thêm ,Ngọc Minh tìm vài vị đại phu chuẩn bị vài vị thuốc thương hàn cảm mạo một số lượng lớn để sẵn đưa bỏ câu cho Lâm Khiêm kêu hắn trở lại .

"Tuân lệnh .Đồng gia"

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Học đường Nhân Tâm

Thôn Trường Xuân thu hoạch xong mọi người trở nên nhàn nhã ,đàn ông thì thu thập trồng thêm lương thực phụ như ngô ,khoai ,còn các phụ nhân ở nhà may vá trồng rau nuôi gà ,nuôi heo lo chuyện bếp núc trong nhà .

Nguyên gia năm nay hơn mười mấy mẫu ruộng lương thực đều đem bán hết ,Nguyên thủ Văn cùng Nguyên Thủ Mộc đem lên trấn Trường Xuân bán cho gần.Trường học trong thôn Nguyên lão cũng phụ góp với trường thôn gần một trăm lượng nên học đường đầu tiên của thôn Trường Xuân thuận lợi hoàn thành .Nguyên lão nhờ trường thôn Trương Lâm giữ bí mật về chuyện Nguyên gia góp tiền trong học đường ,dù rất khó hiểu cách làm của Nguyên lão nhưng trường thôn cũng đồng ý .

Nguyên gia một nhà đều không có ý kiến với quyết định của Nguyên lão ,ai cũng biết nếu mọi người trong thôn biết hơn phân nửa kinh phí xây học đường là của Nguyên gia bỏ ra danh dự của Nguyên gia trong thôn sẽ tăng lên vùn vụt,nhưng có khi lại mang đến rắc rối không cần thiết.

Học đường Nhân Tâm thôn trường xuân xây mái ngói chắc chắn bên trong chia ra ba phòng học một thư viện nhỏ để sách và một phòng sinh hoạt để tiên sinh ở lại ,bên ngoài học đường xây cổng rào xung quanh chính giữa đề bảng chữ Nhân Tâm học đường xem rất khí thế và trang nghiêm Trường thôn quyết định làm cho danh tiếng của thôn trường xuân vang xa nên bỏ ra rất nhiều tâm huyết để xây học đường này .

Mọi người chỉ hy vọng có học đường để Nguyên Thủ Bình Nguyên Thủ Khang cùng với những đứa trẻ trong thôn đều được đi học .Nhưng khi nhìn ngôi trường đẹp đẽ khang trang mọi người có chút không dám tin.Trường thôn mời một tú tài hơn hai mươi tuổi về dạy và ở lại trong học đường luôn ,nghe nói vị tú tài này người ở Đồng Viên thôn ,tên là Nghiêm Thông khi xưa rất thông minh đồ tú tài năm mười bảy tuổi nhà chỉ có một mẹ già ở góa với vài mẫu ruộng .Nhưng nhờ chăm chỉ một mình bà cũng nuôi hấn ăn học thành tài sau khi đậu tú tài xong tiếp tục học để thi tiếp ,không mai mẹ ông vì lao lực đổ bệnh ,Nghiêm Thông đành gác lại lo cho mẹ mình ,nhưng hai năm sau mẹ ông cũng không qua khỏi ,tài sản trong nhà vì chữa bệnh cho mẹ ông cũng không còn lại bao nhiêu ,giữ đạo hiếu ba năm quyết định tiếp tục học vẫn thì hạn hán mất mùa đồ xuống thôn đất đai không trồng trọt được bán cũng không ai mua không kinh phí ngân lượng không thể tiếp tục học , nên Nghiêm Thông đành rời thôn đi tới thôn khác hy vọng với chút học vấn xin dạy học cho trẻ em trong thôn và nuôi sống bản thân mình.

Trường thôn Trương Lâm rất thích Nghiêm Thông dù tuổi còn trẻ đã là tú tài cả người văn nhã hiểu lễ nghĩa tướng mạo đoan chính nên rất kính trọng .Thân là Trường thôn ông luôn hy vọng người trong thôn của mình càng ngày càng tốt hơn ,bây giờ học đường đã có những đứa trẻ trong thôn đều được tiên sinh dạy học ,Nghiêm Thông không thu phí đầu trẻ em mà chỉ xin Trường thôn thu xếp cho một chỗ ở với ba bữa cơm mỗi tháng thêm một lượng bạc là được .

Trường thôn rất vui mừng phải biết tú tài trên trấn trên dạy học đều thu mỗi đứa trẻ là hai trăm văn một tháng ,chưa kể mấy nhà giàu trên trấn có con ở học đường đều trả thêm phí cho tiên sinh hy vọng phụ tử sẽ tận tâm dạy bảo con mình hơn,Chính vì vậy mấy đứa trẻ trong thôn Trường Xuân rất ít được đến học đường ,một tháng hai trăm văn nhà ai bỏ ra được a.

Bởi vậy cả thôn Trường xuân chỉ có cháu nội ông nhi tử của Trương Lăng là được lên trấn trên học thôi .

Trường thôn vui mừng thôn báo cho toàn thôn ai có con nhỏ tới tuổi muốn học chữ tới học đường tiên sinh sẽ dạy .Học phí tùy theo gia cảnh của mỗi nhà mà đóng nhà ai có tiền thì mười văn hai mươi văn một tháng còn không thì gọi cho tiên sinh lương thực ,bỏ rau xanh hay vài chục trứng gà cũng xong .Nhưng những đứa nhỏ con nòi khác muốn vào Nhân Tâm học phải đóng một trăm văn một tháng,học phí Trường thôn sẽ thu ngoài việc trả thù lao cho tiên sinh còn lại để tu sửa thêm cho học đường hay mua sách cho thư viện tiên sinh cần thiết,nói tóm lại Trương Lâm không hổ danh là một trường thôn tốt cũng là một con hồ ly chính hiệu a .

Học đường "Nhân Tâm" của thôn Trường Xuân cũng khai giảng ngày đầu gần tới ba mươi đứa trẻ đủ mọi lứa tuổi vào học ,lớn nhất cũng mười ba mười bốn tuổi,nhỏ nhất cũng bốn ,năm tuổi ,Nghiêm Thông đành chia ra hai lớp một nhỏ một lớn dạy hai buổi trong ngày để chất lượng dạy học cao hơn .Nguyên thủ Bình cùng Nguyên Thủ Khang cũng tới học đường đăng ký học Học đường Nhân Tâm đã dạy được một tháng mấy đứa trẻ đều rất hiểu học Nghiêm Thông lại tận tâm chỉ dạy lúc nào đi ngang cũng nghe giọng mấy học trò ê a đọc sách khiến người trong thôn ai cũng vui mừng thỏa mãn hy vọng nhi tử mình biết chữ nghĩa cuộc đời sẽ tốt đẹp hơn.

Nguyên Tranh dạo này vừa chăm tiểu Bân vừa học bếp núc Trần thị rảnh rỗi may vá với Vương thị ,bây giờ lại học chữ với hai đệ đệ từ lúc cả hai đi học đường Nguyên Tranh cũng rất muốn cùng đi theo ,nàng còn nhớ khi mình ở cô nhi viện cũng từng đi học cùng mấy bạn trong viện ,nên khiến cho nàng rất hoài niệm .Bây giờ càng ngày càng thuộc với thể giới này thì kí ức của trước kia cũng dần nhạt nhòa hẳn .Nàng không còn nhớ rõ gương mặt của sư trong viện mồ côi ,cũng như người mẹ kiếp trước .Cuộc sống của nàng bây giờ rất vui vẻ ,có ông bà ,cha mẹ và hai đệ đệ rất ngoan thêm một tiểu bân nhi đáng yêu nữa .Mỗi ngày đều bận rộn học hỏi vui vẻ bên người thân Nguyên Tranh cứ tưởng mình đang mơ.

Nguyên Tranh rảnh rỗi luyện viết chữ mà hôm qua Nguyên thủ Khang đưa cho nàng ,Vương thị cùng Trần thị đang bào hạt ngô vừa nói chuyện .Nguyên gia không trồng ngô mà trong không gian của Nguyên tranh lấy ra ,Trần thị rảnh rỗi sẽ tách hạt ra đem xay thành bột dành để làm bánh hay nấu súp cho cả nhà ăn .

" Ta nghe nói Tú Mai tới nhà thôn trưởng xin được nấu cơm cho tiên sinh trong học đường "

Vương thị vừa làm vừa tán gẫu ,cuộc sống của Nguyên gia càng ngày càng tốt nên mấy phụ nhân trong thôn cũng hay tới nói chuyện cùng Vương thị ,Trần Thị

" Tú Mai nhà Triệu đại ca là đứa bé chịu khó ,sau sự kiện kia cha con họ đã hòa thuận hơn.Con dâu thấy Tú Mai cũng vui vẻ sáng sủa hơn ,con bé là đứa xinh xắn mấy năm nay khổ con bé nhiều "

Trần thị cảm khái nói

" Nhà họ thiếu tiền sao? " Vương thị thắc mắc

"Ta cũng không rõ .nhưng nghe nói chân Triệu đại ca còn phải uống thuốc nhiều ,chắc cần ngân lượng hốt thuốc"

" Nhà có người bệnh rất tốn kém,nhớ ngày xưa nhà ta Thủ Văn cũng vậy không nhờ đồ cưới của con ta không dám nghĩ sẽ như thế nào !"

" Chuyện đã lâu lắm rồi nương nhắc lại làm gì " Trần thị cười hiền nói

" Nhắc lại để mới biết con dâu của ta tốt như thế nào ,nương luôn nhớ ở trong lòng ,mai mà bây giờ Tranh nha đầu cũng đã khỏe nếu không ta ray rức không yên " Vương thị thở dài nhẹ nhõm nói

" À không biết trường thôn sẽ chọn ai nữa " Trần thị vội chuyển chủ đề ,thật ra khi xưa Nguyên thủ Văn bệnh nặng bà lấy hết tiền bạc đồ cưới dành dụm cho Vương thị chữa bệnh cho chú ấy ,tới khi nữ nhi của bà bệnh thì cả nhà không còn tiền để lo nên nữ nhi bà trở nên si ngốc ,nên Vương thị luôn áy náy với nàng dâu ,thật ra Trần Thị cũng không hối hận vì không ai biết trước được điều gì ,thương tiếc cho nữ nhi phải chịu khổ , làm dâu cho Nguyên gia gặp mẹ chồng như Vương thị luôn quan tâm săn sóc và trọng phụ thương yêu bà đã mãn nguyện ,bây giờ nữ nhi cũng đã hết bệnh bà cũng không còn mong muốn gì hơn .

"Con nghĩ Trường Thôn sẽ không chọn Tú Mai tí đâu " Nguyên Tranh đột ngột lên tiếng

Chuyện là tú tài Nghiêm Thông dạy học cho trẻ em toàn thôn trường xuân thêm vài đứa bé ở thôn khác nhưng có gốc rễ ở Trường Xuân cũng được vào học đường học ,Đại Bảo nhi tử của Nguyên Xuân cũng vào học ,Trường thôn dễ chịu nên các nàng dâu xuất giá từ thôn Trường xuân ra địa vị trong nhà chồng tăng lên không ít . Vì phải dạy thêm nhiều học trò nên Nghiêm Thông không có thời gian chuẩn bị cơm nước sinh hoạt ,Trường thôn muốn thuê một người trong thôn tới nấu cơm và giặt giũ cho Nghiêm Thông.Bây giờ ai cũng rảnh rang nên nhiều người lại xin trường thôn cho nhận công việc ấy . Tú Mai cũng vậy

"Ừ Tú Mai là một cô nương chưa gả tú tài tiên sinh cũng còn trẻ tuổi ,sợ không thích hợp lắm" Vương thị gật đầu nói

Nguyên Tranh im lặng vừa luyện chữ vừa nghe hai người nói chuyện ,sống ở đây gần hai năm hàng ngày đều nghe bà nội cùng nương dạy về tam tòng tứ đức của nữ giới.Dù những phụ nhân trong nông thôn nhiều người chưa biết một chữ cần đòi ,nhưng những gì cấm kỵ hay nguyên tắc của một nữ nhi họ đều nằm lòng kể từ khi sinh ra tới giờ .

Nguyên Tranh cũng rõ vì sao trước đây mọi người hay dùng ánh mắt kì quái thương hại nhìn nàng ,hay tại sao trước kia nàng phải lên rừng ở tạm ,vì nàng đã phạm vào điều cấm kỵ nhất của nữ nhi ở đây "không có trọng phụ mà có con " Những người như vậy sẽ bị thôn dân lên án ,bị nhốt lồng heo thả trôi sông hoặc nhẹ nhất cũng trục xuất ra khỏi thôn ,gia đình

có nữ nhi như vậy sẽ bị đàm tiếu ,không ai muốn kết thông gia với họ .

Nhưng trường hợp của Nguyên Tranh là đặc biệt vì nàng bị ngốc nên Trường thôn không trừng phạt nàng một kẻ ngốc như nàng bị kẻ xấu hãm hại đã rất đáng thương rồi ,dù vậy cũng không ngăn được mọi người bàn tán ,Nhưng may mắn cho nàng Nguyên gia ai cũng bảo vệ nàng nếu gặp một gia đình ích kỷ khác nữ nhi vừa ngu ngốc lại bị nhục nhã như vậy thật không dám nghĩ sẽ bị đối xử như thế nào

Nguyên Tranh rùng mình không dám nghĩ tiếp càng tiếp thu hiểu biết nữ giới ở đây nàng càng thấy mình may mắn ,nhưng cũng lo lắng vì mình mà làm ảnh hưởng tới việc kiếm nàng dâu cho nhị thúc Nguyên thủ Văn và cả hai đệ đệ nữa .Hình như nàng hơi lo xa rồi đệ đệ của nàng mới mười tuổi thôi,nhưng nhị thúc đã tới tuổi lâu rồi mà việc hôn sự vẫn chưa tìm được ,mặc dù bây giờ Nguyên gia không thiếu tiền ,Vương thị cũng đang lo lắng về chuyện này .

Thật ra từ khi Nguyên gia phát lên không ít bà mai tới làm mai cho nhị thúc nàng .Nhưng đều bị Nguyên gia từ chối ,vì có nhà đòi phải phân gia sau khi gả qua ,có nhà muốn Nguyên Tranh dọn ra Nguyên gia hay thuê đáng hơn chọn người để cho Nguyên gia gả cháu gái ra khỏi nhà ,bây giờ ai cũng biết cháu gái Nguyên gia không bị ngốc nữa ,người lại xinh đẹp chỉ là có một đứa con hoang ,nhưng làm thiếp hay gả cho người góa vợ thì không thành vấn đề ,họ chính là đánh chủ ý như vậy. Những người đó đều bị Vương Thị đuổi ra ngoài Vương thị rất ít khi nể nang người vì cuộc sống nghèo khổ mãi mòn hình thành tính cách nhẫn nhục nhưng cũng không kiềm được mắng

mấy bà mai đó một trận ,còn tuyên bố sau này còn có chủ ý như vậy thì đừng đặt chân vào cửa Nguyên gia không tiếp đón .

Trần thị không được mạnh mẽ như mẹ chồng chỉ biết ôm nữ nhi mà khóc.Nguyên Tranh mờ mịt nàng không hiểu vì sao mà hai người kích động như vậy ,hình như bà mai đó muốn nàng làm vợ cho một người đàn ông nào đó thì nàng dâu của nhị thúc mới chịu gả qua ,nàng đồng ý nha ,nếu nhị thúc cưới được nàng dâu ông bà nội chắc vui lắm,nàng biết làm vợ là như thế nào cũng như nương với phụ thân vậy đó ,Nguyên Tranh nói ra thắc mắc của mình Trần Thị càng khóc lớn ,Vương Thị từ tốn nói với nàng

" Tranh nhi ,người bà ta nói không xứng với con ,nên ta với nương con tức giận ,còn nhị thúc Thủ Văn ta nhất định sẽ cưới một nàng dâu thật tốt hiền chuyện như nương con ,con đừng suy nghĩ nhiều ,cả

nhà sẽ không để người ngoài ức hiếp con " Nguyên Tranh cái hiểu cái không nhưng thấy tình cảm thương tiếc trong mắt Vương thị nàng cảm động cười ngọt ngào .Trần thị nín khóc ánh mắt cảm kích nhìn mẹ chồng nhận thấy cái lờm bờm đặc dĩ của Vương Thị .

Nhạc điệu đó qua đi ,nhưng vẫn lưu lại trong lòng Nguyên Tranh nàng hỏi Quả nhi nhưng nó chỉ là một cây nhân sâm tư duy non nớt như một đứa trẻ sao hiểu được .

Khó tâm suy nghĩ rốt cuộc nàng mới rút kết ra được nàng phải gả đi thì nhị thúc mới thuận lợi kiếm nàng dâu và mọi người mới không còn lo lắng cho nàng nữa

DL :NT nàng suy nghĩ j?

NT: Ta nghĩ làm sao để được gã đi !

DL: !!!!!??? Hình như có gì sai sai

DL : NT nàng có học nữ giới chưa ,phải thẹn thùng nha . Không thể cộc đi tìm trâu được

NT: Bởi vậy ta mới khổ não nha ,mẹ đẻ có cách gì giúp ta không ?

DL: ???!!!!!! Ta biết

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lâm Khiêm ra chủ ý !

Mấy ngày nay nắng vẫn gay gắt ở thôn Đồng Viên nhưng thần sắc của mỗi người người phần chần hơn. Đàn ông khỏe mạnh đều rậm rắp làm theo lệnh của Đông Vũ Mặc truyền xuống, ai cũng đặt niềm tin hy vọng vào vị Thế Tử này ,đối với bọn họ những người đang đối mặt với cái đói và bệnh tật không nơi nương tựa bấy lâu nay họ vẫn cố bám víu vào sự thương hại ít ỏi của vị hoàng đế ở kinh thành .

Nhưng khi nghe Hoàng Thượng không tiếp tế nữa thì tâm trạng ai cũng tuyệt vọng cứ chờ cái chết từ từ đến với mình ,dù khi nghe tin vị thế tử của Trần quốc công tới xem xét họ cũng không mong đợi gì nữa ,lần này rồi cũng như những vị quan trước đây sau khi xem xét hỏi thăm và lắc đầu bắt đất dī vào rồi khỏi báo lên triều đình,huống chi bây giờ Hoàng thượng đã bỏ qua bọn họ tự sanh tự diệt . Một thôn Đồng Viên giàu có trù phú quanh năm đóng thuế cho triều đình hàng nghìn tấn lương thực ,nay lại rơi vào hoàn cảnh này khiến ai không khỏi chua xót không thôi .

Nhưng ai có thể ngờ rằng một vị thế tử Đông phủ lại như một vị bồ tát cứu rỗi bọn họ ,khi không tiếc bỏ tiền ra phân phát lương thực mỗi ngày cho từng người dân còn lại của thôn ,những người bệnh tật được cấp đại phu chuẩn bệnh phát thuốc ,dù hàng ngày chỉ là những bát cháo loãng nhưng nhờ nó họ mới duy trì sự sống,tương đầu đã hết hy vọng đầu hàng số phận nhưng vị thế tử này lại cho họ một niềm tin hy vọng để sống nên những người dân đối với những yêu cầu của vị Thế tử này không một lời dị nghị ai làm việc đây,đàn ông đắp đất be bờ những con sông khô hạn dù khó hiểu khi nhưng họ vẫn nỗ lực làm,đàn bà trẻ nhỏ đi nhặt nhạnh những cây khô gom thành từng bó củi ,ai cũng vui vẻ làm việc chỉ để qua công việc họ tìm được động lực sống và hy vọng .

Đông Vũ Mặc nghe thuộc hạ báo cáo công việc mấy ngày nay thôn dân làm ,hắn gật đầu phát tay thuộc hạ cáo lui ,sắc mặt hắn vẫn trầm trọng ,hôm nay cô hán vị thái hậu cao quý ở kinh thành đã gởi thư tín khẩn cho hắn,kêu hắn hãy dùng xuất ngân lượng cứu thôn Đồng viên và trở lại kinh thành ,trong thư Thái Hậu nói rõ phía Hoàng Thượng bà sẽ can thiệp việc hắn làm mấy tháng nay cũng đã đủ ,Hoàng Thượng không có lý do gì trách tội hắn .

Đông Vũ Mặc khoe miệng nhếch lên ,hắn đúng là khiến cho dân chúng truyền tụng ,nhưng hắn biết bao nhiêu đây chưa đủ nếu ngay lúc này hắn bỏ lại thôn dân đây mà chạy lấy thân thì có khi những lời truyền tụng đó sẽ chuyển thành oán than ,nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền ,đạo lý này hắn sao không rõ? Chỉ cần một chút thời gian nữa thôi hắn sẽ cho những người trong kinh thành ấy biết Đông Vũ Mặc hắn không còn là một tiểu tử để mặc bọn họ bài bō.

Vị trí Trần Quốc công này phụ thân hắn chinh chiến quanh năm trên sa trường đối bằng máu thịt là cô hán nhân nhục chịu đựng trong cung cấm đòi lại tước vị cho hắn,ai cũng đừng mơ tưởng có được .Đông Vũ Mặc ánh mắt âm lãnh hiện lên tàn nhẫn .

" Đông gia,có việc gì giao cho thuộc hạ ?" Lâm Khiêm bước vào cung kính nói

" Người đã trở lại rồi ,người cũng biết tình hình hiện nay ,Thái Hậu mới nhờ người đưa thư đến kêu ta trở về"

Đông Vũ Mặc gương mặt mệt mỏi không cần che giấu nói với Lâm Khiêm .Lâm Khiêm là người hắn tin tưởng nhất cũng là người duy nhất hiểu rõ hoàn cảnh của hắn '

" Lão phật gia cũng là lo cho người " Lâm Khiêm trả lời

" Ta biết ,nhưng cô ta cũng không thể lo cho ta cả đời được,Hoàng Thượng cũng đã kể vị đã lâu ,Ta cũng tới lúc chứng tỏ bản thân thừa kế phủ Trần quốc công rồi ,để những người suy nghĩ không an phận cần thu hồi lại " Đông Vũ Mặc giọng nói tràn ngập sự tự tin và quyết đoán khiến ai cũng phải e ngại .

" Đông gia đang lo lắng về việc lương thực không đủ Lâm Khiêm dò hỏi

"Ta tin tưởng thêm một thời gian nữa mưa sẽ rơi xuống thôn Đồng Viên ,từ đây tới lúc đợi mưa xuống ta cần phải có đủ lương thực cho thôn dân ,nhưng Ngọc Cầm mới cho ta hay lương thực chúng ta còn lại chỉ còn duy trì thêm vài ngày nữa ,người dân càng ngày càng đói về thôn Đồng Viên ta cũng không thể đuổi họ ,huống chi ai cũng là con dân là mạng sống cần phải cứu !" Đông Vũ Mặc trầm giọng nói

Lâm Khiêm đời này hẳn chỉ có một chủ tử .Người mà hẳn thể trung thành bằng tất cả tính mạng của y.Đông vũ Mặc người này Lâm Khiêm đã theo hẳn từ khi còn một thể tử nhỏ ôn hòa thân thiện tới khi ẩn nhẫn trước âm mưu của người được xem là thân thuộc với mình .

Lâm Khiêm không quên bóng lưng cô độc và gương mặt tuyệt vọng của Thế tử khi Giang Dược Sư chuẩn đoán .

Một mình Đông vũ Mặc đứng trước hoa viên nhìn xuống hồ nước im lặng không một tiếng động nhưng Lâm Khiêm cảm nhận được sự bi thương trong từng hô hấp kiềm nén

" Lâm Khiêm người nói cho ta biết tại sao những người đó lại đối xử với ta như vậy " Một lúc sau Đông vũ Mặc cất giọng khàn khàn kiềm nén hỏi hẳn

" Ta đã xem họ là người thân nhất của mình ,người có phải thấy ta rất ngu ngốc không ? " Đông Vũ Mặc thì thầm như nói cho Lâm Khiêm hay cho chính bản thân hẳn nghe cũng không rõ ,

chỉ là sao hôm đó Lâm Khiêm chỉ thấy gương mặt ấy càng ngày càng lạnh lùng tính cách âm trầm bất định ,nhưng hẳn biết Thế Tử gặp khó khăn như thế nào ,tước vị của Đông tướng quân để lại nhưng tới hôm nay Thế Tử vẫn chỉ là Thế Tử mấy người đó làm đủ mọi cách ngăn Đông Vũ Mặc kế thừa chức vị ,

nhưng thái hậu còn đó cũng không để mấy người nhị gia vừa ý ,nhưng lão phật gia cũng không biết Thế tử bị hạ độc tuyệt tự ,lúc nào cũng mong Đông Vũ Mặc cưới tân nương sau đó lại tiếp nhận hoàn toàn phủ quốc công. Nhưng những điều này không làm Lâm Khiêm lo ngại bằng cách làm của Hoàng Thượng bây giờ ,không biết suy nghĩ của Hoàng Thượng ra sao khi cử tình giao cho Thế Tử một nhiệm vụ như vậy .

" À mấy tháng nay người ở Trường Xuân thôn quan sát vị cô nương Nguyên gia như thế nào? "

Đông Vũ Mặc đột ngột hỏi làm cắt ngang suy nghĩ của Lâm Khiêm

"Theo thuộc hạ thấy cô nương Nguyên gia là một người bình thường ,không có võ công hay công phu gì ,nhưng có điều lạ là cô nương ấy có thể tự nhiên lấy ra rất nhiều thứ giống như có một túi càn khôn bên mình vậy ? " Lâm Khiêm nói ra những suy đoán của mình

"Túi càn khôn ,chẳng lẽ trên đời này lại có vật này ?" Đông Vũ Mặc hứng thú hỏi

Lâm Khiêm trong đầu bỗng nhiên lóe ra một ý tưởng ,gương mặt không giấu nổi hưng phấn nói " Đông gia thuộc hạ có ý như thế này !"

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nguyên Tranh quyết định

Nguyên lão bất ngờ nhìn khách mới đến nhà,nghe giới thiệu cũng ngạc nhiên không kém ,tiểu tử này là con của Lâm từ thụ sao ,lớn lên thật không tệ ,Nguyên Lão khen ngợi trong lòng,dù gia đình ông ở gần chân núi nhưng đối với chuyện trong thôn cũng biết chút ít ,ánh mắt nhìn Lâm Khiêm nhu hòa không ít,Lâm Từ Thụ mắt sớm đề lại mẹ góa con cô thật không dễ dàng gì ,riêng Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn vẫn nhớ lúc trước vô tình nhận được ân tình của Lâm Khiêm nên thân thiện niềm nở tiếp đón Lâm Khiêm .

"Nhi tử nhà Lâm Từ Thụ hôm nay đến đây có việc gì ? " Nguyên Lão thắc mắc hỏi

Lâm Khiêm đứng lên chấp tay với Nguyên Lão và Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn từ tốn nói

"Thưa Nguyên gia gia cùng hai vị thúc thúc,hôm nay Lâm Khiêm mạo muội đến đây xin được sự giúp đỡ của Nguyên gia. Ân tình Lâm Khiêm xin ghi tạc "

" không biết là chuyện gì ? Người cứ nói nếu giúp được ta và Thủ Văn sẽ không ngại " Nguyên Thủ Mộc hảo cảm sẵn có nên cười sôt sáng nói.Nguyên Thủ Văn cũng phụ họa gật đầu

Vương thị Trần Thị ngồi trên bộ ván may vá ,im lặng nghe họ nói chuyện ,còn Nguyên Tranh lánh vào trong phòng biết sao được mặc dù có con nhưng nàng vẫn là nữ nhi chưa gã đi nhà.

"Lâm Khiêm xin tạ ơn Thủ Mộc thúc trước "Lâm Khiêm vội đứng lên vui mừng cảm tạ Nguyên Thủ Mộc

"Nhưng tiểu tử ngươi chưa nói cần chúng ta giúp chuyện gì ? "Nguyên Lão kéo lại chuyện chính cần biết

"Lâm Khiêm cũng không giấu giếm các người ,từ khi phụ thân Lâm Từ Thụ qua đời cùng nương bên ba bên ngoài may mắn được vào phủ Trấn quốc công làm thư đồng cho thế tử ,nay thế tử được lệnh Hoàng Thượng đến thôn Đồng Viên xem xét ,Đồng Viên thôn vốn là nơi trù phú giàu có nhưng không biết vì sao mấy năm nay bị hạn hán liên tục ,khiến cho thôn dân không thu hoạch được lương thực ,người dân càng ngày đói khổ bệnh tật .Hoàng Thượng ngay lúc này lại ngừng tiếp tế lương thực khiến dân chúng càng thêm bế tắc ,Thế Tử không đành lòng nhìn dân chúng như vậy, bèn tự lấy ngân lượng của mình mua lương thực nuôi dân chúng ,mấy tháng nay người dân trong thôn đã dần dần tốt hơn,nhưng quốc khố của Thế Tử càng ngày càng cạn kiệt e là không chống đỡ nổi"Lâm Khiêm chân thành tha thiết nói ra đến khúc cuối còn không giấu vẻ bất đắc dĩ thật sâu.

Nguyên gia nghe xong ai cũng thôn thức ,vừa thương xót thôn dân Đồng Viên chịu khổ ,lại cảm phục tấm lòng vị Thế Tử kia,yêu thương lo lắng cho dân chúng như vậy thật mấy ai làm được a.

"Vị Thế Tử gì đó thật tốt "Vương thị cảm thán khen ngợi

"Hy vọng thôn dân Đồng Viên sẽ vượt qua kiếp nạn này" Trần Thị vốn là người dễ mũi lòng giờ nghe xong ánh mắt đỏ lên sụt sùi nói

"Có nhiều vị quan như Thế Tử này dân chúng sẽ tốt hơn biết mấy "Nguyên Lão thâm thúy nói sống gần một đời người ông thấy nhiều người dân bị tham quan trấn lột như thế nào ,mấy ai biết chăm lo cho dân chúng như vị Thế Tử này

"Nhưng ta vẫn không hiểu việc tiểu tử ngươi muốn nhờ có liên quan gì tới Vị Thế Tử và thôn dân Đồng Viên " im lặng này giờ Nguyên Thủ Văn lên tiếng nghi vấn

Lâm Khiêm có chút xấu hổ nhìn Nguyên Thủ Văn ,nhưng vẫn quyết định định nói ra

"Thật sự có liên quan Lâm Khiêm vô tình biết được bí mật của Nguyên Tranh cô nương ,nay nhờ cô nương ra tay giúp đỡ ,một phần cũng tạo phước cho thôn dân Đồng Viên Thế Tử sẽ rất biết ơn Nguyên cô nương nếu sao này có việc gì cần đến Thế Tử sẽ không chối từ "

Lời Lâm Khiêm vừa xong Nguyên gia ai cũng kinh ngạc và hoảng sợ ,Vương Thị Trần Thị đỏ cảm trên tay rớt

xuống, Nguyên Lão tay cầm tách trà run lên nước trà nóng văng ra tay nóng hổi ông cũng không quan tâm

"Không biết lời Lâm Khiêm ngươi là ý gì ?" Nguyên gia ta nghe không hiểu" Nguyên Thủ Văn cất giọng lạnh lùng nói ,hắn cố gắng bình tĩnh nhưng bàn tay nắm chặt lộ gân xanh đã tiết lộ tâm trạng của hắn . Nguyên Thủ Mộc không khá hơn ánh mắt đỏ ngầu lo lắng nhìn chăm chăm vào Lâm Khiêm hạo cảm ban đầu đã mất sạch,thăm nghĩ nên giải quyết như thế nào để bảo vệ nữ nhi cũng như Nguyên gia.

Lâm Khiêm thấy phản ứng của Lâm gia trong lòng thầm ảo não thật không dễ dàng nha ,hít một hơi thật sâu cố lờ qua mấy cặp mắt nhìn muốn giết người chăm chăm vào hắn ,Lâm Khiêm nở nụ cười tự cho là thân thiện nhất đời

"Thật ra mỗi lần hai vị thúc thúc bán lương thực cho Trần lão bản cửa hàng đó đều là của Đông gia Thế Tử ,Thế Tử đối với lương thực của mọi người rất thích nên đã gieo trồng thử nhưng dù ruộng tốt và cẩn thận thế nào lương thực nhận được cũng không giống của các người bán,nên Thế tử cho người tìm hiểu tình cờ phát hiện ra điều kì diệu của Nguyên Tranh cô nương ,xin mọi người đừng lo lắng lần này vì hết cách và vì tính mạng mấy trăm người ở thôn Đồng Viên nên mới mạo muội tới xin Nguyên cô nương giúp đỡ.Thế Tử sẽ bảo đảm sẽ không để ai lộ ra bí mật của Nguyên Tranh cô nương"

Nguyên Lão càng nghe càng kinh sợ không thôi ,thì ra đối phương đã tìm hiểu chuẩn bị mà đến ,giờ dù bọn họ không thừa nhận cũng không được ,nhưng nếu thừa nhận liệu họ có làm đúng như những gì mình hứa,lòng tham con người nhiều khi thật đáng sợ.

Hiển nhiên đại gia đình Nguyên gia không gì cam kết của Lâm Khiêm mà vui vẻ cảm tạ ,ai nấy đều trầm trọng lo lắng ,Vương Thị ,hết nhìn Nguyên Lão rồi nhìn hai nhi tử cũng chưa tìm được cách nào giải quyết,Trần Thị cúi đầu khăn trương sau đó đứng lên đi nhanh vào phòng.

Lâm Khiêm thu vào mắt tất cả nhưng vẫn không nói gì ,dáng vẻ hòa nhã thân thiện thành thật ngồi đó chờ câu trả lời của Nguyên Lão .Trời biết hắn cũng khăn trương như thế nào nếu Nguyên gia bất chấp phủ nhận hắn cũng không có cách nào nha ,chú ý là hắn ra nếu thất bại thì không có mặt mũi mà báo lại với Đông gia a

Hai bên giằng co ai cũng im lặng ,không khí khăn trương ,Nguyên Lão liên tục rít thuốc ,còn Nguyên Thủ Mộc cùng Nguyên Thủ Văn lòng bàn tay đều ước đấm mồ hôi ,Lâm Khiêm thấy Nguyên Lão im lặng trong lòng dâng hy vọng họ không phủ nhận là tốt rồi

"Ông nội cha cùng nhị thúc ,ta có lời muốn nói với đại ca này

Bạn đang đọc truyện *Bất Dắc Dĩ Làm Mẹ* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bước ngoặt

Đông Vũ Mặc nghe Lâm Khiêm báo cáo xong thù gương mặt lạnh xuống ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm

"không phải người nói cô nương Nguyên gia là kẻ ngốc sao? Xem ra thật không phải như lời đồn nha ,

Một thôn nữ quê mùa mà muốn đàm điều kiện với ta hử! " tiếng hừ gần xuống làm cho mồ hôi Lâm Khiêm tuôn ra

Lần này cô nương Nguyên gia đụng tới nghịch lân của Thế tử hần rồi ,Lâm Khiêm cũng không ngờ một cô nương ở nơi thôn dân không những không sợ quyền thế mà còn làm nên chuyện kinh người như vậy ,đây có thể nói cô ta không sợ chết hay ngu ngốc đây

" Lâm đại ca về nói với vị thế tử của huynh ,ta sẵn sàng trợ giúp Thế Tử nhưng với hai điều kiện "

Một bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ một nhà Nguyên gia của ta an toàn

Hai là ta muốn vị thế tử đó phải cưới ta làm thê tử "

Lâm Khiêm rung mình nhớ lại điều kiện lớn mật của cô tay,điều thứ nhất có thể chấp nhận được ,còn điều thứ hai trời ạ ,đường đường là một thế tử sao có thể cưới một thôn nữ làm chính thê ,còn có thêm một đứa con riêng ,đành rằng đứa bé đó là con của Đông gia Thế Tử như không một ai biết ,mặt mũi thế tử để đâu khi cưới cô ta làm thê tử ,huống chi Thái Hậu chắc chắn sẽ không đồng ý .Với cô ta làm thiếp cho Thế Tử lag đã trào cao rồi

" Đông gia điều kiện của Nguyên gia không thể được ,để thuộc hạ sẽ nghĩ cách khác ,cho dù dùng biện pháp mạnh cũng phải làm cho cô ta phải khuất phục ,Lâm Khiêm tức giận nói

" Người nghỉ xem tại sao nàng ta lại tự tin ra điều kiện lớn mật như vậy?nàng ta tin ta sẽ đáp ứng sao?" Đông Vũ Mặc hiếu kì hỏi ,nàng ta là muốn làm phu nhân nhà giàu mà ngay cả mạng mình không cần sao .

" không thể nào chỉ là một điều dân kiêu ngạo ngu xuẩn thôi ! Đông gia đừng để trong lòng " Lâm Khiêm khinh thường nói

" kiêu ngạo sao? Xem ra cũng có bản sự nên mới có kiêu ngạo ,được rồi để ta xem bản lĩnh nàng ta có bằng sự kiêu ngạo và tham vọng ngu xuẩn của nàng ta hay không? " Đông Vũ Mặc lạnh nhạt cười giọng nói không che dấu khinh bỉ. Hần chانس ghét loại người không biết bản thân mình tới đâu lại mang lòng tham răn nuốt voi . thật khiến người khác chán ghét

"Người hãy trả lời ta đồng ý với điều kiện của nàng ta ,lựa ngày lành đón tân nương đi " Đông Vũ Mặc bình thản ra lệnh không nhìn ra tâm tình gì !

"Đông gia không thể được ! Ngài đường đường là một Thế tử Trần quốc công sao có thể cưới nàng ta làm thê tử được ,hon nữa thái hậu sẽ không đồng ý " Lâm Khiêm kích động phản đối

" Người cứ chiều theo ta làm ,hãy nhanh chóng đón tân nương về đây ,còn những người còn lại của Nguyên gia ,nói với bọn họ chỉ cần an phận ở trong thôn Trường Xuân sinh hoạt sẽ không có ai làm khó bọn họ "

"Nhưng....?"

Lâm Khiêm còn muốn nói

" Được rồi không cần nói nhiều nữa ,hãy đi lo liệu đi ,Ngọc Cầm đang lo lương thực sắp hết ,chúng ta cần nàng ta bây giờ " Đông Vũ Mặc cắt ngang không kiên nhẫn nói ,

" Thuộc hạ tuân lệnh " Lâm Khiêm cuối đầu vâng lệnh nhanh chóng lui ra ngoài .

Trong Nguyên gia sau khi Lâm Khiêm rời đi cũng không làm cho mọi người Nguyên Lão bớt lo lắng mà vì điều kiện bất ngờ của Nguyên Tranh khiến cho đám người Nguyên Lão tâm một lần nữa nhảy lên cổ họng

"Tranh nha đầu người có biết người vừa làm gì không? Đối phương đã biết bí mật của người ,người chẳng những không sợ hãi còn dám đàm điều kiện với họ,người cô tình khiến cho ta lo lắng mà chết phải không?" Nguyên Lão tức giận gương mặt đỏ bừng nhìn Nguyên Tranh nghiêm mặt nói

Nguyên Tranh cuối đầu tay xoắn vào nhau miệng mấp máy

" phải đó Tranh nhi ,lần này cháu hồ đồ quá rồi,đối phương là Thế Tử gì đó ,mặc dù bà không biết là quan gì ,nhưng chắc là rất cao quý làm sao có thể chấp nhận điều kiện của con được ,nếu chẳng may họ thẹn quá thành giận trút giận vào chúng ta thì làm sao? Chúng ta là dân sao đâu lại quan chứ" Vương Thị cũng lo sợ nói

" Tranh nha đầu con nói đi tại sao cháu làm như vậy?". Nguyên Thủ Văn nhìn Nguyên Tranh khó hiểu ,hắn không hiểu một đứa cháu gái ngoan ngoãn ngày ngò như Nguyên Tranh đột nhiên sao lại có quyết định như vậy

Nguyên Tranh chợt dạ nhìn mọi người ,thật ra khi ở bên trong nghe lời nói của Lâm Khiêm nàng rất lo sợ ,sợ cả nhà vì nàng mà liên lụy ,nếu vị Thế Tử đó đơn giản muốn lương thực để cứu dân chúng nàng sẵn sàng giúp a ,nàng có rất nhiều đi ,nhưng Nguyên Tranh cũng lo lắng họ không giữ lời hứa mà làm khó Nguyên gia,Nàng muốn bảo đảm nên mới nghỉ ra điều kiện đó ,một là bảo đảm an toàn cho trên dưới Nguyên gia hai là phải lấy nàng làm thê tử ,thật ra Nguyên Tranh cũng tư tâm một chút nàng muốn có người để gả ra thuận lợi cho Nguyên gia không còn xấu hổ vì hoàn cảnh của nàng ,cũng cho nhị thúc cưới nàng dâu a ,và hơn hết nếu thành người một nhà vị thế tử đó sẽ không làm khó Nguyên gia đâu.Nguyên Tranh nhà ta thật sự rất đơn thuần nghĩ như vậy ,bây giờ nghe Nguyên Lão và Vương Thị phân tích làm cho nàng rối rắm ,có vẻ như vị đó sẽ không đồng ts đi ,vậy nàng kế tiếp nên làm thế nào a Nguyên Tranh khổ não.

Nguyên Tranh khổ sở không bao lâu Nguyên gia nhận tin Thế Tử chấp nhận điều kiện chọn ngày lành ba ngày sau sẽ rước dâu ,khiến cho trên dưới Nguyên gia thật hoảng loạn nhưng cũng không có can đảm phản bác ,Thế là sôi sục chuẩn bị cho Nguyên Tranh làm tân nương ,Lâm Khiêm đem từng xe lễ vật tới khiến cho thôn Trường Xuân kinh ngạc bản tán đây là cưới nữ nhi nhà ai nha , nhìn hai mươi xe đồ cưới chậm chậm về phía cuối thôn sau ngọn núi mọi người oanh tạc thật không phải là Nguyên gia đi .

Cô nương ngọc Nguyên gia bị người làm hại khiến cho mang thai còn sanh ra nhi tử , là một chuyện dèm pha đáng xấu hổ , nhưng vì cô ta ngọc nên mọi người càng nhiều thương hại hơn là chỉ trích , hơn nữa Nguyên gia vốn nghèo khó nhất cả thôn nhưng gia đình đều là người thành thật , nên khiến mọi người dễ cảm thông , bất ngờ Nguyên gia lại phát lên nhanh chóng , xây nhà mua ruộng đất , cháu gái ngọc sanh xong lại hết ngọc , làm như ta tất cả chuyện tốt đều đến với nhà họ , nhưng dù cháu gái hết ngọc cũng không có khả năng gả vào gia đình tốt khi có một đứa con riêng như vậy , vài bà mỗi tới nhà làm mai cũng là những kẻ goá vợ về làm mẹ kế , hay làm thiếp cho nhà giàu , không ít người ghen tỵ Nguyên gia phát lên gặp cảnh như vậy trộm vui về thật lâu , không ngờ một cô nương chưa chồng có con lại được người dùng hai mươi đồ cưới rước về làm nàng dâu , thật là thiên đại chuyện không thể khiến người ta hâm mộ ghen tỵ hận

Nguyên gia không biết người trong thôn nghĩ gì , nhìn hai mươi xe đồ cưới toàn là đồ quý giá cả nhà không ai vui sướng chỉ thấy càng nặng nề lo âu thêm . Phải biết nữ nhi trong thôn gả đi nhà trai đi năm xe đồ cưới đã xem như là giàu có , nhà gái gả nữ nhi vào nhà như vậy cũng nở mặt mày không ít , nhưng đây tận gai mười xe nhìn những vải vóc lụa là kia , còn cả gương đồ trang sức vàng quý giá , bông tai cả vòng cổ từng bộ đều khéo léo tinh xảo mà cả đời có khi không thấy được hưởng chỉ là sở hữu .

" nhìn lễ vật xem như voi Thế Tử ấy có lòng chu đáo , hy vọng sẽ đối xử tốt với Tranh nha đầu nhà chúng ta "Nguyên Lão sau khi xem xong tất cả lễ vật xong nhẹ giọng nói , cả nhà nhìn ông đều không lên tiếng nhưng trong lòng cũng bớt một phần lo lắng

Lâm Khiêm đứng một bên cho người đem lễ vật xếp vào hán là người học võ lỗ tai rất nhạy nên dù Nguyên Lão nói nhỏ nhưng hán cũng nghe không sót chữ nào , môi hán nhếch đối với cả nhà Nguyên gia hai mươi xe đồ cưới là đã rất nhiều nhưng nếu so với vị trí phu nhân vị trí Trần Quốc công thì như muối bỏ biển tất nhiên cô nương Nguyên gia không thể nào là vị phu nhân đó , nên chỉ xứng đáng với bao nhiêu lễ vật đây thôi , Hán không biết thế tử tính toán như thế nào hán chỉ cầu mong cô nương Nguyên gia không quá thê thảm , đôi khi những người vô tri mới là đáng sợ a Lâm Khiêm thở dài nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bát Dắc Di Lâm Mệ* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.